

وقف

وقف

وقف

T. C.
Millî Eğitim Bakanlığı
Köprülü Kütüphanesi
Başane Muratı
Sayı : _____

دیوان شوکت

یوز کسان پیش تاریخگرده اردوی سالیون قضا
شر فیاب اولان نعمت الله افندی مرحومک مخدوم مکرر
ایک یوزایی تاریخگرده دمشق نام حکومتید کام اولو
اشای زاده بیروت نام محله و حلول اجل موعود یله
عزم دار السلام ایلین صاحب فضل و اذعان
مجموعه معارف و عرفان طرفای عصریک ارجنه
اسید شکر الله افندی مرحومک اثر قلم غنیرین قلم
اول حاللنده تحریر و شیرازه بند انتظام اوله میوب
در باب دل سپارشان قلمشیدی بعدد الامکان
ترتیب و تدبیر ایلیم نام مشرک الیچک خیر الیه ایضا
وسیلده اتخاذ اولندی رحمة الله تعالی
العبد الفقیر الیه ابن زاده محمد
غفر الله ذنوبهم
آمین

دیوان شوکت
مرد ملک حسن شوکت و الاشاعیر
روح خاقانی در شیشه جادو
نور نقیب نور نجیب
بقی پشته قلمی نجیب
بوله ترکیب خیال و خطا
طرز اندیشی حیرت کن صاحب
نظم و ادب عالم عقبا
اجل اندیشی خرمین
فیضی مندیم اعلییم بقا
فیض آتاری حلیب
بچه نوری است ایستای
طبع بر زوری علی شیره
حقیقت آتق او باغنت ترک دیوان
اکثر اغط الوه ایدین کاتب

۲۴۴

T. C.
Millî Eğitim Bakanlığı
Köprülü Kütüphanesi
Başane Muratı
Sayı : _____

از بیکه رنجت ز ناک جنون برهم	سودایای بخت ز مغر حرم
از ضعف باریست پوشش نمی	بیراهم حیرت جاست چون هوا
ظا هر شدن میانه غم بر تکلیف	بهانیم ز دیده مردم بود قبا
بیرون نمی رود ز دم ریشهای	جو بر تیغ از آینه کی میشود جدا
از بچ و تاب صافد لاراگز نیست	جو هر بود کتاب آینه خانها
معنی مرا بگوشت دل جایی دادا	شو قم کجی و دیر کجی و حرم کجی
آینه دار تبر و بطی نمی سوم	از دیده و دل است مرا و ده صفا
بیکانه کرده است مرا از دیار چو	تا کشته ام معنی بیکانه آشنا
واغ مرا سواد وطن مشک سواده	پازب کسی مباد باین واغ بشا
رویم بسوی غربت و دل جانب	افقام کا من بمان دو کهر با
خلق فقام اند بطعم که از وطن	بیرون چه آمدی و مسافر شد چرا
غافل از نیکه جذبه غنا گیر جو	کرد و بند خود بر شعله بهنا

دولت خدا کرده و پو بر کرد و گری	کرد اب فتنه میشود آنخوش ناخدا
زینهار عیب صاف صمیران کن که	آینه وجود و عجز زین بدن نما
کرد شکسته خاطر من از کجا بخت	این دانه را ز کرد و حسن استیا
از عشق رنگ سکوه ز بیم هیچ کس	در دلت اینکه جمع جوش می شود و دا
انجام کار عشق را غار خوشتر است	رنگ خنابست ز رنگ کل حنا
قام بود بهات صغیفان و جو غن	تا حیرت عسل بود از رک هوا
از بخت بیر حاصل من خوردن غمت	کار دل و نیم کند قامت و تا
رنگین دکان تفرقه بازار کشته ام	گشت کج و عدم از کار و ان سدا
امید راحتم ز جوی چون بود که	این کجا اکلید از دندان از دها
از بس بود کج قناعت و غمت	بجای بیکه کرد کت خواهم جو پورا
ز گیسو بدیده بود از کل هست	کلفهای آینه چیدن ز غار با
دنیا علاج کرسنه چشمی نمی کند	این مان کرم حیف که می سوزد
از بس بود دار من از بیلوی سخن	باشد بجانه ام زنی خامه پوریا
موج هوا جو جاده زمین گیر کشته	از بس گرفته است کف خاک من هوا
ناف بناف مهر خموشی بریده اند	بنود و لب تیغ ز باغ زهم جدا
خیرت ز بسکه سرمه خاموشی نیست	بیکانه ام جو جینی تصویر از صدا
توان ز جرح لب سکوه باز کرد	از سرمه بختند مکر رنگ این بنا
خواهم که نقش بوسه ز کین خود کنم	کلین آستان شه کسور صفا
معراج صدق باریه رفیع سر برده	فرقان حلم و خطبه و سبب به سخا

چرا در او معدوله
مانند دوقتی
از قنات

صدقش چو ساهیت که یابد عکس او	از رنگ که بآینهای خرد جلا
عش فرغ حفظ بکلی که گفت	مست براتوان ز کتان و دختن قبا
حلمش باغ گفت حدیث شمیم شرم	بشنید آفتاب و عرق کرد چنبا
جودش چو واکنده که از رشته کمر	موی مژگن شود ز کت ابراز کجوا
بروانه شمعند ان کند از چشم شستن	بهر حریم روضه آن قبله و فنا
بر نور روضه که سوادش چو توتیا	بچون دیده شود و چهار دهنه جلا
طافش چو ابروالتان بند نگاه	در چشم حشم عاشق خیران همیشه دا
طافیکه عقده دو جهان را بیکر	دام بود بناخن ابرو که کشتا
باشد بروی اهل سعادت کت او	از بیم و دخت در او چو کف و دا
کلیخ او ز غنچه کل آورده بار	ز بخیر او ز طعن سبیل کند صبا
کده ستها چو مصرع سنگین که آن	مسجد چو فکرهای ستین آسمان بنا
ابروی طاف او که هلال سعادت	ماند بوج چشم خورشید از ضیا
باله بخویشس و ج و شود همچو عیان	از بسکه صحن روضه اش افتاد عیان
بپوسته لوحهای مقابله هم درو	چون تخته بند آینههای بدن نما
بر خط شکسته موج لطافت	حوضی که مست صفوح و بیاض صفا
از جوی آب جدول سیمین بدو	لوحش ز عکس کینه زرین عرس سا
دارون دست ساغر زرین آفتاب	نامش نهاده است فلک کینه طلا
از قدر بسکه مردمان چشم فطرت	میلش کشد بدیده خورشید توتیا
لکین او بخواب ندیدت اگر چه کوه	سقفش نیم جنبش مژگان دهد صدا

سقفش که

سقفش که آسمانه مرغ سعادت	آید برون ز بیضه قندیل اوها
از یک نگاه کرم بکیم رمی شاد	قندیلها چو کوه دال آب از جیا
باشد چشم صاف دلان قدرشان	کوهر بود ز کردتیمی کران بها
بسته از نگاه بقندیلها غبار	چون کرد خط بقیع خوابان دلا
از بس چو برک کل بستم قناده	چون غنچه بر کست حریم از کف دعا
روشن میان روضه صبح منور	چند آنکه برده خط شعاعی از ضیا
لشکته اند آینه آفتاب را	تا بختند رنگ چنین آینه بنا
از عالم آهنگین قضی کرده آفتاب	مرغی که برده فیض سعادت از کوا
خوابیده باشد تحقیق زیر سر	تصویرش از چگونگی و تدبیرش از خرا
همچون نگاه کرم ز مژگان اهل دل	روشن بود ز بخیره اش نور کبریا
نوری چنانکه از معانش بدخست	نظیر بود بخلق خدا جاده رجا
از مدح غائبانه دل من گرفته است	اشمی مطلق که کس از غم رها
می خواهم از دو مصراع دیگر کشاد	دل را سود و ناخن دیگر که کسا

ای کائنات را بدست روی التجا
وی نقش بوسه پیش بر ایت افش با

تا روضه تو کرده سعادت کجای	صد بار بسته خامه خود از برها
کلیخ آستان ترا چشم آفتاب	یک قطره شبنمیت که افتاده ازها
از رنگ محرم محرم کبریا تو	بود محرم ز طلس بخت سیه قبا
آزاده که رو بجریم تو میکنم	کرد و طلای صحت فضا شین خنای

از بهر قطع کردن راه حسرتیم تو	سوزن بدست گشته سیج آهنگ عصا
از بس هجوم راه روان موج میرند	نقش جبین برآه تو چون موج بوریا
در لوبهار غم ریاض حیرم تو	کرد و صدای خنده کل ناله درآ
ای نوحه خفت روی عین د	فرکان کرد دین من کرده است جا
بهر طواف کوی تو ام مردمان	از آبنوس کره مهتابی عصا
اقبال جالت تو بهر جا که مکنید	شد بخت سبز دسره ابروی مشکا
از بس وفا بکسور عهد تو شایع است	یا دجبا خاطر خوابان شود وفا
باد مر دت تو بدستی که بگذرد	کرد و بخون برق نگارین کف کیا
از مشید تو بس که زمین شد رفیع	کرد و ن باب که سر خاکش گشت
تا ملت تو بخشش دزی بخلی کرد	از شرم آب گشت جو کرد آب سیا
یا وارث الخلیفه یا دای الامم	یا قدوة الامم یا حسن الهدا
صد کونه عرض دارم و فرما اجازم	ریزم بمعرض کرمت رنگ مدعا
از فیض لوبهار ریاض قبول تو	می خواهد آب و رنگ اجابت کل
زین بیشتر که تیرکی غم غم نبود	خاک وطن بدیده من بود تو تیا
لبریز دایم قدح از بادیه امید	عیشم بکام بود و سحر مبدعا
بیدار بود زنده دل میجو که بود	از آبروی خویش مرا جسته لب
مانکا گشت آتش سودا جایت سوز	شد موبوی من مرده دیده ف
چون ز کس از که دی سرم مغرور	چنگ بنو بهار جسون دکن خویشا
رنگ اقامتم بدل افزود صد غبار	ماند عکس از این گشته دطن جدا

نورتاب

دو خط

چنگ کنایه است از پایا
و استارت مجسم
شکفتن کس را در ضمن کاف و ج
بیزدانه و غیره و جند
شده است

کردم ز اشتیاق حسن بوئی دت	بیراهن حسرت وطن را بر لب
از بس سدم بطوف درت کرم	کردید نعل رنگ جنایم ز بریا
من یک سینه و شش جستم و شست	ای عجب بکوی تو آوردم التجا
تا کی بود بخت عصیان دلم ایر	از بهت المة معصوم و ده صف
ماند ذوالفقار و دنا گشت قائم	بیرانه سده مهر جوانمرد لاف
دارد عروس ماتم آزار طمعه	اتم الکتاب دین و ذوال زبده
از اشک تلخ کاسه زهر است جنم	داتم ماتم حسن آن حسن الهدا
ایوان دل ز خون حسیم نقش است	شجره سوده اش بود از خاک
زینت دهم عبادت خود را بدرا	ناید کند بر که زین لعب و جا
خاک من از محبت باقرین دقا	کرد و جسم آهوی تاتار توب
رنگ رخم بهار گل جعفری شد	از بهر صادق آن شفق صبح اهدا
از اشتیاق موسی کاظم بایم	آتش نشان جو شعله طو رست و غما
یارب چنان مباد که جای دگر دم	خود را از مشید تو بر رفتن و بدرضا
دوریت کز خیال تنه کاسیم	بر مغر معرفت بود و خالی از هوا
اصیقل خیال نقی بدیمیل	آیین خانه دل خود داده ام صفا
بیکانه چون شود دلم از یاد سگری	جسمم بخوابش کرموت گشت آشنا
بستم بکا هزاره تن طفل روحا	آخر براه مقدم مهدی کنم فدا
از امت شایم ای ایتها الامام	دایند خرقه پوش خودم یا اولی
بجای راه ام غریبم در روی ولی که	روی بسیج باب مرا جزد و شب

دارد عروس ماتم آزار طمعه
دارد عروس ماتم آزار طمعه
بعضی رنگ کرم مراد که بیانداز
از سینه و شش جستم و شست

افتاد و دل شکسته و لاغر تنی چون	بیدارند بس بد نقش بوریا
شوکت جموش شو که زبان محرم تو	بک زبان دل که کنی عرض دعا
عاشق که ره بخت معشوق می برد	عرض نیاز را بخوشی کند ادا
وقت که غمهای عروس سخن گد	دیگر لب شد زده و دست ابروی دعا
تا از نسیم عاونه و آفت خسران	باشد بیغ و بزم کل شمع اف
باغ محالان ترا تا خان مرگ	زیر و زهم باد و حوادث کل بقا
بزم موافقان ترا تا بصبح حسر	باد و اسیر غم و دمک دیده ها

باغ محالان ترا تا بصبح حسر
با و این مردک دین فنا

آسیب از دم آتش زکستان فتم	کردم از برکت سفر بال زبستان فتم
شور و سواد که بخت فتم شد	تا در دل زده جاک کریبان فتم
بار من بود جو شبنم که آب شده	سوی دکانچه خورشید فروت فتم
همت ای زاهد و زاهدان که غفر و یام	شیبه می بغل سنگ بدمان فتم
آسمان بر دیک و عده بوجم از جا	جوش ز موج سزایی و بطوفان فتم
هج جادقت سفر کس بود اعظم رسید	کافراز کعبه و از دیر سلمان فتم
کف افوس درین ره بودم بر کس	نیرم دست بس برین بچه سامان فتم
کس خبر دارند ز آمدن رفتن	سیر کب آدم و بای بدمان فتم
سمعان پای مقاومت رفتار بود	که از بای نشستم زبستان فتم
سوزد آه و کهای ز دل دیده من	آه در سینه و لظایع بیکر کان فتم
همه تن سوختم از آتش خیرت جویم	رفتم از مجلس و انگشت بدندان فتم

سفری گشتم و از بزم و فتم هر دو	رفتم از خویش و جویم زبستان فتم
بنو بند کفری من امر و شمس	بار با همه دل در زندان فتم
در ریاضی بود رنگ کل دمی زینا	کل بحیب آدم و خار بدبان فتم
بال پر بسته صیاد نخواهم کردید	من که از باغ ببال و بر افغان فتم
نسبت لفظ به معنی یکو گشت	حرف همت شدم از یاد حسیان فتم
کرد آگاهم از مردم غافل فارغ	بند زاده شدم از خاطر مستان فتم
دست رو در بر پرواز رسیدن فتم	من که از جای بیک جنبش و مکان فتم
کند و شش بکر و حی من بالکبان	از هوا پیر سنی کردم و عریان فتم
و هنوز گشت مرا سوی لعل سودا	از ره کوه و نجسیر زبستان فتم
بود قدیم غلبندی سوی بستی مثل	جاک کردیم و از حیب بدمان فتم
یست کردید مقام سخن نشین	کوس من بیکه کران بود بیان فتم
ستم آن طار و مستزده صحت خبرن	که بیال رم آهو زیبا بان فتم
ستم آن کو هر حیب صدف بیانی	که ز غالی فی خود از کف عمان فتم
مورم تا کند منت جرغم با مال	بر بر آوردم و از دست سیما فتم
چون منی را کند از کف اهل کرم	نقد همت شدم از دست لیما فتم
ضعف از بخت سیم کرد درها	کنی گشتم و از سایه مرگان فتم
انقدر با سبک از بند کران کردیم	که شدم ناله زنجیر و زندان فتم
از دیار که در موج هوا موز نیست	کو میت تا که بدانی بچه عنوان فتم
مصرعی بودم و موز و نثر از ابیات	آسمان مستخیم کرد و در جوان فتم

پیش کل بودی غنچه زلف و بیل	رفت از تنک هم آوازی مرغان رفت
عاج خشم ز خردی و بزرگی نسیم	آب تیغ آمدم و قطره بیکان رفت
کل عیان توان در جمن وحدت یافت	رفت از خویش جوار یاد غزبان رفت
بار ماهمه عرفی در توحید زدم	تا صبح نماند کفر و در ایمان رفت
همه را تا می خست دنیا دیدم	چون بعثت که که کبر و مسکن رفت
ز خود رسید ز من بهر به طلبید	چون بازار سیح از بی درمان رفت
باج لب شکلی از چشم من داشت طبع	کر بهر چشمه خورشید در خان رفت
قاومت بکشم از بار قناعت کردید	از جهان حاصل این بیکه و دین رفت
خس خود ز ورق طوفان آتش کردم	داغ بر سین در آغوش مکنان رفت
مطلب خون من از تیغ مگردید روا	روز کاری بسره خاک شهیدان رفت
بیکه سخت میان من قائل بودند	خون بهر سیر روان جز میدان رفت
باو خاکم بسره آتش بدل آب بچشم	که ز طوف در سلطان خراسان رفت
علی موسی جعفر که بطوف دراد	همه کفر آمده بودم همه ایمان رفت
ای که کردید رک جاده رک ابرها	چون یاد کف جودت میانان رفت
نکست سبلم از سایه حرکان آید	بیکه از کوی تو نظر رو پریشان رفت
فلک کوی تو از بیکه سیجا خیزنت	سده در آمده بودم همه درمان رفت
دور از کوی تو همه انوی عصیان بودم	آمد سوی تو همه دشمن بفران رفت
چون رود عکس حرم تو از آینه دل	کز درت رو بقفا رفتم حسیان رفت
سوده کردید مرا از اول طلب که از بهر	بیکه بهر تو بیایان به بیایان رفت

بای طلب

کار بر خاستن خود از نشستن کردم	تا بگویت بادب برای زوایان رفت
نفس صبح بود بیکه غبار در تو	هر شب از کوی تو خورشید بهمان رفت
داد و داد که هر طواف حوت	آمد از دل و جان نه ز دل و جان رفت
من ضعیف بستان داد من زایل جان	که ز گویت بهم دکا ریایان رفت
می کشد آتش بیکه من بهر خیب	رفت از کوی تو آتش بکریان رفت
و عده بوج جهان بود کف موج سرب	خوردیم از بیکه فریض سنوی عیان رفت
داشت از بس حکمت نه لب خست	سوی دریای عطای توستان رفت
سعی کن تا دل من سست نشود ز یکدم	بسوی حش بدین دینان رفت
آنچنان از دل من کرد ضلالت سیر	که ز کوی تو من بی سر رسان رفت
بیکه کردید بهفت دل شکم لهریز	کرد آلوده تر از زوی تیبان رفت
شوکت این ترک او چیت و عامی کوه	تا با طاک ستم دست و کریان رفت
حرف مطلب بزبان دل خود کور کن	همه جا بالب خاموش غزلخوان رفت
تا بود مصرع عرفی بسیاض ایام	سده شوق آمد و بودم همه حیران رفت
دارم امید که خندان بدرت بازیم	آنقدر ز پا که ز درگاه تو کریان رفت

و چه که حجت من نرم شد ز بر طیر	که می توان ز رک سنگ کرد چویر
ز بیکه روی زمین را بهار رنگین کرد	ز هیچ کل نژاد فرق کرد نقش صیر
کنند روی هوا کارا بر کف دست کل	ز بیکه کرده رطوبت بهر کل تاثیر
بگو چه دام تماشا جان کند هوا	که کردن از سر جوار می کشد تصویر

بطبع قطره صفا انقدر که می کرد و
 توان ز روی زمین دید آسمان و کر
 جهان ز جوس صفا خاک شد خاک را
 و مان غنچه خندان کساده تنگ
 چراغ لاله دید تا به بزم باغ فسرغ
 نکرده سخن از آب و رنگ باغ هنوز
 که نشسته بود به آب زمره از سر کوه
 فتاده است ز بس باغبان بفرجه
 به این آورد از دام خاک بیل
 ز مرغ گلشن وصف بهار می آید
 ز بس بجز جهان بختیست رنگ نشاط
 زبان غنچه جهان هم ترا به بیل
 هوای سیر جهان بی قرار را بد کرد
 سودا شام جهان از صفای صبح
 ز بس باطن جنون را بهار خرم کرد
 و دیده است کل تره از بزم کرک
 جوی زینت کل از غنچه می زند برون
 بیا و خفته کلهها کلاب میکرد
 ز مغر خاک جمن بوی داغ می آید

ز جادو کجاست

فضای فقر نیستان شیر مردان
 هوا شد ست کفیتی که باده فروش
 جهان ز فیض هوا صاف کسست قبل
 کسیده اند ز بس دامها ز موج بهار
 دیده مهره موسیت صفت بیل
 ز بس نسیم می آید و رنگ و بوی
 جهان قمار است خاک مسند را
 ندانم از چه سبب دست کشت جهان
 که نشسته است شن نسیم نداری
 کل شکفته استم بهشت ملت و دن
 علی موسی جعفر که هر دو کاش
 خمیر مایه صدق و صفا که یافته است
 به سهر عدالت که از کتان مشتاق
 بهار گلشن حلم و حیا که شبنم او
 فروغ چشم حجاب است که روز حجب
 ز فیض تربیت نو بهار همت او
 ز کشته اول خشم او بخانه خویش
 فرود سور من از مدح غائبانه او
 به در صد ملت شاخ آهوی تصویر

ز بس موج شکستن شد ست بر صحر
 کند ز کرد کسای و کان خود تمیز
 که دیده به سینه از خواب بیشتر بقیه
 چو رنگ می برد از چهره می کشد آیه
 ز بس که آتش کل کرده در جمن ناشر
 بود زشت می طبع می کشان کبیر
 که شال تر به بیاض بطرف او خمیر
 بهشت خاک جمن نیست ایقده شکر
 زور که جمن آرای گلشن تقدیر
 جمن طراز امانت سه سهر سیر
 ستارگان هم آید چو دانه زنجیر
 سرشت صبح ز کرد و جیم او خمیر
 به در عدلش چون آب بگذرد جزیر
 نکرده است نظر سوس آفتاب
 کند و نیم زمین را ز سایه خمیر
 توان گرفت تر از شکوفه تصویر
 بجای دانه برد و ز جوهر خمیر
 کند از دوطرف زمین دو مصرع بجزیر
 بود تسلیه دو د چراغ دیده خمیر

بعد عدل تو دیوانه ندارد یاد
 باغ زرم تو فرشت آب درنگ
 ز بس خون مخالف گرفته تیغ تو یک
 بیک اشاره شود نادانست سبک
 بفرق آنکه برآه تو رخ نهاده شبی
 نهاده جسم بهر انتخاب نقطه
 به نسبت لب نانی که می پد کرد
 بر استخوان که ز مغز جفت تو برست
 کسی که کعبه بیند خواب خویش
 کشیده اند ز چشم ملک بکوی تو دام
 ملک جا به و نسب سلطان درخت
 بد ز که تو که موج صفازند خاکش
 بطول و عرض در روضه ات بول این
 بودی که حیای تو بخت زکات
 نمی نهد زاو بیا بروی سبزه هم
 ز جوی گلک تو خورده است آب سبزه
 ز بس عطف تو آسان شد مشکها
 جهان بقوت عدلت غزال بر جگر
 زبان خشکی جا آید از دهن بر دوز

که خون ناله برون آید از کت بخیر
 که هست غنچه زیکان و بس از برتر
 ز جوهر است خیابان گل شمشیر
 ز رنگ جهده دشمن بود ترا برتر
 ز ناله صد سیر زرقنده بدینیر
 کشیده بس لایر شکل شمشیر
 زمانه سبک از آب حیرت تو خیر
 نکرده است بس پیش پانجه دلیر
 سحر بطوف جرم تو سبک تغییر
 که می کرد طواف در تو گشت سیر
 که متق که ایلی بلوح جوب سیر
 جوقاقاب بود نقش بوره کعبه
 که مست سلسله مکانات یک بخیر
 بختی که گلشن از تو گشت جام پر
 بروی کل نرود آب شوح چشم دلیر
 که کل جو معنی رگین شد سبک
 ز خرابای جو کل رسته ناخن بدیر
 که آب میخورد از چشمه رودید شیر
 ز بس مدح تو باله بخوشتن تقریر

جهان بلوح تو کلمه عبیر ساست که مشک
 سحاب لطفا دریا دلا تو بی که کمر
 بخت تو که ماجر و ای کوخست
 ز بس که دیدن کار دارم و کمر
 مقیم گشتیم میم چنانکه کنم
 درین بهار حریفان ز قید غم آزاد
 بجاک ریخته ام رنگ خیرت از رنگ
 جدا نیامده دوستان فاسد ام
 متاع خانه ام از بس قدم غارت یافت
 برای مصلحت کرد که در غم مرگان
 ز بند فغان خیزدم چو کوسه سیاف
 نظر بقرص مه و آفتاب گنایم
 تعلیم بخوشت بر سنا که مرا
 ز بس زار فلک آبتی می بارود
 شکسته راک از انم که از ازل بیخ
 ز بس ترکم بجان آه من جسیه
 شکست که فلک تیر غم بیند
 ز بس زار دل خیزد کزین کرب
 ز غم حال غرضها مرست ای که توبی

که ز نافه بسوی دوات من سبک
 بسوی دست تو از بحر می گشت سبک
 به طبع و کراحوال خود گنم تقصیر
 بیده موج کلمه باشد آتشین زخمیر
 ز کرد و دست بر غنای سراسر خود غمیر
 مرا ز کرد و دست سالت خلع زخمیر
 بود بخانه موبست کل تقصیر
 هوا شود و جود گشت ناله از زخمیر
 کسم بعضی جوار غایه نقش حصیر
 مدت جمع سبکی جو خانه تقصیر
 ز بس که بهلوی سم کرده است عالی تر
 ز بس که گشت دل و دیده ام ز غم
 سواد فلک خوشت ساینه بخیر
 که نشسته از سر من موج حشر شیر
 بآب کاهر با کرده خاک من تخمیر
 ضد از موج هوا بهیچ ناله از زخمیر
 نی که می دهد از خاک من بودنی تر
 ز سطح خاک جو سوزن کشته ام زخمیر
 بشهر بند ولایت امیر کل امیر

بندید بر پرده

سر زان و دست
از زان و دست
از زان و دست

سیاه کجاست چون سرمه کوشه چشم	بخت می بر دم موج کریم دستم کیم
ایید و از توجون بوی غنچه ام نسیم	بقید لطف توجون بر تو مبعس منیر
ز قند ابل جهانم بخت ده که مرا	شدت کجاست بهای شادان باغیر
ز آستان نوبانه دو حاجتم که از د	ما شدم و عالم هیچ دیگر
یکی همین که بخدمت سوی منین شمع	یکی چنین که به هر سوی خفیه
بختگوی سوزی چند بی ادب است نشین که مصحف خاموشی کنم تفسیر	
کس زبان دل و عرضی که کند سود	رک دعای تو مرکب دیده تاثیر
ز دوستی سکر و شیر تا بهم چو شد	ز دشمنی بود از خنده که به تا دیکر
ز خنده باد لب دستت چو تنگ سکر	ز گریه دیدن خشم توجون با کسیر
ضعف طالع بکه دار و ناتوانم ز خفا	می شود طوفان موجین که آب کبریا
بکه اعضا یم زیر سنگ طفلان است	همچو آب که هر م باشد در دین سنگ
خواب سنگینم فرون کرد و خنجهای	دانه ام را جوش کجواره باشد سبیا
همچو بر کار آستین باری رد کمر است	می شود کرد آب سحر کردانی من
تسینه می زرد و آن لاف تقوی میر	رشته ام از بیهوشی می تاردا
از سبک بود دست کل بیا یم	می رود سوز دستم من ز کجاست
نیست از دوزی جو شمع غدا شود	خورد شیر استخوانم را بطنی این جا
دست و بایم بکه کجی مانده زیر سنگ	خاک روی دست من سرمه کیم

قامت من بکه از بار دل خود خفته است	کشته موج حین بیانی مرا بغیر
مشت خاک من بر زو آه خیزد از دین	سرمه بکف زبیل سرمه می باشد
خاک غریب کشته و انگیر و میجیم	آهن افتاد است شمشیر و فتن
رفتم از ناتوانیها بود و بخود شک	بخت آواز شکست بکس من آوار
بی نشان از فیض رفتار سبکه جانم	خیست از یکی بر یکی آمدن نقش
آزرد ما کرده اند از شجاعت کشته	کاه افتاده در کرد آب کبریا
کر و دم با اینقدر طول امل از حین	می شود آجیه و دوزی دامن شمشیر
دامن چشم ز جودن سپهرمان نیست	ناز مرغان غزالان یکدم از خار
سکه چشم کونست از نارسای بیخ	دامن جیب بنوم می شود دلف
می کنم از خانه خود مطلع دیگر برون	میکنم دست و کار استن
دیدم ام را دیدن داغ خون بخشیا	دارد از دود کج که گرم جسم تو
سرمه آلوده خوشی سیل آب بدم	خلقه دامن بود و چون جسم خواب
سند آفتاب فسد و کمرهای خودم	روغن بادام می خواهم چشم از د
از سید بختی جز زلفم سرمه او از جوش	از شکست من آبی کوش کس صا
از غرور خاسد ان حاصل شود مقصودم	کج نکای های یا نیست محراب
برده سوز غیب مردم نیست بز فتم	از آب بیکانه دارم لب حرف
چون قلم نوشت گذارم حرف سبک	نیست کم از جرح حیا پیش مر و نل
کشته شماره دفع از بری اقبال خویش	مین نمی بیند کسی از بار و دست
نازکهای خیال از بس ضعیف کرده است	چون رقم کردید من نیست نمک

آجیه و دوز
دوم عزیز را کتم و قصد کردم

ص از تنه می کنم

خانه از بهر محبت سودا

انگشت جوش و

همچو نیای دل بل فراجم ناکست
 آمد و رفتن نزار و کس کنج غلتم
 سایه اقبال فقرم تا برق افکند
 صاحب نامند ابل اعتبار از فقر
 آسمان فرس زین خانه فقرست
 دانستم آلودگی کنی امید نیست
 بدست من دست بهایت تکمیل نام
 کرده عیانی مرا از فکر بوشش نیازی
 باشد از تار نامت غلت احسان
 موج جبین جبهه ام بالیدن در دست
 کستم را باد بانی می کند چشم جاب
 از تعلق می شود بنیاد بخیریم خراب
 زهر برون می دهد نم از دشمن شیرین
 هیچکس از غمده خوغم نمی آید برون
 گرم سر کرده ایم تا کرده سودا می طلب
 گشت و از ظلمت شب شست کج غل
 گرم فیه های بای آسینم رهبر
 چون ازین میخازیم بوی کفیب گشت
 بوی خون کشتن می آید از صهار
 بی دماغهای من دار و زبوی کل فغا
 کرده ام فی بست غلوخانه از بوی
 از سرم آید بجای مودون با آنا
 بادنه را مهر باد امیست از چشم که
 بشکفته نیکو فرج فرم ز موج بوی
 چون جهاجم نکرده این بحر خون گشت
 فاعست از منت کهنه ستری گشت
 بس بود پیراهنم را تا از موج هوا
 از کف افسوس دار و این قبا بده
 حاصل کیتی نمی کرد و مرا صندل
 تاب موج جبین نزارم از جبین ناخدا
 آب سوزن نیست عیسی اکم از سیر فنا
 دشته تیغ بود از استخوان از دها
 چون طلای کشته ام از خوشی از غم
 شعله جواله چون کرد آب آبخیا
 کی امید کردش جنبم بود از رستا
 همچو تیرم رقی بکایت شمع من
 کردش ساغر بدستم کردش نک حنا
 آب و خاک ساغر من باز دست کرد

مهر و ام
 است
 صفت

نو بهار کلفت خویشم ز دوشنگو پری
 دانه ام رنگ از شکست خویش پری
 بقراری نیکند از صحبت بسوی من
 خوردم از راحت فریب نا غلط کرم
 سودمی کرد و زیان از خوشی دانی
 دشت عالم سبزه زار از جوش کشتی
 می برم سوی کسی که نو بهار خلق او
 عدل دستوری که از حکم روان حفظ
 کشتن خلقی که از فیض بهار بهر سر
 منصب آری که چون بخیر یابم نام
 آفتاب جبهه سعد الدین محمد گشت
 انکه از آب که تر می کند انکه خوش
 انکه در بهر خانه افروزد چراغ معرفت
 انکه چون خواهد تزلزل گشت باشد رکاب
 انکه چون خواهد ترقی نو بهار ایام او
 حفظ او که باز دارد شعله را از خشتن
 زاهد خلوت نشین از نو بهار بهر سر
 زانقنای حفظ او هر چراغ افروختن
 خود بخود آسان شود شکل از بهر شش
 سبزه زار کنار من سبزه ست از موج صفا
 مست همچون کوه غلط نام از خود آنا
 همچو موج جنبه سیاه نقش بوی
 بود اینجا مشعل بهرین چشم رستا
 نامت را در راغم مرگست آنا
 میکنم بال از فردی برم زین کشت
 چون نگاه کرم و زکات بهم برین
 آدم آبی گشت در قلم آتش شنا
 سبزه بیکانه می کرد و بکشت شنا
 می بکشد آب کتن از خانه نار جنبه
 ساقی نظیر آدینه عالم آنا
 می شود هر که درق کردان چای عطر
 آید از دزدان برون نور نگاه شنا
 بست کرد و شعله بوی کل از موج هوا
 بخت موم از موج آتش میکند نشود نا
 بر سر انگشت شمع آتش کند چنا
 برده فانوس بزم باده می سازد نا
 روغن گل می کشد بر دانه از مغز نا
 ناخن آید جای برک کل برون از نا

بال خود گاهی که بکشد عقیقه چشم
 از نخل ابر بهاری روغن گل میکشد
 ساغر وارون گردون از فروغ اختر
 حفظ او آنجا که اندازد بساط دوست
 چون چراغ دیده ماهیست درین برآ
 شد حریف از غرض مستغنی ز دستش
 ز بختین روزی که کلک اوید بخند
 یکجا بان نور باشد از خیمش تا ورق
 طبع شمع او بهر صحر که کرد و جلوه کرد
 ابر کو بهر آب از مغز قارون می خورد
 مکتب ن می آورد و از غیتم سوزی بخت
 ای زاریت محفل اهل سعادت یا
 ای حیوان جلالت یکرمانی جاطع
 بکده مصرع مصرع نظم تو باشد آبدار
 کاروان راه مصر حسن تقریر ترا
 طبع رکبین تو عالم از بس کشت
 کشته محسوس تو معقولات از فکر تو
 از زبان چون سر زنده حرفی زانبار
 تا شود جیتی برای سمره خاک و دست

چون تندر و از دست خوابان بر کرد
 تا کند روشن بزم او فلک شمع سخا
 همچو پشت کاسه حینیت لبریز صفا
 می توان کرد از حریر آبش راقبا
 تا خاک کوی او آورده آتش ابقا
 نشد بود یک چون کبر در بر جفا
 از غم حجت کف شد سبز موسی عصا
 خامه اش یک کوه مهتاب است از جفا
 جسم آهو چون شود سایه افتد قفا
 آسمان از بس خاک کور و دشت بهر
 بسکه کیسوی کند مع او ایستد
 تا شمع بزم اقبال است ز زکات بها
 یک کل عمارت با غمت ابتدا و انتها
 می کشی از خانه بهر زون بهر شیشه غضا
 از صد ای خنده یوسف بود با یک
 دانه یاقوت را شد گردن زکات
 باشدت مضمون بکین شاه کلید قفا
 بسکه مهر خموشی را لب مهر طلا
 بر سر کوی تو باد می نشاند نفس با

تا توانان را به دران تو از بس
 از خاک می آورد و سبزم گل خورشید
 مد بهیانی بگنوست نباشد برق
 طرزه گلونی که خود را از فلک بیرون
 بسکه چون نور نظر هوار راه افتاد
 سایه آفتاب او نمی افتد خاک
 بسکه را کبر اینر نیست آن گلگون
 می کند پرواز از روی زمین بی بال
 بر کفی را وقت رفتن را کب او بکند
 ایستادنها میان آتش از سوختن
 طرزه جلالتش ز بس افتاد و هموار
 بر کب او چون عنان گرداند و جفت
 تا بخا طر یا و او چون سنی بکین
 را کب گلگون اقبال بس از نوکل
 اعتماد می کند کس حاج بر فضا
 عزت آباد وطن را دیشتم بکین بود
 پیش ازین بودم ز سوخیه ای تلخ غیر
 جای دود از دوزخ کشتی ام آلود
 از زبان بغمهای مطربان بزم من

می کشد کوی بسوی خویش کوه کبریا
 بر ک کرا بوی گل برکت و می خیزد
 تابای او ز بند و خورشید همچون
 همچو زنگ از سیت می آن بکارین
 نیست را کبر او ز کمان جنبش
 می زند ز قمار کمرش نقش پایت
 کی رود از کف عنان کس کرد و
 کوی او را کوسن کست نعل و پت
 در دامنش می کل نرفته بر کرد و
 بخود هنر صاحب وقت بهر
 کاسه حسنی بود و زیر پایش
 می نماید کرد سس سیم و کجا به شش
 بوی گل از کوبه بند خامه می کرد و
 می رود سبزه گل کلک راه غرض
 گفتن او نام و اب است شش
 گفت غزبت بیابان مرگ سحر ای
 جنبش کمان خویش تا چشم افرا
 خامه من بسکه بر بود از غزالان
 رسته صد و ستم سبیل می بر

نشد در سر خنده بر لب کتب برین
 ناکم شود جسونی رنجت در صبا
 جسم باز مرا کشیدم سر غفلت
 از سودا کسور بخت سیاه خوشتر
 شاه بازی بودم از قیابی دل بال
 شام میشد سایه بالم هر جا میرسد
 گاه بودم بیم دام که امید آشیان
 دام ز کلهای نین را که دنا که زیر خاک
 دانه از انجم بر ارم رنجت که صید کرد
 خاک در که است بایلم بیکار
 طایر خانه بودم ساختن مرغ حرم
 اینکه بودم ز رنجت دی دور کرد
 بسکه بودم نقطه سحر کتاب محفلت
 در نه خاکستر نشین بودم بجای کوی تو
 با وجود بعد خدمت بودم قرب منوی
 قوت معنی بهم آورد و روز و دل طبع را
 بهر معنی چه رکن بخت رنگ این
 مبهت و از سر دهری دوستان از عهد
 ناجور بنور عسل در چشمم شیرین بود

این شعر در
 کتاب
 دیوانه
 است

این شعر
 در
 کتاب
 دیوانه
 است

سر و باغ دولت از طوف کمر از دست
 برست از دستند لادن باطل خورشید
 بنجه خود را به امان در بخت چون زخم
 راه دور رحمت از من قطع کرد شکست
 خود مرا کردی ز برق لطف خود در خم
 جعدی بر بودم این در غراب آباد
 عند لیس بوده ام آواز باغ غنچه بود
 نغمه چپ می دم ز بس دل پی تاب بود
 هر چه کردم در کدای مسج صباقی
 بی خودم دست طلب دیوانه ام بود
 رو با من آبادم جوش می نهم
 سبزه از باغ سخن می جسمم و دل یکدم
 بی حمایت مصرع جیبت ز کفن من
 آرزو دارم که از بهر دوام عمر تو
 تا بود فرق میان دوستی و دشمنی
 تا که ساقی نامه خوانند از باغ صبر
 مدت عمر محبان تو تا روز ابد

صبح عیدت چون بایض کردن سیاه	سام اندای تو همچون جسم ساقی سر

در این کتاب
از کتب معتبره
است

سبب نشانی لب تو سیر	مرحب آفتاب مکتب
دور خفاقت حدوت قدیم	بحر نور تراست یک کردا
صبح یک سترن ز کورتر	کل است بیکانت من
نیست نک سفق که دیده است	جکومت در سرب از تو بیا
از تو دوزخ چه حشمت کور	وز تو آب حیات موج سیرا
از تو بهای خاک را	کف خاکست سیر سیرا
ده روز از بارش نه نوت	عباده کرده است موج
وی را عجز از تو بهسم دی	کشته کده و نه سیرا
وی نقاب از خن کریم	وز طلوع تو ابر خانه خراب
وی ز شوق تو خرج خانه بدو	زانظر رت ستار چشم ترا
آفتاب و کربود از تو	بکف ناخدا ای اسطرلاب
کس نورت بود و بر حق	عینک از دیده است سیرا
کویا سطر آینه نور	که حق کرده است عینک
حق خطوط ترا منور کرد	همچو مرکب و دین خور
چون تو نامد عالم اسباب	سببی از سبب اسباب

آن سبب که از سبب جوهر است
می نماید جوهر سبب

یک رباعی بود ز دیوانه
جوهر باد و خاک و شکر

بی نیت فی که نه نکت بی است	همچو دلهای عاشقان است
بهرا و آفتاب و ماه و نجوم	زیر و بالا و دوزخ و آفتاب
انکه سبک نشان سحر است	هر و آن راست که نیا
از تو فانی و روح حیوانی	چون جهاد و نبات بی خور
دل و دست نهان بخت تو	کرده است م و سحر سحر
عرف سر داس است تو	می بخشیده در هزار کتاب
هر سحر نور و سحرش تو	کرده آبا و خانه های خراب
میس میر سبت ناسر تو	این ترانی نمودی از جعبه
مخلیلت که ناکه است	و دوست ابر او سر است
در جنت با دم ارباب	اخرش کسنت تو به نایاب
روح عیبی من جبهه تو	سبب و آفتاب است
خواند لطفت بخود محبت را	فاب و سبب عشق محراب
فی حکم شکر فتن کردی	که زند غوطه های کرباب
ساحتی جاری از دلم پیا	مطیع و یگری لوجه سوا
آن محمد که چون کل سیرا	جیب اندک کرده بر کمان
حق بهوشش دای کور	سبب عراج که در دوزخ است
نسبت مصطفی بر تقوی	همچو متاب و پر تو متاب
کشته ام الکتاب فاطمه است	فتح انوار را مفتح است
حسن خلق حسن با نسبت	همچو بوی گلست بوی کتاب

هر دم از کربلا ز نور حسین	لاله طور چو سحر از حجاب
هر سوخته که کل عبادت حق	کرد و از زمین عابدین سیر
کرده سوز محمد باقر	آهوی زینهار را بی حجاب
صبح حور شیدا ز رخ صادق	جوان کل حبس غری بود سیر
از تجلی موسی خطم	گشته چون کوه طور دل آید
از رضا بکشد جو کل هر دم	در مقام رضا دل احباب
حسن نیت از تقی روشن	رخ دین دارد از صفایش
باشد از فیض حسن جان نغمی	مغر غلام پر از شمیم کباب
عسکری کان بودی جبر	شکر دین زبان بود سیر
شسته مهدی ز جبهه دلا	کرد کشتکی بچین آب

وی ز رخ روان نظری تاب

در شام گشته مغر با سیماب

در کف جود تان بخون نور	هر سر انگشت فاتح الالباب
سور و کاه تان یال شر	کرم پرواز گشته مرغ کباب
ز دین از شام تمام عیب	در شام آید ان جهان آید
هر شب	تا سحر آفتاب کرم شتاب
کوهر دستان بر پر تو جو	نور شمس و شب بچشم جباب
بر شمع از آنکه رفت از اصاب	سوز از خون جگر در چشم جباب
هیچ سائل نمیشود و محروم	بشفاعت اگر دهمید جباب

خواهم از کردستان شما	چشم شکست و بد نظریاب
بعد ازین میکند دعای	باجابت و رکنید مجاب
تا درین کشتن عدالت خیز	خار و کلها خورند با هم
خار از آرتان پایدرون	کل عیش شما خوش و شاد
عدل تان با دما ابد قائم	باغ تان باد و انما سیر
با دگر کف شما در خیز	با دگر کف شما در خیز
باشد از نطق حسن طاهر	بزم آفاق برزقند و کباب

از شما نقل و فعل هر قوس

با دستان با بر و زحمت

بکه چون شعله جل کرد و زین تان	شیت ز فوار آتش کند صبا سیر
مرغ من آب از خون سمندر می خورد	شعله می رود بجای سبز و از خمر سیر
کو شهر آتشیان مرغ آتش خیز	برق عالم سوز یعنی شعله غوغای
بحر رحمت شرمساری عت جگر	ابر خیزد از سحاب دامن صحرا سیر
بکه دل تنگ هستی چون هوا ازیر	خویشد از آسمان بیرون نند و بیار
آن قدر از خود دست یافتم که می آید بهم	چون کف افسوس امروزم و فردا
آن قدر لبر ز یکایم که که از خود دور	نال و نجس خیزد از صدای پای سیر
چو سس مال حوادث بکسب کرم	بگذر و از طول عمر جادوان پنهان سیر
گشت مرا ز جویبار خاک ز خور و دلا	کرد می خیزد بجای سبز و از خمر سیر

می نشاند از جراحتهای غار آرزو
 غراب ویدست بر بدست و سیاه
 در مقام استقامت همچو شمع شام
 سیر عالم را بیک گردش کند نشان
 قدیم عجزم که موج خاک روی منم
 منت شکم ز آب جسته آب نیست
 بی نام ولی بصیرت جمید
 چون چراغ که روان از یک روشن
 شبنم کنار من آب از کدورت کیست
 عقده ام از ناخن بر کرد و سخت تر
 روزگار می کشد که چون برق و یک لحظه
 نشام دار و جزون و چوب سواد
 پاکه امانی عروس خلوت آرامی نیست
 کورنی چشم حسودان می دم برین دل
 کجانی نیستی را با سبانی می کنم
 نیم و کبر از کج قناعت جین مگو
 صافی طینت جهان دارم که دیدن می
 چون قسم ز بر نهال خانه خود خفته ام
 بکستم کرم خاموشی شدم غرق برق

کایا باین خوابید نقش پای من
 بر آید طفل اشک از چشم طوفان من
 آب از مغز سرم خور و دست غایبی من
 سر به از خورشید دارد دیده بیانی من
 سایه افتاده من غنچه در بای من
 چون بر طوطیست سبز از لعل سبزه من
 همچو رنگ و بوی گل بنشان من
 روشنست از کرد و گفت خلوت بهای
 چشمه خورشید که در خشک استنای
 می شود از آب سوزان سحر بای من
 جوش سیدی حسن و نغمه استغای
 داده اند از رنگ لعل با دهرای من
 باغ غلغله عصمت مریم بود و حورای من
 فرس راهم افی و موج زرد بای من
 بیضه علقا بود و دندان از در بای من
 ای که بود از جنبین بو باز سار من
 عکس نقش بر باز آینه سیاهی من
 سایه طوبی نخواهد هست و آلا من
 با وزن می خواهد از بیک لب کرای من

آسمان از من

مطلع دیگر کنم انت که کرد و بخش
 افتخار و دومان کلک معنی زای
 شام من مشکین سواد سایه نیان
 صبح من موج صفای کوهر در بای من
 آن خود دارک بدخل که ضعف که هست
 می شود که تیغی کرد با داسا بلند
 مار با از جوی بار یک تعلق جستم
 ساد و لوح بک از نقش تعلق می کند
 باز بر در کودک و اما ن تجربه می کند
 شوکت نور چراغ و دومان فطرت
 شبنم خورشید می خواند بغیر زندی
 جوهرم از من بود نیم جسم و نفس
 خانه زاد کوچه موج رم آهو منم
 هفت نیست من زخم چون آسمانها تر
 خنده صبح قیامت همچو طغیان است
 می زنده جوش از رک من موج خون دو
 کردن تسلیم دشمن را ملایم می کنم
 بسکبی برد اما شایم زرقان دیده
 شتر زکان من سر از کف بای من
 نیستن اما فایم را وجود دیگر است

کردش رنگ حنا خال دست دای من
 بک افتاده است خطان کوچه من
 ترش از آب سوزن دامن صیای من
 همچو عکس از آب از صورت کند دای من
 شیر در بستان باد استغای
 شعله اوراک نغمه مشهد آبی من
 غارم اما کل به پهلومی نماید بای من
 قلی دیگر بود هر جزئی از اجزای من
 رحمت آباد بیابان مولد و نای من
 می کنند افلاک فخر نسبت آبی من
 خاکبازی کوچه بند کلک معنی من
 جای آن دارد شوند اجاب طبعی من
 سنگ را از نیب ساز و نرم تر من
 میکشاید صد زبان بر عاقل من
 بکشد از بار محنت خلقه سزای من
 جبرئیل آید بر دهن از بیضه غفای من

حاجت به این کتاب نیست
چون که در این کتاب
چیزهای بسیار است
که در این کتاب
نمی آید

از اول
نقص دارد

بکینعت تن از که است از غم	مست فرقی از کین و بستر خاری
کرده ام تیر زبان خود بکست سر	می جبه خون خموشی از لب کویان
بکه از معنویان کنه طینت کشته	جای سویردن رن گل آید از اعضای
دشتم از چشم غم لالان یک که وی رشت	میکنند لوبهار شوخی از صفای من
بچه و یها کارم چون که دشمن گاربت	راسته بیدست چون جود و نفعی
عذیبم می یکد از نال من خون بهار	رشته کده سته کرده ام دستهای
بکه جا که درین کسین خون خود می	کل حیران زانک روشن می کند بجای
نیستم خاموش می آمدم دو بهار لبم	نیستم نادان دلیل من دل دانا کیان
سر نوشت من خوش ساه و لوحی روشت	چون خط ز بر کین از صفحه سپاسی
می کند از منو محبت سبز که طور را	نوبهار افشانی گلک تجلی زای من
لالهای طور را چند تبادوت کلیم	چون بردن از استین آید به صفای
از دماغ خانه من خون نخوت می یکد	بکه سده مست غرور از کین غرای
چاک میترسم که کرده جان ننگ بد	بکه باله جان بخویش از نظم روح
باغ غمتی خوش بهار از ابر تو برشت	سر و نظم مست و سبز بهشتی
ساده رفتم که باشد نوبهار از آری خلد	می کند در یون زانک از جین بر آری
نوبهار لطف سعد الدین محمد امک او	سایه گلک سیه ابر جین بر آری
انکه از بار فروغ آفتاب زای او	همچو ابر چشم شود بخت شب بیدار
انکه تا منع ضمیر شد ایاد آورده ام	از حیرت صبح دارد ویر من بهای
انکه از لب بایه قدش بلند افتاده	می کند دستی بدوش فطرت لای

انکه چون سنی از و تاسه فراری دادم	کرده که ناهای قبی لفظ بر بال من
بکه کینا کشته ام از مهر بانیهای	جسم احوا هم نمی بیند مرا بستان
مست من بکه باله از کف احسان	سند و د عالم استین دست است
عالم از یاد طبعش بکه بر کفیت است	سند هو چون شیشه می باوه در میان
چون بیاد طبع موز و نش بر دلم	مضغ جسته کرده ام دوداکی
یاد طبع او که مرآت صفای طینت	بکه از و چون از ضمیر گلک روشن
سهر هم بیست چون آینه های نخبه	روز و شب از بر تو صبح جهان آری
از ره کوشم بد صد که روان است	سعد طعش جوی کرده و سخن فزانی
ساقی انصاف او که می خواهد می خورم	بغض و معنویان کین تا به صبا
صاحب او یاد و لافش مرا بشود که	سوی راز من کلید قفل مطلبهای
از دلم موج شکفتن داشت گلزار من	غیج کل من ز یاد بقرایهای
میش از ان روزی که میکردی خیار من	نوحه از کرد و دی جبه کالای
رنک و بکر بخت ناکه دور جرح من	باخت شطرنج و در کعبه گل خنای
خا بار کسور فقرم بیابان جگر کرد	سند سواد شهر غلت سایه غفای
داشت طبع آب آتش در دنیا هم	انجا سوزی آوردم شادی طجای
گشت از یک انقعات کوشه ابروی	عاشق و معشوق هم دین من و نیای
خاک رویت کستم ناله برای زدن	آب در کین آشنایی شد خنای
چشم کوز کرده نگین دولت من	خواهش دنیا کی و فطرت دلائی
مطلب من از تو روی دل بود و نیم	میوه بهشت به نعل میش دل دانا کی

بر کف غم ندانم بصل کانیست	از زنج غنچه بویف سنگ صغریست
وادی مدح تو از من قطع کردی گشت	فرس اهرم آفتاب موی سیمین بای
بر که ریزد رنگ خلوتگاه خاموشی لبم	مخل آرای دعا کرده دل شدای کن
آرای مدحت ای کعبه سنی بود	خار رنگین من جرش کنارین بای کن
زیر زینت لب من زو چشمم نظر تو	با دراهت عاده نازک لب لیبای کن
سب که کردیم هم آه خوش خیال قدر تو	چار ساعت در گذشت ایسام و بای کن

این همه طفل مصرعها که بجا میزنند
زاد کلک مریم آسای سحرزای من

مستجابک نیست افزون باد	نکه از دین تو کلکون باد
مطرب سمت ترا دلم	از بک ابر تا بجانون باد
بر کف قیان اقبال	جام می از سر سبزیدون باد
نه نشین خم فطانت تو	صاف اندیشه فدا طوبان باد
از تماشا ی بزم رنگینت	لب موج نگاه می کون باد
رخ اقبال دشمنان ترا	بر و بال از و با و طاعون باد
دل کو هر بعد هست تو	بسر زلف موج فستون باد
ای که دلم ز رنگ نگینت	کوه سیاه و دشت بادران باد
جوخ نامت نهاد سعد الدین	تا که دینت بسعد مقرون باد
ای بروی غروب سحر بجا	بیلی کائنات مجنون باد

سنگ از خانه معنبر تو	بر سر نافه در سبزه خون باد
یک لفظ از عدوت را	کردش حشمت نعل وارون باد
مطرب بزم دشمنان ترا	دم شمشیر تا قانون باد
ای مدبر که از منی قلمت	کام معنی زنده ممنون باد
زاده کلک سحرزای ترا	لفظ رنگین لب لکانون باد
از تماشا ی کریمه خیمت	آب در کو هر که خون باد
در هوای لب بر دوازده	سر خیمت بیای فارون باد
نقطه همیش که موهبوست	از محیط دو کون بیرون باد
ال ز آتش بریز زین	یرة قفل کنج قارون باد
قالب سماع معنی قلمت	ایچه ریزد بنامه موزون باد
صفحات آب رنگ خمر جوهر	از گل نمزات معنویان باد
ذره از غلب در کاهت	شرف و دمان کردون باد
نقطه کریمه بکده ارس	خال روی عود سحر بون باد
بیدمای تو ای بیست وفا	شوکت از با بجان غارون باد
ناش فی زهر بنده وجود	جبار دیوار ربع سکون باد
مغ روح عدوت چون غنچه	ز آتش بان وجود بیرون باد
آخر دشمنت ز سوغی بخت	هر جو حشمت غزال شکون باد

دوستان ترا جبین سپهر
همه چون صبح عید میرون باد

این شعر را در کتاب
شعرهای کلاسیک
موجود است

بیا من صبح که آن دید و محسوس بجوش داده و نومید از این بیاثر که	سواد آیت لا تقطعوا صفحه نور نوشته کرد قلم آن بیا تقطع
سوز منجل عرفان ترانه وحدت بیا ملک تمناعت که مکر است اینجا	که دوازده ستر منصور کاسه طنبور سواد ملک یدمان رسایه پر پر
فروغ خاطر انبای روزگار ز رست درین محیط ز ساحل نشان نمی بینم	بود صفای غسل شمع خانه ز نور شنا بجر کمان می کنم جو تیر زور
چه از بهار بقا و چه از خزان فنا چه زندگیت که از استخوان اجالم	مرا که چون کل رعنا کیست مایه بود همیشه خنده و نه آن ناکند لب کور
بیاد ساقی کوثر شراب می خواهم از آن شراب که از در دشت ایمن شد	که غصه را بزدم از حرم سینه بدور کلیم بخت زنگ شرابخانه طور
از آن شراب که آرد برون لب سینه از آن شراب که بود از فیض انوارش	به نیم قطره ز غصه دماغ محشر شور جو عقد کوهر خورشید دانه انکور

قسم بطلع نایت می دهم ساقی
هم همچو صبح دوم صاف کرد و طلوع

زهی زبان بدمان تو برکت غنچه نور بیا من صبح تجلی سحر و غنچه نور	زخنده کلین تو آب کوهر شور سواد خال بروی تو دماغ لاله طور
نبای آبیسته را از صفای رخ مهار گر شده مست تبسم ز لعل با قوتی	بشعله خانه ز سبیل کجا که خم ستور زبان دراز حکم ز زکس مخمور

از آن شراب از فیض سحر و نور
که در دشت ایمن و دانه انکور

سواد خال لعل تو مهر نیک شکر
بجسته موج که خیز چشمت با قوت
بطره سحر بستان با سبیل
مستوران قسم موی بسته از لعل
ز لعل سینه که موج صفا بود سطر
ز سر تشنه خورشید همچو کوهر
کشیده کوهر خورشید را تبار کمر
ز حالت دل کشش کمان چه غم دار
جو افتاب به رنور صبح برده نهر
مذبری که عطار دوقت تحریرش
بر دود دست ملک داد و صفحه نور
ستاره ملک افتاد رسد این
به بره گمیده به فیض خویش می خشد
زمان کند بقای حکم او تبدیل
رسیل عاونه او را بدل غباری نیست
قام بکف رک فیه زده شد نظیری را
رقم کند ز سیر الکتابی یک روز
نکست لایق طو ما شعرا و هر چند
زهی بدست تو طول زمانه طومار

خطت بگردخت توییای دنیا نور
بجوه آب زرد و بهار سر و غنچه نور
بجسته خال معنای غنچه مستور
کشیده زنگ و دانت بزرگ خنده نور
بود و نقطه بستان جباب آب
غیر تشنه کل منتاب کشته غنچه نور
نهاده مهر ز غنچه خرم کافور
ترا که معده با یخ است غنچه نور
که داده است ترا آصف زمان دستور
به شمع مهر ترا شیده است خاله نور
بر دانه نوبه نوبان دفتر تشنه نور
که کلید از آن کرده استغاثه نور
صفای آینه شش موم زکانه کافور
صف نعل ازل البعد کا نشور
زمانه بخت زک سدرای او نرور
رضرب سیلی است و این شیش تو
قصیده های سنین را بقطره های شور
سینه شق صفا شد بیان که در آن
سواد شام بود سطر صبح بهین سطر

بیا من صبح که آن دید و محسوس
بجوش داده و نومید از این بیاثر که

سپهر کهن فلز جزات کیم	جراغ طبع نور روشن بر دهن کل طور
بیاض نعره سواد خط ترازم	که به صبح برتشت دم فیش
بجلاس تو تکلم بر موز کشته که لفظ	بود به پرده مسنه جوشا پستان
کشد صورت آغوش کجاست جینی	که ره به برزم تو باید به صورت تفسیر
برخ مصحف خورشید داده تو بود	به ست نیست کلب کتابخانه نور
ز جود تست کثیر اکثر و قلیل اتل	بناسی که بود الف الف و کسر
تویی که دست تو فواره دید بیضا	نموده شبیه صد دانه آب یکیده نور
فضای کوی تو از رسم صد هزار کیم	بود شکوفه بادام زاکلشن طور
کبود بک بود جبهات ز جبهات	شکفت غنچه نیلوفر خیمه نور
جوشا به عتاب تو می کشید لیل	قدردن کند که زید به بیغنه کافور
جهان بعد تو از بس که راحت آباد	نهد به یاد شهر باز آشیان صفور
چنان عتاب نوشت بر مغر کوزد	که خون شعله جگر از رک شراب طلور
گذر خیر و دلیر و شین بجای مسیح	که سدره سیلان می شود بر مور
تبارک الله از ان تو سبک رفا	که حسرت گفت تا زاینه برده بکور
بیک اشاره ز افلاک بگذرد آن سی	جو لوی کل که گفت از جیم غنچه عبور
بروز حجب همه کارایت باز و جز	کند دیده بشو کار سواد خط زبور
سببی که تیغ کشی از نیام غم فام	کنی بسوی هوا حمله اسس ز طبع غفور
چنان وجود هوا با به انفصال زهم	که تار تار جو کیسو شود شب و بکور
خدا یگانا این سکر چون تو انم کرد	که کشته به تو موصول از وطن مجور

سفر جو کیمت کل کرده ام ز باغ و طم	رسیده ام به باغ حریمت از دره دور
فلک بساک غریب جهان کشت بد مر	میان افشا چون مصرعی که شد مطور
که بوقه طبع دقیق تو اسم	نبیدی به معنای زنده که بطلور
امید من تو پیش است و نشسته طفی	بیک بیاله قناعت نمی کند محسور
میدم که رحمت نهال قدم شکوفه روح	که بعد ازین بودم سیوه و عا منطور
وام تا بقاضای روزگار بود	خزان منقطع خلعت بهار طلع نور

نخا بهار نو باد انقباض بهار وطن	
کسید و انمشر انقباض است از کل طور	

حالت نمر ز رعای کل تشکر کرد	خطا هست به سرچشم غنچه خار کرد
جهنت بجزه برده بادام را در	لعلت بکنده سینه کل را فگار کرد
خط تو فخر که زده بهار نبشته را	زلف تو شانه را زده چشم هار کرد
باد است از آن کل شعله بار داد	سردت بکوه برق بجای بهار کرد
رکنین کرشمه ز کس مشوخت ز باجین	بوی نگاه و رنگ حب اشکار کرد
ز کس زینبه سر سینه شکفت	از بس بفرزاده نگاه تو کار کرد
صفر لوف می نهد از کز کس نگاه	آه که سیه بای نگاهت شمار کرد
صدر کشید ز دل بادام در داد	مشاطه که چشم ترا سر بردار کرد
دل چون توان بود و دست که جگر	دام که نهاد و بری را شک کرد
از بس سکر به در دهانت ز کار ماند	از شکنجی فی ثوانه کس اگر کرد

سبزین بسی زده بان تو موج زو	از چشم نور رنگ سحر انگار کرد
لعلت ز آب و رنگ لطافت بزمی	موج سرباز اثره ایست کجا کرد
بک شترخ تو بغیر بهار زو	خون سیه روان بزرگ لاله زار کرد
اکشتش از قند عینه کرد و بهر	دست کسی که زلف ترا تابد ار کرد
از رنگ جلوه و معنی میانت کس به دم	رنگین تو رخسار من گل انگار کرد
از آب و رنگ حسن و صفایست تو	ایزدی دست داغ جیب بهار کرد
یکجای جمع اینهم خوبی نمی شود	صانع خلقت تو ندانم چه کار کرد
ستاره میدوی گمانت مست غمزه	گویا نهال قد تو مست بهار کرد
آشفته تر ز گمانت کل می نمایم	نظاره که رنگ ترا بقدر ار کرد
رخساره ات که رنگ بهار ز گمانت	هر چند دشت آینه رالاله زار کرد
اما برای سیر سر پای خویش تن	نظاره سوی آینه عنوان دوبار کرد
و کبر زون سوی ز تاسای خویش تن	بگرودی صفی که کلام چه کار کرد

کلام بعضی به دست آشفته نگار کرد	
بن السطور راکل صبح بهار کرد	

خویش به صورتیکه خوش جلوه کار	بس چون زمین طور تجلی بخار کرد
با کینه سیه رنگه ز ملک ضمیر او	بسر دم هزار قافله آینه بار کرد
یعنی امیر ز اسعد الدین که ممتش	دلمان خاک بر کمر آید ار کرد
روزی که می نوشت کتاب زمانه را	عزانش از دو مصرع لیل و نهار کرد
سوی جبین بگل سحر با خود گذشت	طلو طی زبال خود بر شش سبز ار کرد

طبعم

از اقلقنای تربیت خویش قطره را	در دامن هوا کدشت هوا کرد
صد بار بخت رنگ گمان را بکشم غفل	مفوم کس نشد که به عالم کار کرد
بی آب و تاب چند بود کو هر سخن	باید ز خانه شعری اشکار کرد
طلو طی که آب حیات آینه را ندید	نیج زبان خویش کجا آید ار کرد
از یخ غایبانه کف قطع گفت و	با مبطلمی که کار دم ذوالفقار کرد

چون ابر سمت تو بصره اکر کرد	
موج سرباز راکل ابر بهار کرد	

دریا بکوشش شاید کفایت تو می شد	رازی که از نیمه صدف اشکار کرد
کس را ندیده ایم بعد تو بغیر	حزین بهر آنکه رنگ گفت بن قرار کرد
باران بجاک از غرق سرم خود	از بس که ابر را کرمت بهر کار کرد
باشد بگوید بایه علم تو آسمان	سیندوفی که سر به بر از چشمه ار کرد
تمکینت اضطراب ز مغر زانه بود	سیمب راسته صبح بهار کرد
معمار روزگار بنای سرامی تو	از بس بجاک آب و جیاهستوار کرد
کلیج آستان تو از سرم غم غم	کاهی که با صبح بکویت گذار کرد
نیما با سخن به بیضا نسکسته است	کلکت بروی صفی تجلی نگار کرد
خوش دل نشین که بالاس عشق زان	از محل دو خوابه لیل و نهار کرد
کردن جو کرد و قصه سر دشمنان	نمیشد خویش دست ز دندان کرد
خشم تو دانست در دسری از جیب	دوران کلابش از کل دی نزار کرد
جایی که سب معین ضعیفی نرسد	خار از هر یغی نهانده گذار کرد

طبیعت دمی که برده ز رخسار چون کند
 نقاشش باد دست خیالت باوج
 طبیعت بکشتنی که در آینه سلفه دی
 ایران کشید لنگر شهرت ز نام تو
 هیچ استانه باغ ترا فلک
 شاید رسد بدلت قریبیت حمل
 مجموعه نخست خشم ترا سپهر
 نقاش نامه از کن ابر بهار است
 فطرت تجلی بر بیضای حکمت
 ابر کر امتی و حدیث عطای تو
 محبت کجا دوست خنابسته قلم
 در بحر این قصیده کز و به بود سرباز
 از لب ننگ قافیه ترا خجاست
 سونگت خموشش باش که برق کلام
 کردید شام عید و زنگ دعای
 چند آنکه نوحه و دس کل اندام نوها
 نوشی می زیند عشرت که دوست

باد اجراع عمر تو روشن که دمنیت
 از دود نفع کشته حیران غرا کرد

حفظ تو را زینکه آید
 محبت با بر سر

دیم امه در نوشت گفته می	دل ز سرم خوش کباب شود
فشنه ز سر سیستش	رهن کاروان خواب شود
عکس عاشر قد جویس غر	آفت نشنه شراب شود
از تراکت جهاب بشتش	بنیم نفس خراب شود
میش رفتم که شاید از دستش	دل مجروح کامیاب شود
به شود ز لب می آلودش	بوسه چند انتخاب شود
جوانان هم زبان نشو و منس	رفت تا بر سر غنا شود
لب بر از خنده کرده با من	که لب نرسیده آید

میکه شتم ز بوسه بشش شوکت
 خانه آرزو خراب شود

آتش رنگ تاثیر کرامت کن فغانم	موج شکست بیل آب ده تیغ زبانه ام
تم زبک ضعف تیره بختی ناتوانم	کند جسم هم اثر کن تصور استخوانم
امید کمیت رحمی زلی پروا کهی دارم	که اواز شکست رنگ پندار فغانم
ز شکست من یک کل موی تشنه دیده	خس و غارت است از ترکه نیرنگ شایانم

نهالم خورده آب از جوی طبع خویش گشت
بهاری می جگر گرفتندی بر کن خزانم را

آتش کرد باد سحر کردان پیکر ما را	غبار آسپای باد کن خاکستر ما را
بنای دیر ما از آب و خاک خرس می	بود طول امل ز تار نفس که فر ما را
ز تائیر غم او سبز کرد و خرم تش	بد و رخ خشک نتوان کرد دامن ما را
کن جو نس هنر محروم ما را از خریدار	بود کرد آب از غلظتی خود کوه ما را
چه کلاری که همچون غنچه گل یاد داشت	درون بینه رگین می کند مشت ما را
ز بس از آه سر و دامن دانه	جراغ حقه کافور باشد اختر ما را

فرج زده

بصحبی حسودن کیفیت دیگر بود سفا	بیار ز کوه زنجیره خاک ساغر ما را
ز بس سوخت آهوی کجاست چون نعل	کند خردان آهوتار و دیو دستر ما را

جراغ داغ مارار دغن از غم بود گشت	
فرد ز وجوب صندل شعله در دسار	

بجای خود قناعت گزیده دیگر بود ما را	لب تشکی که ما داریم جسم تر بود ما را
زمین آسمانی کرده ایم از زلف است	بگرد و خورشید کشتن کردش اختر ما را
وجود ماکول از بقیه اربهای دار	طنیندهای دل نالیدن دیگر بود ما را
ز کندیهای طبع ما ست قطع از غلظت	بریدن می توان از خویش اگر چه بود ما را
بروز ناقص بهیلا گرفتیم اوج بر دسار	که دست رد درین برد از نال و بر بود ما را
مراج ما طفلی نازید و در دجلم است	کف را بام طرف دامن ما بود ما را
بیابان مرک استغنا حیات بود ما را	جوای آب حیوان سدا کنند بود ما را
ز جاجنبیدن صد قیامت بخل بود ما را	بیار بخیر جان دامن محشر بود ما را
بروز آبروی خویش می کردیم عالم	بهر سوسیه از غلظتی کوه بود ما را
بها در کوه ماکب بر افتاده می باشد	بسر از نیند داغ حسودن فسر بود ما را

سینه سیم از میخانه دیوان خود گشت	
درق کرد است ماکر دس ساغر بود	

خفت افزون شود از سیه کمان ما را	سرمه خواب بود سیه بیکان ما را
نیست جز زخم زده امت جهان حاصل	کف افسوس بود زخم نمایان ما را
بی که تر زخم طعن موجیم که کجاست	عمر باستان ز دانه نخبه مر جان ما را

مورما غمزد ره گاهت قناعت دارد
شمار امیت کف دست جهان را

بسته بودیم لب از بوی عیش و شکر

خط اورنگ طمع رنجت بدان ما

بی توبیخ و زبانت نخام مارا
نکت جسم دبانست جسم مارا

ساده گاهت دست آرایش کس
عکس نمایی از آینه مردم مارا

از می جوش محبت دل باغالی است
تخته سینه بود خشت سر خم مارا

کوکب طالع عشق حسن و انوار
خال خواره لبی بود انجم مارا

امتیازی ز وجود و عدم ما نبود
می توان کرد و بیندانی ما کم مارا

باشد از شعله خنای کف دریا کس
جسته دیده بود کرم قاطع مارا

کوش کل داغ شد از برق شنیدن

لبس خایه جوشد کرم ترخم مارا

از فیض تر زبانی مشکلی است
از شعرهای مجنون چکی است

ما از لباس دنیا غیر از نظر شویم
چون بار از شکوفه لکلی است

چون حرف ما شو نیست با سخن گویی

هرگاه کرناشد لکلی است

باله لاله باغ خرد بود مارا
بگفت قدح کل روی سیه بود

ز بقراری خود نیستیم محرم خویش
طنبیدن دل ما دست رد بود

شده است از کوه خاک و آسمان معلوم
که حیرت قالب خشت لحد بود

شکوه فقر کم از اعتبار شاه نیست
برها بکلاه نمید بود مارا

بود کعبه و تاجانه جسم ما شکست

نظاره آینه نیک و بد بود مارا

چه غم از زاده افنی گاه اندیشه مارا
ترا شنیدند از سنگ زمره شیشه مارا

بهر وقت دل ما آمدن آسان می باشد
بود نرکان شیران جاده راه شیشه مارا

محبت می کشد ما را بسوی خویش
که کوه بیستون آهن باشد قیسه مارا

نمال بخت ما کی بهره آب و هوا دارد
چه سود از آب همچون تار کوه ریشه مارا

ز خود موج شراب کرام دارد و استیج
بیاض جسم آینه باشد شیشه مارا

بیزم دل خیالش شوکت است

خبر از ما رسد معشوق عاشق شیشه مارا

دور از توت ز می باشد عذاب مارا
ز بخیر است بنیت موج شراب مارا

دیر اند و غمبیم تاب خطر نداریم
سیلاب گهت کل دارد خراب مارا

ما را جو قطره خون از چهره می بکشد
از یک گرمی دارد کباب مارا

کس را بر او شوق سبقت باشد
یک کام سایه شیت از افتاب مارا

مسند نشین خاکیم عالم مقام فقیرم

آمد ز مبداء فیض شوکت خطاب مارا

شکفتگی ز شراب مدامها مارا
سیه بهار بود خط جامها مارا

صفای کوه بر ماضی را فریب دهد
نمان بگردیم نیست دامها مارا

ز می دماغ رسیدن است قاصد
رسانده است ز ساقی با مهابا مارا

فغان ز خست اهل جهان که این مردم
نی دهند جواب سلامها مارا

وجود ما غم دارد استخوان بند
خمیرا یستیت سیق مارا

چون صفا موج زند صبح بنا کوشش را | قطره شیر کند آب در کوشش را

تاریخ حیات و وفات و تدفین و غیره

می بکشد آید از دیده نه خوش ترا	نیست در این دنیا کار حسد و حسد ترا
باوه از خون بهارست قدح نوش ترا	ساخته شوق تو کیفیت سوداوارو
کامل شکفتن بوسه زنده دوش ترا	رحم کن خاطر آشفته ما را چو

آن سیه چشم جوید بکنار شکست
سوخ چشم غزالان بود آن خوش ترا

بهره ناز کند ز کس یا تو	بچشم بهره کشد کردش بخا تو
چه شیرست غزالی که آهوان	بجمل مژه کرده خوابگاه ترا
ز بهم نمی کشد رشته نظار تو	بهره خود کنم غیر یک نگاه ترا
زناکت تو نسیم بهار چو بهار	ز بار ساینه کلج شود کل ترا
بجز زوید ما ای غزال خواهی	که بسته ایم بعد رشته نگاه ترا
مکن بوسه بر خویشتن نازش	رسیده از ناله فقر یک نگاه ترا
بفکر دیر و دم اینقدر بهشت که	حیات قطع بقصر این در ترا
بکس چه گوید توانی کس ده طبع	چنین کس در تو گشته سدا ترا

در کز بوش می از جام جودی شکست
رهبت ده به بر می که نیست راه ترا

سوخ جوی می می زند از بکه رنگ از ترا	چون جناب باوه گلگونست بر این ترا
میرسی گلگون بایض دیده بهر حسرت	بکه رنگین شده نگاه از دیده ترا
از نازک بکه افاده است اندک لطیف	خار ریزد موج بوی گل بهر این ترا
بکه می لغزد تافت از بایض کرد	می بکشد همچون عرق از گوشه دامن ترا

خانه ات سوختی بخار رنگ بولایت ترا	می بکشد موج بری از دیده زردن ترا
بار سنبل بر غمی تا به بنایض کرد ترا	سخت یکموز که کل نیست کردن ترا
خون من صد بار می ریزی و می جوی	نیست و لکیری و می زب تری ترا

شکست از بوسیدن آن لب ناز ترا
چون رک عدست سخت از بس کرد ترا

بیاله نقش در زو رخ فرنگ ترا	سراب غن طل شد جلال رنگ ترا
برنگ غنچه نفس در دلم کرده کرد ترا	جو در خیال در آرم دهان رنگ ترا
بیک استاره بر دنت کان چو	ز رنگ چهره من بر بود خدنگ ترا
ز سایه مژه چشم مور بست ترا	مصور می که کشید آن دهان رنگ ترا
نفاذ ایم بودای تار مژگان ترا	همین مستاع بود بند زنگ ترا

ز حرف سخت تو شکست مرا کمالی ترا
کس بگردن خود شیشه بارنگ ترا

می توانی نیست از زخم دل عیار ترا	سوزن عیبت بیکان ناک ترا
شکست می کردم بکشتن سیر مجرب ترا	می شنیدم از جرم غنچه آواز ترا
می کند شوخی بچشم از دیدت نظر ترا	از رم آه بود مژگان نظر باز ترا

می شود طوطی خوش از صحبت این ترا
داوه شکست چشم او از سر بردار ترا

ما از خاک دیدگشته مژگان ترا	کفن از صبح بهارست شهیدان ترا
دخست حسن بکه کن که جدا می بینم	همچو مژگان زخمت سایه مژگان ترا

نه ویرامن بگدون تو از رنگ شبر	باشد از قطره می کمره کربان ترا
می رسد بیشتر از کیمت که ما بشم	رنگ گل که بود شمع گلستان ترا
آب شست دست ز جان شسته ترا	تب از کاه کرم بود خسته ترا
دار و دهان تنگ تولدت ز جوشن	باشد رنگ ز خنده خود پسته ترا
بالیدن کست ز خود رفتن نسیم	آودیده ایم جلوه آهسته ترا
شوکت بود خوش ابد از کله جوشن	وز دیده است صرع چسته ترا
کی بود طاقت آغوش من اندام ترا	می گذارد و جوش آب گلین نام ترا
چون کمان بال و پرم بخت از کید	رشته از غیبه مهتاب بود دایم ترا
شد مرکب همه سها سوختیم تمام	چه بزرگیت بگو نام خدا نام ترا
هستی زین وجود بود کائنات ترا	باشد ز کیهو انفس اهل حیات ترا
است تمام مرکز بر کار عالم ترا	کز سیر آورند بگردش جیات ترا
آگاه فن کند غم را قبول ترا	دست ردست عشق بر جیات ترا
زین بند چون توان بد آمد که اسما	لجسته است سلسله ممکنات ترا
شوکت حکایت از ستم آسمان بکن	رنگ دوام نیست بهار ثبات ترا
رفتم از پند و دبار خویش در خیم ترا	شد سیه و دهم شدیم بیکه با خیم ترا

بکشد سنگین شد ز گفت و گوی از درگاه	خلفه گوشم کلین و انست حرف تحت ترا
یادش ای کتر از مردن نمی باشد ترا	تخت تابوت دانند اهل غلت تحت ترا
از قنات ی بهار و باغ شوکت فارغم	غشیه صد برک می دانم دل صد تحت ترا
هوای عالم آبی کن از خود پاک کن خود ترا	عبار آتشین شو صد ادراک کن خود ترا
بجا خوشی تن شاید توانی آمدن دور ترا	بردم آنچه دارم ولی اساک کن خود ترا
رو بسیار داری تا بر باری و خوشن ترا	نیم کن بگردستی خود پاک کن خود ترا
ببال غم ترمی بر دماغ دل غار ترا	سبک روح از صد آبی است پاک کن خود ترا
سفر از خویش تن خواهی رفتی بقران ترا	هر صوا که بینی کردادی خاک کن خود ترا
سبکچون بود طاق و سن قیاس ترا	دست آورد دل بسوزد آتشاک کن خود ترا
بمعراج قاشوکت رسیدن باید دارد ترا	هوا کن آب و خاک و سحر کن افلاک کن ترا
منه دیگر ز زیر باغیت کردن خود ترا	من کاه سته بند سبزه الوان کن خود ترا
از ارجاع علم کد است برق سحر ترا	که بینم تو قیاسی جسم موری خرم خود ترا
زبس از باد و برف غایب ام سبک ترا	ندانم از کما زان فوجیب روزان خود ترا
بود کاسته سر آتش با قوت مجسم ترا	جو فروزم باید لعل جانان کج خود ترا
تجلی زارند از گفت گوی جهان شوکت	صراغ منور می دانیم طبع روشن خود ترا
رشد نهایی من از شهر جوهر برودن خود ترا	شود برق و سیلی خانه مجنون زنده خود ترا

ز شوخها خیال شراحت طریقت است	بری ز شیشه ام چون گلی می بریزد خود را
غبارم تو تپای دید و دل و دس می کرد	سبوی من بکشت از بکده دیگر کون
بگفت شمشیر موج جوسه می آمد بخار من	گنج آید بقیاب آن لب میگویند زنده خود را

ببین عیش غم شوکت که چون کز سر افتد	
ز دوست شعله بگریزد به بحب خون خود را	

کر چه سرت مجوز کان خون فرسود	نیست از زبان خبر ابر شفق آلود
هیچ کس از نبره بختهای من نگاه نیست	سبکیم چه بفساد او را کز نهان دود
غافل از منزل آسوده کی باشد و طرز	نیست بالین غیر دامن های خواب آلود
بارها سر گشته جز سبک فلان کز دست	کرد سر گردیده من کعبه مقصود را
نه امیدم از بهار است و نه بهم ز آفتاب	من که می دانم کل رعنایان سود را

همچو من از آنه شوکت کسی آگاه نیست	
خوب میدانم زان نفیسه و اود را	

بوی نبات نیست بهار امید	باشد شفق ز رنگ خنک صبح امید
گویم لب خموش و کم کوشش	از بکده بستم و درخت و شبنم
هر کس از بجز خود آلود و دید	باشد کفن ز طلس سرخ زین امید
بقیاب سوزناک کاشی بین که	و ندانند از طعنه زان این کلید را
مستی ز بهی ز بهی میمند	میوند تا که خسته ام نخل سدا

شوکت عجب جلوه آبی نمیکند	
دیگر نمود سر حشمت سفید را	

مطرب فقرم بر جالطرح عشرت افکند	منصب حبیبی تواری می دهد فقور را
مغفلان را بهر مندی نیست از موافق	استخوان دندان نمی کرد و دندان کوز را
زان که نتوان جو اسر خوشی تن را جمع کرد	چون کنم شیر از دهن میان مور را
تاب غربت نیست ای حبیبی زان که دل	چون شوی دور از وطن آواز کز فقور را

می نهم شوکت ز قیابی باغ خوشی تن	
از کف دریای آنس مرهم کافور را	

صاف نیست کی تواند کز نجیبان را	رو نیست از مغر حبیبی تعدا آوار را
سوی عاشق آمدن باشد بخود بالید	خوب می داند نیاز ما زبان ناز را
باده است چون می آید ریش به برودن می	چون بر آرد کسی آن ساقی طنار را
وام ز رخاک نهان شد چه کجای	بکده افتادم چه کرد از بال خود را
کرد با دواوی من شعله جلاله است	می کند شست غبارم آب شبنم را
بکده شد بهار من باغ فریاد من	بوزنی ز کس که دارم بدل آوار را
نطق هر جا که کرد و دهن فرغش خجالت	موی حبیبی سایه باشد ز آوار را
بال خود را غنچه کنم میل کرم کی رسی	من بخون رنگ گل خوانده ام برود را
رشته بوند روح نیست از هم رسد	نعره فطرت خط ساعی شیر را

تا تو انم آنجناب شوکت که بال طوبی	
و سینه ابرو کرد و ناخن شهاب را	

لقاب در کفن ز بفسد در مجلس را	بجام ریزی و کیمیا کن بین سیرا
مدام چشم سیاه تو می کشد می	ندیده است بی لب ز کس را

در سر خفته راف سیاه و او کردن	رست نه تحت بصر می زند و پس
ز خویش بر جرم بر می مرا کجا و بتان	که می کنند صراحی که دی کس را
بود ز داغ قناعت و پندم گشت	
درم دید و غایب شکوفه کس را	
عباسی نسبت دیگر بود و پستی	که در از قرآن یارب بهار اتحاد شرا
بخشم من که یارب جلوه از دور می	که چون چشم غزال است تو خیمه سودا
بهر چه که میگردد و نجیبی افکن این غده	کنده چون یه بیضا صنف کرد با دوا
بمعصوم روزگار آخر غریزی نه خدیو	که یوسف نام می باشد علامت خایه زاد شرا
بیاصل دیده با شکست شد از غم تو نور	
بطول ما ز با نهامی توان بودن سودا	
ز صحرای عشق و محبت شد فزون چشم بیا	رم آه و ورق گردانند دیوان بخشرا
بت گلگون قیام بیک رنگ جلوه می	کل تاجه خود می گشت کل که در شرا
زستی شب نمی افتاد سویم کوشه	بیاصل چشم گلگون شد خنایای کاشرا
بیابان محبت خاک غیبت غیر می	بخون برق ز کین دیده دام شت کاشرا
ندارد در سر بجز اواده جسم تو را	بود شوخی جوهر کمان غزالان غار شرا
کرا ز کرد و هوس عاشق دل خود را معصا	بتان در بر آینه می چینه در شرا
شتاب طالب او را بود کیفیت دیگر	زگر میهای رفتن تپه سازد کرد و شرا
کل تعمیر کرد و خانه خورشید را خاک	ز عالم بکه بروم خست رو چو شرا
لباس ناتوانی اینچنان دارد بر کس	که با دوا من کل می برد از سر کاشرا

سمه ریشیان سار و زگر می جگر شرا	بود از سنگ آتش آهمن بیکان کاشرا
شید تیغ او را ضعف بند دست و پا	بیاال جوهر شمشیر بر دواست کاشرا
زگر که جنون سیلاب جوشیده می	بجسم آهوک که چون تو تیا داغ کاشرا
قدم اول زگر کمان غزالان حرم بند	کشد مانی اگر در دیر تصور زگر شرا
کسی که دیدن دست کارش شود بخود	
شراب نرسد اند خنای نیز کاشرا	
ندیم بکه از شوخی سمه پند شرا	خیال غنچه جسم بری کردم رکاشرا
رخ معشوق و نقره لب یک بر جبهه	بر دیده های زکرم و کند بند نقاشرا
زگر میهای بزم ماکسی که نمیکرد	باشد زکرم چون نور نظر و دو کاشرا
هواسر و است و در جبهه نهشته	کشد از سعه آواز میل گرم شرا
مجلس رنگ شوخی ریخت از سر کاشرا	دم آه و تصور می کنم موج شر شرا
محبط عشق دارد در دل هر قطر حش	بری جای هوا و سینه باشد جبهه شرا
من دوستی که از بس سعه خیر افام	جو برق از دور باشد جلوه اش شرا
سلام بیدل خود را نه ایمانی نه دستان	چه خواهی گفت روز محشر ای جوجو شرا
نمی آید بهم زگر کمان شکست امشب از شر	
بیاال جوهر آینه بر دواست خواسرا	
جان بل تابان بمنزل می رساند شرا	کو هر غلط ان باطل می رساند شرا
مربوبی خانه سر جاده یکصد تست	ساکت از صدر و بمنزل می رساند شرا
حشر بی تابیت کرد و تربت محشر	مست خاک ما بمنزل می رساند شرا

کی بمنزل می رسد ساکت جز از پیشانی	طالب منزل بمنزل می رسد خوشتر
میرسد شبنم بجز نشید درختان قیامت	
شوکت آخر تا در دل می رسد خوشتر	
میزم بر آب رخت خوشتر	می نهم آتش درخت خوشتر
آره شد تیغ زبانه قیامت	تا بریدم حرف سخت خوشتر
چون غلامی کو کرید از وطن	
یا قسم در هند بخت خوشتر	
زان بدن آدمی جان درویشتر	مرهم که فور باشد صبح مطهرتر
گر شود منیش و جذبان بی بصیرتر	می کشد حول و میل سر حشم خوشتر
از رگم اسب که می شد خون آتش خوشتر	چون بریر وانه آب از شد و آدم خوشتر
جهه روشن ضمیران جین نمی کرد خوشتر	سینه ما محو می رسد شوکت خوشتر
یاد آن لطف بسیار کردن خوبتر	
انقید رشوکت بخاطر من مده نشوید	
بگوشت غم کی نسبت از قاصد	فروغ نامه مشعل راهست قاصد
سفیدی میز من راه سر کوشش خطوما	شکایت نامه من جاده راهست قاصد
بسویش می برد همراه و همراه باز می آورد	سواد نامه ام چون سایه همراه قاصد
بگویش دیده با از لب هم بویسته شوکت	
بهر جا می کشد روی خود چاهست قاصد	
خیالات تسبیح که سنگین که مطلع	صد اخیر و بیکه کبریا نام جز در صبح

نسخه از کتاب
تذکره شریف
تألیف
میرزا...

فلک حسن از حسین بساخت خوشتر	که رنگین بر کندش غر مطلع حسن مطلع
قدح انام بدایمی شود از باده گلگون	می لعلی نمین آن می کند جام صغ
بهار فقر از خشم کربان آب رنگی	بخون کل جو کل آلوده کن در قیامت
حریر لفظ می باشد قیامت مضمون	خوار معنی رنگین بود آغشت صغ
بیاد از خوش آید از جهان قطع نظر شو	
که از فیض تخلص نامه ریاست مقطع	
رخت نشانه بجای از کل	عاشق خفته زلفت طلسم سبیل
سکینه روی حقیقت شنید میداند	که از کلاب سر شسته حال میل
مکن ز داشت غم اندیشه گرم و دشار	ز کرد و داد و غم شعله توکل را
خیال خط تو چون در دبدل شوکت	
بنفش زار کند کشتن تحیل را	
می زلف بخت فیش رک سبیل	بیکد کوشه نشین طرف کاهست کل را
غیر بکشت برده هنر نیست سربازی	جیش کوشه ابر دست خشم کل را
حسن از چو بمل افتد هوس صحبت	کل سرانخ از سر باز کند میل را
می برد که زین جمره خود در جوان را	
سبیل بر زور کند موج تصور را	
نفس در دم محیط خود کنم همچون بوم	بهر مهر جوشی چون دلب ارم دو عالم
بعمر رخا به غشیر سجده معبود تو کرد	ز دیوار هوا حک می کنم تصویر آدم
سینه سعد آواز باشد مهر خاموشی	نمیکیرد بخود خشم دل بی تابم

جد ایید و لب از هم تهرک زبان دارد	که می بخت سخن چین ایستاد از هم دو عالم
بختم عارفان کرد آب بند سبک	نباشد انفصال از یکدیگر اجزای عالم را
منو میدار خشم ترخیزان خود گشت	
شود خیزت حیات چینه خورشید بنم	
دخشی عشق آشنای خود زدم	جنش سبب باشد دست ردا آم
جوید رنگ و آو آب بر زور و کر	بهر کی آرد بگردش آسبای جام را
بیشتر از داونان می بر دمان کیم	بخت میکرد و خیمه اول نور خام را
فامش سوزون بود از یکی اغوش من	
جاده چون جهان فدا آدم کند اندام را	
هر غزل کت کلین از باغ حسد با مرا	مطیع رگین کل روی سید با مرا
ناتسب لپهای من باشد ز اقبال سخن	مصع جسته من دست رده با مرا
جاده فخرم خد نک ناله ام را گشت	شست صاف آینه زیر کند با مرا
فریاد از رشته نظاره ام دادم رست	در نا جلوه ان سر دقه باشد مرا
غیب جو بیای ختم می کند صاحت من	منت بسیار از اهل حسد باشد مرا
کرشم من شبنم و گردون بر سر افتاب	کی بر رخوستن جسم بد باشد مرا
گشته ام شکست بیابان مرگ صحرای کج	
جسم آمو قالب حشمت جلد باشد مرا	
کن بهام رن موج کل دماغ مرا	زند بریدن یک استین چنان مرا
بر زور باد و خرد این بیایه می	جو جسم کرد و تر از خود بود دماغ مرا

بختم عارفان کرد آب بند سبک
 منو میدار خشم ترخیزان خود گشت
 شود خیزت حیات چینه خورشید بنم
 فامش سوزون بود از یکی اغوش من
 جاده چون جهان فدا آدم کند اندام را
 هر غزل کت کلین از باغ حسد با مرا
 ناتسب لپهای من باشد ز اقبال سخن
 جاده فخرم خد نک ناله ام را گشت
 فریاد از رشته نظاره ام دادم رست
 غیب جو بیای ختم می کند صاحت من
 کرشم من شبنم و گردون بر سر افتاب
 گشته ام شکست بیابان مرگ صحرای کج
 جسم آمو قالب حشمت جلد باشد مرا
 کن بهام رن موج کل دماغ مرا
 بر زور باد و خرد این بیایه می

بیاد شوی چینی بود و لم روشن	فستیدرم بهر بود و جلاغ مرا
دم نخست رنگ تار بود و تافت	حسیر بوی گل و برده دماغ مرا
از ان بشه قنعت غم که نیک	جو گوشه لب او گوشه فراغ مرا
هم ز شاح ناش فریب می	رک سراب و پد آب و رنگ مرا
ستاره سوخته این چمن منم گشت	
بناف لاله بریدند ناف اغ مرا	
کار خای زنده سه ز دل خاک مرا	بخت کرد و سخن از بعد ادراک مرا
گشته نور نظرم صاف بعد برده	بوی گل نیست نهان از نظر پاک مرا
بک ناقص بود و سببش طم در باغ	سینه تاب شد سبز شکاک مرا
دختر ز نظر جلوه بهسان دارد	کوچه شهر زانست رن تاک مرا
شعله ام نبود قوت برخاسته	می توان کرد و بخیز ز خاکشاک مرا
بیش من لفظ حجاب رخ منی نشود	در نظر موج سده است رن تاک مرا
جان بخیزت ده خورشید رحانم گشت	
می توان کرد و ز طلسم افلاک مرا	
شنیده اند بتان من کلام مرا	دو شسته آب عقیق نام مرا
ز شور دل نبود هیچ کار مرا	بروز از شش شک نک طعنا مرا
بر بزم لبش از یک دایره کوشیده	حجاب باد و تصور کنند جام مرا
یکونه بال کبوتر سوزد ار کر می	که برق هم بزد سوی او بیام مرا
خیال معنی نازک ریس صعیف کرد	کس جو کمیت کل نشود کام مرا

جو طوق فاخته نه غلغله قاسم آید	چه سر شست بمن سرو خوشام مرا
حسنون مزاجم و بود و مانع کل شستم	خیال بوی گل افشودن کند ز کام مرا

ز بس بر تربیت اماده گشته ام شو	
نکاه کرم کند بخت کار غام مرا	

شمع رویش بکبر روشن کرد کار مرا	خار باشد از پر پر دانه دیوار مرا
بستن لب بکبر کین باغ گفتار مرا	مهر خاموشی کل بر میست کار مرا
گشته ام چون شاه می کم بدست خودی	کردن سوغه بماند طلب کار مرا
کر سید روزم کل رخ رشید بر سر زخم	نار بود از زینب صحت دست مرا
می شود از صفای طینت رواجم بخت	کرم دارد آتش با قوت بازار مرا
مصحح بر جسته تیر ترا دارم نهان	کی توان چون سخنان او اگر دگر کار مرا
بیتونم خورده است از نیش فریاد	لعل برین غنچه لاله است لب مرا
غنچه اقبال از ناقب لیبهای ما	باد دست رود دم صحت کار مرا
بسکه حیران بنی گردیده سر تا پای من	نیست فسق از رشته نظاره زمار مرا
ناز بر در خطره باشد نهان بخت	ریشه آب از جوی تش می خورد غبار مرا
کرد و از بخت سیه یک برده از دستم	ناز چشم اهو انباشت تار مرا
هر که شوکت آگهی دارد ز خوی تند	فتنه خوابیده و اند طبع اهو ار مرا

رخسار ادب و نظر می شود مرا	مکان رک نکاه دگر می شود مرا
نظاره رخ تو شهر می شود مرا	مکان بدیده نور نظر می شود مرا

از خویش میردم بخیال خط کسی	فرصت نباشد زاد سفر می شود مرا
ضغفم رسیده است بجای که بغیر	زنگ پریده بالمش بر می شود مرا
تنج کشیده است بچشم نگاه نیز	تا ابروی که شد نظر می شود مرا
چون میگردم عرق کن او نظر	به نگاه تار کهر می شود مرا

شوکت زاده دوده ابل صیبتم	
طفلی که شد نسیم بدر می شود مرا	

دلیل را سخن شد زبان خای مرا	سواد دیده ما رست کجخانه مرا
خیال شمع رخ او جان منم کرد	که می شود بر بردانه و دجانه مرا
ز بسکه کرده ام از طبع سباه قلم	جکیده روغن عنبر ز مغر خانه مرا
حسب نام فراق تو میکنم بزم	سواد بخت سیاه است وز نامه مرا

شام غنچه زبوی غنچه ام شوکت	
بود نسیم خط او بهار نامه مرا	

دور از چشم تو کشاید دل از تنه مرا	می نماید ترکش بر سر زک ان مرا
شعله می کرد دیری در شیشه از خاتم	بسکه سوز و سوختن ان تشیج ان مرا
عالم آیم ندارد دست از ساقی که	کردن سوغه خود چون کوه غصه مرا
زابل این مجلس تواضع ناقب و لیبها	دست باشد ز جا چرتن بار مرا
از فرارم کرد باد شعله خیز بعد مرک	بسکه دارد کردن چشم تو سر کرد مرا
بود موج کل بطفلی جنبش کوهاره ام	غنچه نسیم داغها در بخت نام مرا
بسکه شب سوختم از برق سودای	دو شمع سخنان است که است بجان مرا

کردن به آید رم آید چشم	دست افزون می شود از خلق
بسکه از ضعف گرفتاری سبک چشم	نال ز بغیر بیرون آرد از دندان مرا
بسکه رگین گشت از روی کارش نگاه	خوطه زد و مرگان به بحر رنگ جوهر مرا
ما توانم زهر چشم با شوکت دوست	
کز سر بگذشت چون بجای که مرگان مرا	
خطا رحمت نقاب رخ رازش مرا	برک بخت سر مه آوازش مرا
چون چشم می پریم بهوای نظارت	موج نگاه بچشم پروازش مرا
از ضعف بسکه ناله من گشته بی نفس	رنگ بریده نقش آوازش مرا
بیری سگار خویش مرا که در قیامت	قد خمیده ناخن شهبازش مرا
می خواستم کنم بکاه نوع ضحاک	صد داستان نیاز طلبش مرا
خون هزار برق بگردش می رسد	لکون رنگ بین چه بکشد مرا
شوکت بیاد سر و قد او بزم پیش	
نای کلوی ناخفته و سازش مرا	
جمع کرد اند خدایان برستان مرا	گزده غفلت سبز خوابیده مرگان
دامن دشت حسودم و گشت افغان	بوی گل رنگ بر دامن باستان مرا
آمدند بسکه دارند از دهنم دل	حوشنگان توتیا کردند مرگان مرا
از هجوم داغ دل شد خاک آغوشم	سج کلان دخت دیوار گلستان مرا
بسکه دل تنگ باض دیده بردان	شمع کافوری تواند شد نسبتان مرا
هرزه می کردم ز بس ترسم که در دور	بای من دست که کبر دلفان مرا

چون چشم می پریم بهوای نظارت
از ضعف بسکه ناله من گشته بی نفس
بیری سگار خویش مرا که در قیامت
می خواستم کنم بکاه نوع ضحاک
خون هزار برق بگردش می رسد
شوکت بیاد سر و قد او بزم پیش
نای کلوی ناخفته و سازش مرا
جمع کرد اند خدایان برستان مرا
دامن دشت حسودم و گشت افغان
آمدند بسکه دارند از دهنم دل
از هجوم داغ دل شد خاک آغوشم
بسکه دل تنگ باض دیده بردان
هرزه می کردم ز بس ترسم که در دور

سعی کردم ز لب نه خموشی داشت	کرد خون این عقد چون تخته دانه مرا
نیستم شوکت تماشایی بچشم دید	
همچو سوزن خود بخود جستم مرگان	
می ناله شد که ز خود را کند مرا	کردن کشید جگر که بید کند مرا
چون قطره ارسید بکم عقد دست	بطاقتی کجاست که دریا کند مرا
آورده یاد دوست سر خویش بر دهن	از وزن دلم که تاش کند مرا
شوکت کجاست شوق حسودی که تا	
بیوده کرد و کوجه دلها کند مرا	
چنان گرفت ز دندان لعل مرا	که مست خلق ز بغیر چشم مرا
خیال وی تو دارد ز نور گل مرا	زهی بسوی دماغت از غم مرا
مرا بکج خیال تو نیست جام مرا	جنون ز موج بری می دهد خمیر مرا
زب تو سوی من نمیدانم	که ناز بانه به موج جوی شیر مرا
سخن جوهر کم از ناز چشم او	
رقسم ز جامه نماید بر دهن مرا	
با بزم کند اظهار به دغوب مرا	می رسد می که رسد بگوشت مرا
همچو تازی که بردش کشی از عقد	دلایل راه بود ساکت مجذوب مرا
یوسف است که انکس نمی گشت	بمن به شب می دیده یعقوب مرا
شکو از سر و قد یار قسم می کردم	بود مسطر ز بر دخت کعبه مرا
شوکت آن کلشن در دم ندیده	سبب صبح قیامت کل آفتاب مرا

بکدی ارامی دل می برد از جا مرا	زنگ می کرد که از کوشش کند بیدار مرا
بی تو باشد ساغرمی جسم خون باک	میست نماید تیغ خون آلود و تپیدار مرا
از کلفی نماید راز دل از سینه ام	نشاید پیش از رنگ برود از یاد زین مرا
حزن بخاطر باد و بیهوشی ز افش کند	غیر موج سگ تن میدهد سودا مرا
گشت من آب از خیال چه به سبزه آن	باشد از ترکان طوطی سبزه صوا مرا
دشمنیم بگو شد میخانه چون از خود را	می کنند از کوه بند موج می بیدار مرا
از کسم نبود درین محفل تواضع و نظر	مصرع حبسته من می نماید جا مرا

می رسم ستانه سوکت از سر کوی کسی
می شود بر باد میساریزد ریز بار مرا

بدام غنچه اجباب بسته اند مرا	بتار موج می تاب بسته اند مرا
ازین محیط بجایی نمی توانم رفت	بگرد نافه گرداب بسته اند مرا
گشاده اند بر بزم غنچه شرب و روز	برشته رن خواب بسته اند مرا
بغواب خویش بطبقی ندیده ام	کجا هزاره سیاه بسته اند مرا
بناح سبیل فرو و سحر کرم بود	بدام طعن بر تاب بسته اند مرا
کس که دام من از زنبه گشاده	چه ایها نه به تاب بسته اند مرا
چگونه جسمم بوشم ز می که بچو	طلسم هستی ازین آب بسته اند مرا

ده فرب بدامم جو میدان سوکت
برای کل سبب بسته اند مرا

استب از جوش جنون فیض دگر بده	منیه داغ ز مهتاب دگر بده مرا

نشاید از ناله من و شکر ترا انگاست	در ندی آبی دل آه دگر بده مرا
منفی نام تو افت و دست فزیر	ست کنین عینم از لب نظر بده مرا
سب که از دیده من لخت جگر می	مردم دید کل داغ خبر بده مرا
از دبستان غم عشق کتانی بودم	که با افلاک درین زیر و زبر بده مرا

داشتم آه بیاد لبش از لب سوکت
از هو جون بی مغز شکر بده مرا

روی تنی که تیغ شود خانه مرا	بال بری کند بر پروانه مرا
خوشت از دمی جید از خواب	تعبیر خواب میکند افرا مرا
خوم بود ز دود و بوی جان	موج سرب سبز کند دانه مرا
باشد رقیب بچن آرای کویا	شمعت جسم دیو بر جای مرا

سوکت رصف عقد زلف افکار
چون آهوس از زده کن شانه مرا

ز نور شوق خوش اندام که من گشاده	بیک دو جاده درین جگر گشاده
بهست اهل جهانم فکده عشق	رو امدار که از خواب تن گشاده
بهست ز اطللس سحر بر بخوریم	کرار چشکی من کفن گشاده

خوش آن زمانکه بدستم دهند می سو
برای خنده و جو کل کید من گشاده

خنده شد جو غنچه شمع راه بر شردن	گشت طول زنده کانی جاده مردن
دست استادم بود مفتاح فتح ابواب	خوردن سببیتان نهی کس خوردن

می کنم ز کوهی شکردی ملک فست
بود شیر دانه متناوب شمردن مرا
ما که افکند جانان پرده غرض که
چون کجا از چشم جان آید بر دانه تن مرا

دانی که دم بخود تا نایع شربت شده است

بجو آب جسمه سار که هر فردن

ای صبار روی ز حرف جسم او خوش
برده بادام کردی برده گوش مرا
دشمنی دارد سر پایش بر تابی من
می خور و مری میاشخ رخ آغوش مرا
کوشه بخانه ام کرد آب سنی کرده است
همچونم کیفیت بود بود جوش مرا

میل مجرم اما ناز بر در دوسال

می توان از بک کل کردن قفسش مرا

مرد لای دلی کرده جسم خوش مرا
بود جو مهر نبوت نبی بدوش مرا
چو دانه کند زرد در برک ظهور
رمانه داده همین یک سرود کور مرا

سبزه بدوش که گشتی تو دوش مرا

بریزی بقدح این بدوش مرا

تا برف یا لبست گشت روحانی مرا
شد رک جان شاح سبیل از برشانی
بسکه می بایم بخود از ذوق بی برهنه
گشت جسمان جان به بیدار غمانی
از تن جانی فتنه دن کردید که کفتم
آمد و رفت نفس من بینشانی

منیت امروزی مراد و زبان شکسته

خاک رینها بلفظی سبزه کردانی

بایست جوی تو سیکر تا دور
آید بدیده غنچه گل مشت خرس مرا

بی دانه سیر دانه میا و شدم
از بقیه راه بود بسوی نفس مرا

آتش زنده میزد و غبار افکند بچشم

کلهای نیم رنگ و می نیم سر مرا

جز غم سستی نمی باشد غم دیگر مرا
همچو ز کس دور توان کرد از ستم مرا
تا توان میل منم باغ و بهار عشق را
از رک کل رشته است نازک تر مرا

دامن مشت جسمه شوکت جبین جازده است

کرد برق ناله زنجیر خاکستر مرا

سخت از غم داغ خاک مرا

بی لب لعل تو از کرد مال

بسکه بی باغ غنچه دیگر

مار است رک تاک مرا

زهر هم آغوش موج افتاده به بهار
منته از ساقی نباش طبع و لای مرا
منه از مغز سر اقصیت میباید مرا
بوده از خوشیست چون افروز می مرا

خاک و خشت خیز و دانه دانه شربت

سبزه مرغان غزال است صحرای

فزون گشت از سودا و خفا فروغ جان
صف این موریل سر به جسم سیمارا
چو کر برده دور و غازی عاشقی حب
بگرد سر به سباید تنم کرد افغان
غاشی کمن سال از جوان سجده تر
قبای جبهه را رنگی که نیست نیست مرا
لباس از حق مجود دیگر که تشریف گرم
ز از روی کجاست عینک جسم بر مرا

تو جو ز نادان دانی که رقت از کجا پد
نه ازستی نشان بگذار دانه ازستی نامی
بجو از برای سیم وزر باشد کل ماقم
ره روزی سفیدی میزند از شیر طغیان
ازین کلزار بیرون کن کل غنای کجای
قبای بی ازوریا بود بود غواص سر با

بود مکتوب اعمال تو شوکت مظهر محبت

بتاریکی توان از روشنی دید ما را

دعای خاک را بر می کند اما دشمنان را
محبت عاشق معشوق را یک رنگ می سازد
بتان مندر امیل شکر خواست بند
نمند از این سخن یک نصیبه برآید
رنگ ابرو رنگ او جوار بر کمان خیزد
بریز خاک بردن حرمت چشمش بود شکل

از شرح چشم کرمان که دهم از بس فرم است

ز موج آب کو هر بسته ام سبز زده دلوها

شکست خاطر آوازی نثار دبی نوان
 سیر کمال قدم رافیت از رکبشی عالم
 نثار جسم من بر خون مردم پیستند که
 بنور دل کد سیر محبت معرفت کار
 شمای زکار خوش دارد لذت دیگر
 ممد طبع نثار است کرم از خوتن

[illegible]

چون بدوستی نتوان عالم جبر مرید
مزاج مردم طماع قوت از طمع دارد

ازین کوری گنبداری خدایان عصا
بود از خوب حسین که سه جوهر این کرد

درین صحرا عین جانم درم فریب زهره

که دانم جنس و میزان نقش ای همنان

فلک طاقت نمی آرد گاه کرم مردان
 زمین زلف او صد کاروان مشک آفت
 گل محبوب او چون برده از رخسار اندازد
 به بزم او کشیدیم آه سر و از دل بدست
 نزاکت آن قدر دارد که از گردن گاهین
 بجز کمره دارد و نماز خاشی و حب
 گل آغاز با آینه انجمنها باشد
 خور و چون بشه دامنهای من آید
 سر انجمن او آرد بر دم بی سر انجمن
 فغان سر کن ای زنجیر در بزم جنون
 چون در حسن سیرت صورت صورت
 ز برق چشم شیران نشسته این سبزه
 کینه ای زلف خوان غمته بندار شاه
 کند ترکان میل خار و دراکستان
 که سر دی میشود و اشع کافور این سبزه
 برخ چون سایه ترکان خود خوابیده
 بگرد سر همی باید تیم کرد افغان
 نشان عشه بیرست بالید چون شاه
 بدام خاک ری صدمی سازم بزرگان
 زنی دندان خود در دندانست برین
 دماغ از سفله آواز مطرب سوخت زندان
 چرا تصویر یوسف می کشی دیوانه زندان

بمکت عشق می روی کل حسن از زمین سو

بود مشرق زمانه و اینجا ماه کنگران

کرائی می کند کثرت بدل و حدت کزینک
مرا این گفته روشن از زبان مجمع مجتبی

غم صف تنالی کی بود علو نشین
که می آرد با بان کسری با نشین

زلفش چو شش لوان است احوال و حال	که در حواره و شمت عینک دو بیدار
در بچ از کس نماند خوابان بوسه	بهر خوش و صفت و سبب این بخت
نکس لاله ها آینه داغ عاریت و	به نغمه مان از لاله کفر باشد پاک وین
شود اشیا عیان چون دیده او در آن	که بوی گل نماید برک گل باریک بین
قلم باله بدستم از حدیث خاسدین	که تخمین دگر باشد حد خوف آیدین

محرر بهر حد ای شیخ خون می برست	مکن ز نهار چون نسیم در جان سرخ و دنگ
بیز خاک بودن حضرت چمنش مشک	کفن از باده بادام می باید شیدان
بیابانی که در سنت بگل زار می کرد	ید بیا کند مور شش کف دست بیدان
نکاح هم سیر است افتاده از فتنه	صفای مغز باد است بخت جیم جان
تمنای لب لعل که خوشتر از خوش	که آب لعل از هر چشمه می جوشد جان
لب بکند از کف دست مهر خاموش	بود تیغ دودم حرف مکرر بید مان

ندادم امتیاز از سادگی از دست	جراغ کاروان کردم تصویر چشم زدن
کسی که ز رفتار سبک روحان نمی کرد	صدای باناست خانه آینه رفتن
ز بار خاطر خود می کشد کشتگی عاشق	که انجانی سبک داری سازد فتن
و بیل فتنه باشد اتفاق و حسن جان	صف سوران بود و دو و چراغ برق جان
بعد نظم خود نظم لم مکافات عمل دارد	نمی باشد بسوزن احتیاج خار و زدن
چنان از کرد و کلفت گشت ظلمت سزای	که میل سر سبز شد خط سفا جیم زدن

زلفش باشد از قدرت عمارت آدمی بران	کند کو دک سعید از شیر مادر خاین
فرز در صحبت آینه کرد و شوخی شش	ماید شیشه کو هر بر باداب روشن
جو خوابی کرد سیلاب اجل رخ ترشح	من از نعت الوان نقش خالین
بدست خود که میان دلم را طالمی دارد	که تو انکم کشید از دست او تصویر
چنان لبر ز کشت از لاله سر کلبه	که شد منقار بل رخنه و دو اکشن
کجا کمر متین را حاجت اصلاح کش	نباشد احتیاج آب و گل دیوار آهن

زبان محنت جیب حسودم و دهنش	دو سر اید هم چون خفته رنجیر سوزن

سوز کرده اند اهل حسودان فیم بامان	سواد چشم آهوه مر بادامیت مجنون
نچاک خون حضرت کو کهن مستان	خیال ساغری کرده نقش باریکون
نشانی از نمرندان غامه جز هنر باقی	بود لوح زار از خشت خم خاک فغان
ازین آینه بید است عکس خالین	بود چشم غزالان منقار معشوق مجنون
کباب سعه رخ را در دم که می رسد	بچشم انجمن کرد آب رخ فانوس گلگون

بچشم من نماید زخم دل شق قلم شکست	خیال مصرع رنگین کنم نو آره خون

بوز نقش باطل اندیش بکین	آینه راست خواند عکس خط و کین
نسبت پرستی مایه بار سرمد	آورده اند کو با آسمان زمین را
از موج جلوه او غمبه توان گرفتن	اکند تاسه با آن زلف غمزه زن را
از بک کرم بوسه کشتن نچاک کوشن	چون لاله زار کردم داغ آن گل کین

تا کرده پاچرخین چشم رکاب خست	تا گشته جام گلگون دل خون نه پست
از خاک تا قیامت دست بگیم رویه	هر جا که برفت اندازد از آستین

شوکت سیر انشوح عیبی کجا خود را
از مهر و ماه سازد ببلور دور بین را

تسلیم شد اندک نسبتی عشق و کین را	تراند که کهن از خوب سنگین چشم بین را
بچشم امشب ز غفلت خواب افشاید می	و کار زین به کوس که بر کردند مایلین
ناید تیره بختی جوهر کمال عیار را	که از شکست محاکم باشد فانیم غیر را
ندارد غنچه اش از افت عار کز آن را	حبال ابله میکشید که کان بکین را
بچشم رشته نرکان ک یا قوز نا	زیم خویش از بس سحت کرد و گشت
ز برق نندی دل اهل است لال می	تو دزد رفتی کرم خود آتش ای چون را
ندارم از بریش فی دماغ معنی را	بسببی بکنم گلگون رخ مضمون کین را
بگرانکه از مصیبت ن باره خستید	مکن زینهار از خاطر برون بایران را
خراب موج سیل جوی سپهر را کرد	که از مهتاب میریزد رنگ خانه زین را
سیند آتش سقاقتی کرد دست و لپا	کنند از دغدغه از چشم بدان حال سکیر را
ز نصف طالع خود بر نمی دارم سراز را	سر سودایی من خال باشد روی الین را
بچشم من ناید بیستون آمینه و حه	خیال عکس شیرین می کنم تصور زین را
منی باشد که از نسق علم قطع سخن گو	بود مهر محوئی بخشم کل مضمون کین را

نهان نشود خط جبین صاف جبین را
عینک بکینست خط زبر کین را

امروز فبا سرخ و چن بشته دست	تا میکده رنگ کند خانه زین را
خوشبوی کند که در جوار طرب نشاند	چون دست سبیل همه رکهای زین را

می نهم بکه زانوی خیالت رود را	موم شد مغر سرم آینه انورا
دفتر خوشد فرم ناز بجز اباکشا	سینه از مشت که کن ورق آهورا
سر و چون دو دموالی شود از بی با	کر بکار دوست جلوه قد و لچورا
بجودی سوی توام جاد و رفتن باشد	راه اگر کوچه ما گشت سدان کورا
فیه عالم نبود مردم حشر زده را	نتوان کرد ز بخیر رم آهورا
کی غم که تهن جان فقر ست مرا	نیست حاجت نندی آینه زانورا
می روی ابر و ما دپ افکار و تو	از طبعین دل مار حنه کند بهسورا
مرد و حنت زده را نام و نشان نام	دین شیر بود نقش قدم آهورا
نزد دل سپهر از غم ارباب شور	لی سه شعله ادر اک بود هندو

سینه بخت تورنگ عیش و اند زرد را	زنده و عسفران باشد جبین رخ هندو
سبک و جان کران از نیت مهان	بر کس می که عالی برای خانه بهسورا
بقا گلگون من بالیده چندین برین است	کف هر کس که رفیت دارد و این را

صبح مری بر مید از کف مده بهایه را	مهرم کافور شد سوی تو زحمش را
می کند از دل از می کل من دیوانه را	آب دامن میزند دامن بر تشنه را

سکون لعلش بر سر نه جل کرده	کردش جلاله دانم کردش سبزه
خانه من از هو اکبر و حرابی را که	بخت اندازد کمت کل رنگ این کاش
زاکو شد آتش ستم از او با اگر کم	بخت از خاکستر رنگ من آتش را
طبع بر این از قنکات خود روشن	خلفه در کار روزن می کند این خانه
بخیه او در حنا از خون دلها میشود	راه اگر خلقه ان زلف افتد شایه

عالم از فیض دل بیاب شوکت روشن	
سمع که فوری رسید است این دیرانه را	

کرد حسن کمر خان کامل من دیوانه	بزد تو شعش منزل بود دیوانه
نیت صاحبی نه ما غافل از همان پیش	از نگاه میزبان باشد هوا اینجا
سخنی ایام شد راه بخت این محط	آسیا باشد بی از خود که بشتن دانه
آتش افروز شد بگردون لغز جالس	نعله او از حین سوخت چنین خانه
قامت هم نفس بر از غفلت ما نیست	خاقه دم گشت زنجیر این کات دیوانه
زرم کن دل از ضرب نعمت او انجور	ارد کن در اسباب تن بخت این دانه

خانه تن راقی م بندگی دارد و بک	
یکدم آدم بود و یوار این کاشای	

بحر رحمت که در خویش مقین قطره	ساخت یک تسبیح مردار بدین قطره
کار دل کرد و خدا ساز شود بی اختیار	جز خواهد ما خدا شد کشتی این قطره
شیر عنت طفل را آرد و شر خواب غور	جز که کشتن نباشد خواب سنگین قطره
کرد ما را عاقبت بیدار موج حادثها	تغش شد از شور دریا خواب سنگین قطره

مهر را یک کف زمین ملک سیمای	بک کل سرین نماید باغ زرین قطره
دانه خرم میشود در دست ابقان کرم	سبزه ابر بهاری باغ سرین قطره
دل رختا کمر خان رنگ سپیده روی	میکند یک رنگ خود برکت را با جبین قطره
طفل ما را جنبش دهد آورد شوکت بجو	
شورش کرد آب اگر بکین قطره را	

طبعت من مشت کل دانه سرشت طفل	خاک من جبین آب خواند سر زوشت
در حریم حسن او زد و امن را با نیست	آدم آن نری است بهت نغیرا
سرشتی جز در عهد سست اناجی	از گل این قوم مایه نه خست نغیرا
میبود سبز از زمین سینه من تخم	نیت جبال سمند رسیده کشت
رد و بختش را آتش است اندک	رسمون شده از ده آیم کشت نغیرا
میکند دل انتخاب عشق هر سوختن	نیک می داند سینه دم خوب زوشت

از بر بردانه کر نیک نری شوکت چشم	
در شب تاریک خوانی سر زوشت	

آبر و از غصه نطق صافی سینه	موم سبز از مغر طوطی باشد این سینه
کس ز درویشان دانشند او طوطی	کرده اند از موی حبیبی خرقه سینه
حسن نکند ارد که از دل سرزند از جبین	مهر از جسم بریزد دست این کجینه
خمس را در بستان نیت بی کیفیت	خاک ساغری توان کرد این عبارینه

تا سو سوکت زدم ساغر بر غم ابل زهد	
عین در مای میگردم شب آذینه	

لب تو باد گلگون باغ آید	رخ تو برسم که فور باغ آید
می کشند ز کس صاف کوهر آن	بودند یله ز حوسر چراغ آید
که در تست بخت ز راجه خاطر ما	بست نبره ز کار باغ آید
صلح گفت دل از غبار غم باید	
بست مرهم ز کار باغ آید	
کی نقاب شرم بوش آن کار تازه	جانم ز گشت جهان حسن بی تازه
طاقت ریخ خار می نماند بریم	استخوان بندی بود نه آن آید
و خضر ز کرد مهر روزه را آخر خواب	میکنند شای زنی این شهر بی تازه
حسن شرم الود که محبت جریک	میکنند رویش حوکل از خوشن برون تازه
بر بود شوکت بیسم از سواد حیم او	
کردم از نرکان اهور شسته شیرازه	
محو گشتن از خود دست این نقشه	اقتشت از یک خویش این بیا
باکی از نعمت الوان کنی تعمیر	بنده ز کین زنی جند من قبا می کنه
غافل از یاد خودی بیکانه می برسم	اشنای تازه کن این آشنایی
نیست عاری از لباس صدق صاف	
چون صبح ار کردن اندازد روی	
صاف گوهر ماتم خود را نیندازد	برین نیلی برک خود بود فیروزه
از سرشت من نباید از پنهان شدن	می نماید آب از کل چون جباب این تازه
میشود کم عمر صافی طیفان از انفعال	کردش ز گشت دور آسمان فیروزه

جام آبی می رود سال بد برگاه کرم	ز آب روز بس کند پرگاه کرم
تاب چون ارد کسی آن حسن کردون	بچه حور شهید جبار دست کرد سایه
از شتاب عمر طفندی که اگر گشته اند	سمع خاک خویش می دانه شیر وایه
شب جوید دل طبعین خیزد ارکاش	صبح میم گشته سمع غایه میایه
نشود کس از لب عشاق لحن را	نیست آوار گشتن شیت بخاله را
کی بود سرکشکان را منت از کین	بخت مان از آتش خود سله جواله را
در بیابانی که ریزد رنگت و حشمت	شوخی چشم غزالا نیست دایه لاله را
روکی بود بخت ناز تو آه را	بیرون گشت ز آینه شکست کاه را
از بس دلم مباد تو چون دیده رود	مذکره خنجر ال کفر دود آه را
اگر خواب دیدن خط تو نام هر	خوابانده ام بکشت سبیل کاه را
سده نیه ه راحت ماسک کوک	از کمر با کوه بود پشت کاه را
راهی که کوتهست در از دست بی بر	باش دو پای نیخ دودم قطع راه را
بیدار دل کیست که وضع مایش	کبر و بوم آینه صبح کاه را
دیر در حرم بدیده روشنگر گشت	بجید و چون دورست بهم این دورا
مستم صاف با دونه ای که کرده است	آلوده از شراب حیر کاه را
شوکت ز فیض همت خود بازم	ایختر جو شیر دست کرم داه را

کمر و دین کجاده باشد مردم که	سده جدا از هم رس کرده قطع این را
حسن راحت دارد از بهای عقل که	سیر مایلین بر داند دم روم را
جاده صحای سرب جهنم است	چین بیانی بود دست و پا را
نیست معشوقی بچراغ ده کی افشا	نفس باشد بر روانه نسج را

جوبند شمع کلبه شمعان بهار باد	کند آبی برک خود قبیله پوشا
رها کس نشود حرف سخن کردن	ریش نه می خوانیم فران خویشا
بود پیش کجی سیه کجی فرون	سواد از سر می با صفا بان خویشا

نباشد کار اهل زهدی کیفیت نکوت	
نی دایم کم از می فردنی خود فرو شیا	

از باده رنگ کردم سیاه کاغذی را	از غلظ آب کردم کلهای کاغذی را
طلو ما می درستم از حال خود بجانان	تا بد بشد رفتن این بای کاغذی را
دنیا و مردم ادا افتاده لایق هم	چون ماهیان تصویر دریای کاغذی را
بنیاد آسمان ویران ریشیل کم	بقطر آب سگست مینای کاغذی را
از خاطر قیاسان هرگز زلفه و	چون آهوان تصویر صحرای کاغذی را

نوک سفید من از طم گشته لبریز	
غنر سواد شهرست دریای کاغذی را	

بیاض کردن پستان نمودم اهل تقوی را	کشیدم سرمه از آب زرد چشم افی را
رجا شکل بود جنبیدن از آب عجا	بود کلیم آهن سوزنی دامن عیسی را

از کی می کند در شب غم از دل کبر	خورد مار سیاه موی جینی خاک جینی را
بسوی رستی دل را هدایت کرد کبری	عصای آبنوی به ریل سدره می را
به بزم وصل هم محبتون با فکر جنون	خیال خلقه زنجیر سازد جسم سل را
ز بس سر و قد چو سحره نظر خجی	کردش همچو چشم آرد ز سحر طوقی را
بن بود و قبیله لاله کون لطف کرد	بود تا نوس کلک لفظ ز کعبه شمع می را
قامتای صفای سیدی دارم که نمی	بجوب آخر رخت طو رنبد و دست می را
غبار مستی ما و دجیم با بود و زنده	توان از دوزن دل دید متعاب بجی را
بیاد او کشیدم با ده صد رنگ فکر	سحر از کوه مصحح گرفتیم سستی را
ز روی دل سخنور رفت و اقبال	بمال جوهر آینه بر دانه طوطی را

از حال زمان عمر که نیستی نوک	
جه می دانی ورق گردان دنیا و عقبی را	

ز می راه سخن مثبت بان در دکانی	بجوشت روضه ای بنار سینه کانی
زهی کار نامت سبزه دست در کمانی	خیالت کمت کل کوه باغ سیه کانی
بکج معبدت جرم فلک خنوت بانی	که همچو سحر گرداند کف اجسام خانی
به سو کردش مردم نماید علقه کرنی	بود تا نفسها سحر اجسام خانی را

رقمهای مجاز امیر نوک را قدم در کشر	
که سازد بلند دیوان حقیقت سینه جانی	

سرم مار و عیان مطلب بهنایی را	نست عینک حوی خجلیت خط مینایی را
روم آزار گفتار بیرون آرد	جیب باشد ز دهن جاده غزایی را

چون جوانی است که در کمال جوانی است
در کمال جوانی است که در کمال جوانی است
در کمال جوانی است که در کمال جوانی است
در کمال جوانی است که در کمال جوانی است

سخت سگ از کف اطفال دلم خور
رو بشهر آورم شوق بیابانی را

منه مکندم دلم کینه خواهی را	چه افکنی بره سیل خرامایی را
بطبع نازک بیز خور و خیال را	که نسیم بود سمع سجکا جی را
بزم خوشکان موم هرست را	بشعله داغ سینه افکنه سباهی را
بیارگاه خودی بی جو اس در بریم	که اشتهای بیرون در سباهی را
خران رود بس یوار چون غنای	بکشتی که نایم رنگ کاهی را

آن شعله خوی تا شده کرم عتاب را	لزد بخوشن سر از اضطراب را
در پاکتسم دار قدح ما شراب را	چون کوزه جباب رخو و باد آب را
بگرنگ کشته ایم ز مشرب بکاش	کرد و بشب آب سر و شراب را
خود را بروی آب بهمت گرفته ام	خالی ز مغریمت چو کوهر جباب را
از شاه بی نصیب کسی بچو ما را	رنگ خنای دست قدح شد سراب را

از یک تن براجت دنیا نداده ایم
شوکت پرور باشن بر رنگ خواب

هستوز زنده بود نام ما ز شهرت ما	ز نوم زیر کین است شمع تربت ما
ز شجاعت جو زمین از سید کی دارم	بود ز کردش کردون کند و حهت ما
بسختجانی ما آسمان ندارد دیا	ز کوچه رنگ سگست خاک طینت ما
ز زیر سره هوا چون کاه می جوشد	براست بکه جهان از غبار کففت ما

دل خیال تو از یک رنگ و حشمت	نکاح جسم غزلت آه حسرت ما
بجویشنه مان بکه خوش افیتم	رسد بکوس صد از رنگت قیمت ما
ز موت ما ست بروی حیات ما	شکفته لاله دستار ما تربت ما
شسته ایم در میدان کبود ما	خیمه مایه آرام ما ست و حشمت ما
برست انجمن حاجت ن کرد ما	که جسم سر که کینه است شمع صحبت ما
برنگت شخص که پنهان بر آب شد	زند بختنه آینه غوطه صورت ما
ز فیض عشق در لهای سخت رود ما	زند بختنه آینه غوطه خیرت ما
بس از وفات نداریم ماتم افرو	نزار سگ نزار است شمع تربت ما
نکته بود کف افکوس دیده احوال	بود در جسم برشان نظر مدت ما

بسیه ناخن الدس کند شوکت
ز کردش نکته یاری مروست

روز ازل بخت شیده سرست ما	باشد سواد همت خطا سر تربت ما
برنگت ز رفیت کجا به که می	کوی که آب کاه هر با خورده کشت ما
از آب و رنگ حسن آیم بکشت	صد کعبه است خلفه بکوش کشت ما
اندازه فرود مجت وجود ما	آینه ارقا لب عکس کشت ما

شوکت کعبه قبله ما ابروی تربت
نیر شوکر سست بهم خوب و تربت

از برق حادثات نباشد کند ما	پوشد سیه به تمام شش سینه ما
داغ از خیال است دل در و مند ما	باشد سیاه خانه آتش سینه ما

شده تیکه چون فی کس سگفت است	جستی برای دیدنت از بند ما
از خویشش نزد طبعی که شت ام	فلکون رنگ نیست خریف سکه ما
حجالت ز پیش ساخته خویش می	کرد بدست لجامی مانوشن ما

بیرون نرفته حیرت ما اغبار ما	باشد ز نوم آینه شمع مزار ما
دیگر سدی ز نشسته می لالزار ما	آتش زدی به جز به صبح بهار ما
افتاده کان هلاک نسیم بهانه ما	خیزد ببا و شهیر عفت اغبار ما
حیرت مکنده لیل ماراد اضطرار ما	بالیدن گشت دل جقیدار ما
مردن غبار صافی طینت نمی شود	آینه می کنند ز سبک مزار ما
بروانه غبار سبک و صبح خودم	باشد فروغ شمع نسیم بهار ما
بی خود شدن بکشتن باخته هکست	از خویشش رفتت نسیم بهار ما
سیرین لبان چشمه آت می خورد	موج نیست رنگ کو بهار ما
عاجز بدست دشمن بکشت نمی گویم	بیوندریش کل بر قمت خار ما
عمریت رفته ایم بیاد فنا سنوز	نشسته است شعله بجای غبار ما
اندک خاک ماز درش با دروچ خشن	بالا گرفت یک قد آدم غبار ما
از باب نظاره گلشن با تاز می شود	موج مکه بود رنگ ابر بهار ما
اعوش خویش و اکند از شوق نفس	افتد بحشم دام کل از انتظار ما
مار از بر سایه سردی شکفت گیت	و اغیبت طوق فاخته لالزار ما
افتاده گشت خسران با بخیه نفس ما	از جاده کرده اند مکر بود و تار ما

شوکت به به نجه با جام می گشت دست بقایا کف عشت دارا

دامنه ناصی عفت و انکار ما	خون تبسم خور و غنچه کلزار ما
زرقم ناله کرد و نه شوق قهار ما	تنگ شوق افتاده است غنچه غار ما
جبل جویبار نیست کم از کار ما	از رک کردن بود رسته زار ما
سخنی احوال با در جانان بود	خنده سیرین کند لکبک کبار ما
نقطه توحید ما دانه گشت	خلفه وحدت بود در دین کار ما

شوکت از نومی خون محبت جگه
است رنگ کو بکن جاده کسار ما

بیال سکتن بود تیر ما	بود در دشت رنگ ز کبیر ما
بهم شور و مجنون مانده	و دمع است با دام ز کبیر ما
زدانان خون بسل حکم	رنج گشت آب شکر ما
چو چشم تبانیم از خود خراب	توان کرد از سر به بغیر ما
بیاد نگاهش ز خود می دیدم	بود بوی می کرد شکبیر ما
بود ملک ما شهر به حصیر	نیستان بود بند رشیر ما

بها رخیا لیم شوکت دگر
کل ما بود رنگ نقیر ما

بر داشت بک دل بی قرار ما	خیزد ز کوه رم آهوغبار ما
رحلت نموده ایم ز کفان بسوی صحر	چشمست چو شکوفه با دام بار ما

دل را بود ز اهل تورنگ شکفتگی	از خنده که گشت نسیم بهار ما
خاک بسب در فتنه آن شوح جاده ایم	کرد دیری پیشه هوا از غبار ما
افتاده کی جو جاده ره مقصد نمود	کرد گشتی جو شمع نیاید بکار ما
جسیده اند چون گل رخت بیکدیگر	از شمه خنده تو خسران و بهار ما
از جوی نبع کلین ما آب می خورد	روید سر بریده گل از شاخ ما
دستی نا توانی ما نیست خصم را	چیز بودی برق کشد تنیش خار ما
روشن نشد بر دی تو چشم سفید ما	ای روی ما سیاه تر از روزگار ما
جایزایا د چشم تو ستانه داده ایم	چون شد شراب از کز سنگ نزار ما
آینه دار شاه آرام نیستیم	سباب می جگه زد دل بی قرار ما
از بس بر باد دعه خوابان شده ایم	از دیده آب گشت و یکدیگر انظار ما
گذاشت بخت تیره که رنگین کنم رخ	داغ سیه بهار بود لاله زار ما
خون جفون ز تربت جو شمع می	بال و پرست رشته شمع هزار ما

شوکت کبف می قسم تر زبان بود
سبزه است از نم غزل آیدار ما

حسته چشم کسی باشد دل انگار ما	تا رایلین راکت ز کس کند بهار ما
جاده عربانی ما خوشش افتاده است	کرده اند از جوهر آینه بود و تار ما
خاکری عسکر ما مانع رفقا نیست	بگذرد سیلاب زود از رستی دیوار ما
زاتش با قوت ما سوز و نگاهش می	شعد می کرد و هوا از گرمی بایزار ما
بستون خورده است از پیشه فرا زاد	لعل شیر نیست شوکت عجب کسار ما

دامن همت کبف دارد دل مجبور ما	دانه خود از دانه برق گیرد مور ما
ساده لوحی گشت ما را جاده داغ بگر	شد صفای سینه ما مرسم کافور ما
باغ خوش آب و رنگ از ختم کرمان	حده گل رنگ بجشد دل رشور ما
عمر ما باشد رفیق نا توانی جادوان	دارد از خاک سلیقه سور چشم مور ما
بعد مردن میشود اوزاره عاشق بلند	میکنه چینی ز خاک خویشتن فقور ما
گفت ایام ما را صاحب اوزاره کرد	خاک چینی شد غبار خاطر فقور ما
هیچکس از اهل دل نقدین حرف نکند	لست خوب دار سبز از گریه فقور ما
گشت در اغوش مطلب سینه کشتگی	

شوکت از جور فلک ملک دل باشد حرا
آب این فیر دوز شد سیاه ببار ما

می رند موج از سر ما نشسته سر شا	روی بر مردان می میند کل دستار ما
میرسد از فطرت رنگین آزار ما	چون کل آتش میکند از خوش بر دار ما
عضل ما حسن قبول خاطر خوابان	شد نشان تبر چون استخوان طیار ما
صیقلش از موج سیلاب اوت دانه	می توام رود دید چون آینه از دیوار ما
گلک ما فواره آب زرد کشته است	بکه از تخریبش سبز شد گفتار ما

نیست شوکت سعی روشنکار ما
دسته ابروی صیقل می شود زنگار ما

نزار رنگ کند خواب کل ریسر ما	ز بال بوقلمونست تابش بر ما
بشور بختی ما در جهان مباد کسی	صدف شد دست مکران زاب کور ما

شدیم آب بر غبار حجابها	که خاک کوی تو گل شد دوبره ترا
بروز کار دهی نمی شود پید	که داغ نیست ز بوی فتیل عذرا
مباد طعنه بی جوهری زند دشمن	که صد صورت جوهر بر روی چرخ ترا
سببی که شعور هست بخواب ما آید	چو برکت لاله شود داغ گل زبهر ترا
تقی زباده خورشید می کند بر سر	ز خاک بای ما نیست کانه سر ترا
گل از شنیدن مکتوب ما شکفته شود	شیده اندر تار نسیم مطهر ترا
غبار خاطر خاکستر کسی نشویم	در دین آتش خود پر زنده سمن ترا
قلم زشته بهش ز دست می افتد	بجای نامه برده هوش ما کبوتر ترا
بود بریدن چون بریدن برگان	بریده اند بتیغ نگاه شمشیر ترا
ببای طالع برگشته می کند گردش	شود سیاه تر از خال روی اختر ترا

چه ناز ما در ایام می کشی شکوت
چنین که دختر زار گشته است مادر

تا بخت سیاه مکن شد سر ما	شد سایه دیوار نقش بال در ما
خالی بود از نقش و در کی نظر ما	همچو کلر عنایت دوتی نیست ما
باشد خطر از طینت ماشیره جان ما	زان آب که فی خورده که از دوشک ما
از کوب نار و ز می ماسوخت بگرد ما	شد شیشه آب سبک از شر ما
زادیک نماید نه آبی که زلالست	از روی تنگ برکت نماید ثمر ما
ارجح که شست بی دیدن جان ما	چون بر تو فانیوس فروغ نظر ما
چون بر تو مهتاب که در برده است	انجخت باشد سبب ما بجز

شوکت شده طوفانی با کشتی صندل
چون چین چین موج زنده در سوا

گرفتار موشی نکرد و پرده پوشش را را	سر به بگریز وجود و از شعله آوار ما
راز ما آمد بکار دشمن غار ما	شد بر تیر شکار افکن بر پر دار ما
خشم هم داغست از مرکب سبک و جا	سر به می پوشد سیه در ماتم آوار ما
طوطی ما خود بخود چون سینه نو	ابر روی خوبان بود بال بر پر دار ما
یگانه ما از روشکر کفایت می کند	کردش حشمتی بود بس صیقل بر دار ما
کبر با هم کاه ما را منزل اول بود	باشد از شوق طلب انجام ما آغاز ما
ما چراغ ناله از خورشید روشن کردیم	سایه افکن بگذرد از شعله آوار ما
سبکه از حسار او بزم تا شام ختم	بود مرکبان از نگاه کرم تشبهار ما
مهر عالم را زینت قصور کردی حوی	آفرین ای شیشه فرهاد شیرین ما
یاد ایامی که با ساقی قاضی داشتیم	سبحه می افتاد زیر پا زد دست انداز ما

آستین مهر نیک و دست استغفار
زین سبب شوکت نمی کند بعالم ناز ما

بگر از خون گشته رگین این دل غمنا	کردش رنگست کویا کرد با دغا
سینه ما خورده آب از موج جولان کسی	شد می کرد و بری در شب از غنا
ما بکس می رسد ستانه خواه سپهر	سر و میس از کفار جو بار تاک

دل داغ سبز جده کی کرده ایم ما
خود را کباب حبشگی کرده ایم ما

چیزی که گفته ایم همان را شنیدیم	چون کل زبان دوشش یکی کرده ایم
ار به امتحان عیار چون خوش	جسم غزال را شکسته کرده ایم

چهره از نیاله دل باده می خوریم
چون لاله هم ز دل کرکی کرده ایم

صبح می کرد و سبیه است از سوادیم	بی قرار می برد سیاه از آرام
خود بخود او از پا موج شهرت می	عنبه آب کنین باشد سواد نام
آسمان تمهید نصف طالع می کند	کردش گشت کو یک در شش آیم
ما بقیض انتظار رسید بودن خنجم	در نه کرد آب روم آهوست سچ دایم
از تو امشب خانه ما را صفای دیگر	کو هر هشتاب باشد حال دی بایم
از کمال عشق داریم این قدر کششگی	از رسیه نهایی می آید بگردش تمام
طعن را رسی نیست غیر از دود	سره آلودست چون چشم تبان بایم
صفحه دیوان بود ما را بیابان جسم	لفظ باشد همچو معنی جانده احرام

مشکل ما گشت آسان سوکت از قبال
سند هم شیر و شیر آغاز ما انجام

ما باشد بزرگاه خمیسه مقام ما	بسنایانی دست جواب سلام
موم کنین خوشش ز کافور کرده ایم	آید کوبش اهل جهان سردیم
چندین کتاب حرف سیاهی که	سده حرف رود نامه بجز توشم

وضع انبای چهار اصف می خواهیم
زین صد فنا کو هر اصف می خواهیم

سافر ما از صف پاکیزه تر افتاده است	باده چون آب کو هر صافی خواهیم
طینت ما را خمیر از خون عنق کرده	آسیان خود بکوبه تا می خواهیم

ما بچوب درخت دل سوکت شناسیم
هر نقد خویشتن صراف می خواهیم

ما تم فرد ز بزم هلاکت خودیم ما	مرهم بهای سینه چاک خودیم ما
کی تخم ما بزرع کس دارد احتیاج	چون سبزه دانه خود و خاک خودیم
ما کی رنگ دختر رز کو بکوروم	شکر کو چه رکت تاک خودیم

سوکت جو صبح خانه ما را ز خود صفا
آینه خانه دل پاک خودیم ما

از نخل حصر خوشش نمی خوریم	از تنگ جسم مورش نمی خوریم
همچون صدف ز عالم بالاست زنی	در زیر بجز آب کهر می خوریم
ابی که کرده زنده جاوید حصر را	از چشمه سار دیده تری خوریم

آسمان بر گشت از بجزید روز افروزم
می کند لیلی نگاه از روزن چشم غرا

دارد از مردم نهان نظار مجنون	ار سبک دمی هوای خم شد افلاکون
ما صبح از تیغ او کاهی که می آرد خنجر	می رود همراه او چون بکشت کل خن
سزاه ما سبک و جان غبار نیست	چون صدا از خم بدون می آید افلاکون

بخت بر کرده ما با سیاهان چو بود
زیر پای خویش میبند طالع دارون

بخت بد خواهد زد شمع خون	تغ باشد طالع دارون
فکر کن نیست بعد از خوردن	نیک باشد سبزه کلون
آفتاب خاک ریخته ایم	نقش با کوب زین کردن
دست دریاخته لبی جاب	کشته است از کریم چون
نیخ او دیدیم چون کشت	ارکب هفت منت خون
چو شش زودتا از خرم گذر	چون کف می مفر افلا خون
بیشی که می پیش از پیش	باشد از نقصان و زافزون
نقد از کیمه میریزد و کل	از طبع نهاده دل خون

خاک با جویان طالعی کند

شوکت از احوال دیگر کون

اگر کند خیال خام طبع خرد و فزون	ز آتش سبک کو دکان بخت شود خون
می کشد انتقام با صنف قوت جشم	رحمت بخیر افکند جنبش رنگ خون
مجلس مانع شد منت مطرب کرد	با نیک طبع بد است نقد غریب خون
کل کند از فرار بعد وفات انتظار	دیده کو کهن بود لایستون
عارف حق شناسه راجحت در آید	سجده درست می کند طالع سر کون
قابل سنگدل می از سره مانع رود	سایه تیغ او بود و غیر موج خون

شوکت ما چشم دل را بخود بدانیم

کشت بدست بی خودی یاد نور همون

از توکل می شود لبر ز نعمت خوان	بخت است از آتش سبک قاعیان

لذت عمر خوردن افزون گشت چون بنیم	استخوان در لقمه بود از دندان
همچو عشق کویب نازکات صورتگر	ماند زیر عازنی بختان تن عریان
با سبک روحان لباسی از هوا پوشیده	می کشد هر کس نفس دارد کف دلمان
فکر روزی کرد و خسر خانه ما را چرا	از تور آسباید بردن طوفان
بی نیاز از لاله و گل کرد ما را اشک مرغ	رتبه دیگر بود سامان کمر زبان

شوکت از نیت بانی دل محفل مار و شست

جوده فانیوس دارد کو هر غلطان

پرو را زافت ده دست فطرت بکین	بوی گل را چسبند از ساح بود اهلین
دیده ام از بسکه شب چشم سپاس	می توان افت مذکر و سره از بالین
از حدیث کریم با خون احت می کند	خواب را بکین کند افانه رکنین
ماهر زمار بند آن کند و حدیم	کافرست آنس که ایمان می کند تفتین
با بعد برق تخیلی کی رویم از جای خوش	کو طبع شک فلاح می کند تفتین
بود وجود سخت جانی عاظمه ما گشت	رختشند از شیشه رنگ حاکمین

دین سه دینی بود شوکت کار باز کرد

عیار سوی کفر لبر زار منت ع دین

قطع سخن بود ز خورشید بیان	باشد دوپاره بیت ز تیغ زبان
ما را سود چشم کسی سرده داده	باشد صدای جنبش ز کان فغان
ما حوین حکما می ایام کرده ایم	باشد دمان مار که اعلان
بروز کرده ایم و گرفت گشتیم	راهی بسوی دام بود ز تشیان

بخت بد خواهد زد شمع خون
فکر کن نیست بعد از خوردن
آفتاب خاک ریخته ایم
دست دریاخته لبی جاب
نیخ او دیدیم چون کشت
چو شش زودتا از خرم گذر
بیشی که می پیش از پیش
نقد از کیمه میریزد و کل

افعال در شکستن با موج می زند	دار و صدای بال هما استخوان
کل از شکسته رگنی با غنچه می شود	رنگت بهار رنجسته اند از خزان
از نادان نگاه بر از ناگرفته است	همچون بایض چشم تبار استخوان
مارا بطور خود نگذارند زاهدان	چون با رسیحه است بصدقه غنا
نمک نشسته است قامت من از غلبه	زه کرده اند از رم آهوکسان
شبها بجا کپای سکا نش نمی رسد	چون بهتاب فرخش بود استخوان
کامل بود عیار حب و تم که بارها	چشم غزال شد محک امتحان

شوکت بیا و چشم روزی جزا بخرم

چون محک شد ز شعله ادراک نان

بر شد ز ضعف طالع از بسکه مسکن	رنگ بریده آید برون زرد زدن
چون کل مال ما از آب و خاک گشت	سر دست شسته می از بزم نشین
آخر محبت ما آمد بکار جانان	خال رخ صدم شد داغ رهن
از خوش ناتوانی آواره فتن	افتد دیده مورانش بچو من
رنگ بریده مالی نقش با نباشد	از بس کرانی دل جا کرده درین
بجا نشستن با بخیل گشت مارا	موج شکسته بای شد جین دامن
از خفته اسیران بوی شهادت	باشد ز اهن تیغ زنجیر کردن
بام و در دل با فریاد خیز فست	باشد ز خاک بیل دیو اکل نفس
تدبیر مایه دهر که بکار مردم	خار قدم شود سبز از آب سوزن
شوکت کسی نکرد و از مانک نشسته	آب حسر بر باشد سنگ فغان

بیا و چشم تبار کل کند شکستن	بود نگاه غزالان سیم کشن
کشیده ایم بر بس انتظار جلوه یار	بجا راه طبیعت غبار شد تن
مذیده کس ره هموار غیر عیالی	بلند و بخت ره ماست جین دامن
جوان خانه ما کرمی نطق ماست	نکته جویده برون می رود زرد زدن
خط تو رنجیت بهاری بچوب ما	و دهنفت سوز از غبار دامن

بود کشور بخت سیه نک و دوا	جو سیل سر به بود سر به دان طردا
در کجه حاجت پوشش که بس بود	جو شعیر بر من ته تاب ر بر تو
شتاب با برمت نوشه در کشت	بود ز کرم روی نان راه رهرو
بیکه که هنر و عیب ما بود تو ام	شد دست سبز بیکو که کند چو
چنان بیاد لب مصر دل را زده است	که نیش کشد و سب در غل و دما

بقدم شده شوکت طبعه ایم چون

شفق کنار بود ناخن به نو

برس از سیل سرخ زده و برانه	راه از کوه موجست سوی خانه
باشد از موج خطر کوه و برانه	از کف سبل سفیدست ره خانه
آب از شعله خور و زمره حوت کجا	دهن تو کند آبله از دانه
صاحب نام زلی مهدی طفلان کشته	چون کینخانه بر از سنگ بود خانه
عالم از بس ز غبار دل باله نیست	رو بدیوار کش دست در خانه
خاک ما سوختگان آتش دگر دانه	تخم انکو بود سبجه صد دانه

دختر زنده از روی رخس بر جبین	جسم شوری که نک رنجت بماند
عالم آب خود از صفای کوه پر شده	باشد اگر در تپسی کل سبانه
کویه راهی بسید خیمه لبلی باشد	لاله دشت بچشم دل دیوانه

طره موج خیالست دل مانست	
می تراشند ز دندان کوشانه	

برکت تن در ده جان عجز نیست	رخون شیر شد می غزال میشه
کل مال بود عشرت همیشه	شود جو غوره رخس روی میشه
نهال مازناظف روی آورد	دویده است بمغز گاه ریشه
نمیده روی درستی دل که مادیارم	حاشا شکسته بود سر نوشت میشه
ز رنگ صنف مالوج خاک کلک است	بود زجوی رک لعل آب میشه
به نیم تنه سبک روح گشته نیم خود	بود ز رنگ بریز آدمی میشه
هزار حیف از کف رود بعد نخل	چو آفتاب سر کوه برق تپه
قدم شده به سر وقت ماکد کشید	که دارد از ریشه شیر سبز میشه

نمیده روی خندان نش طراست	
کل همیشه بهار غم همیشه	

رسیده است بمعراج عجز بایه	سواد غنیم افتاد کبک بایه
بنایستی ماز کل درستی نیست	بود در ز وضع ملاجم خسر بایه
ز جوش و جوش ماکه هوارد نیست	بیاض دیده آهوست شیر دایه
بردی خاک بود شوکت اگرانی	چو نقش پای زمین کبر نقش بایه

زهی سوی تو برد از کار نامه	صدای بال کبوتر صبر بر خانه
نمی کشیم چو کوه هر کلب از رک	بست کردی بی عیبی جانه
راه که بر زد دست جسون نمی بایم	سواد کویه آهوست کردانه
چنان یاد تو مشتاق است رستو	که جاک واکند اغوش بهر جانه
بصفتی چون سخن وحدتی کنیم رقم	که احوال دوزبانی شدست خانه
ز رنگ جهره ما بار تاب شود آگاه	رقم کنید بجا شکسته نامه

بود غبار رفت سر نه رقم کت	
که هست خاک تو از کویه بند خانه	

ز سون روی بی خط برج دمیده	نمودمید جو مرکب دور دیده
چو خم درخت کهن سال کین عشق	می رسیده بود دیوه رسیده
یس از لاک همان قطع گفتگویم	بود چو خانه سخن کوسر بریده

صید چون نشود مسمی جسته	لب خاموش بود باز نظر بسته
شورش ماز از خاک کریبان دارد	گشته شور از رنگ خنده خود بسته
دادی صنف ندارد غم تاریکی شب	از تب کرم بود سمع ره بسته
بک در غنچه سر نقطه فغان در کرده	می کند ناله جونی نامه سر بسته

شوکت از صید شدن لذت دیگر دارد	
زاکم در دام فتنه مغ قفس بسته	

شاه با ده ایجاد بود هستی	عنبر موج تزلزلت سیه هستی

۶۹

حسن باغ در درخت در ده
 این شکسته اگر آب شود کوزه
 جبهه رنگت بود نقش بر آب
 سر که از کوه دور بود در ده
 زان شب طشت خودت در ده
 باشد ز سحر بابت کوه
 نیست خورشید خود از ده
 زین خورشید در ده
 نه خورشید تباران است
 این بهر ده است
 کشت در غنچه خورشید
 نه بهر ده است
 زین طبع از غنچه خورشید
 نه بهر ده است
 نه بهر ده است
 کجا بود شکله از غنچه
 چنان شکسته زده بود

چون بخار ز کینم ز کندن فارغ	سده خلوه که آب پیش پستی
سره زار است نادان صحرای سوز	دانه آلوده سبزست ز تر دستی
می رستم و بهر بزم نشانی دارم	خط بهمانه بود مشت سیه
ناتوان کرده عشق قیام رکی شوکت که حیف کرد کرائی سبک دستی	
سند دل عاقبت داغ ارباب جوی	سخت آرزو نشینک صنم منور
چون جنای دست جوان کز سر ناخن گشت	بگذر و در دوزخ زنگ جهره از ابروی
سے نماید سوخت از بس آتش بکار	استخوانها سرنه کون چون کنگ از بیل
نامه طول امل را وقت بچیدن رسید	ریزه طومار این مقراض با بستی
تا بر سر سایه بخت کراخیان خفته ام	ایچو چینی از بدن خوابیده رود روی
برده است از بس ز خود مار خیال زد	روی سرتند جوهر آینه از انوی
از خیال تنوع رویش که برگزیده ام	ایچو فانوسست رنگ او عیان از روی
غیبه ایم اما با عالم را ز ماکل کرده است	بر بود مغر جهان همچون هوا از روی
چشم ما شوکت جو سر در جوار خلعت ایچو عاشق خاندادند از دمه صبح جوی	
بزم عشقت بود باده دیگر اینجی	گردش رنگ بود در دشت ساعی
سبز هوش صافی که از موج صفا	جو هر ایند از خاک شد سیر اینجی
یک سخن کو که پشیمان نشوی از	کف افسوس بود حرف کورا
کند از دیدن تشکده ام کبر درنگ	خون کل می جکه از مال سمنه زنجی

میش هموار کجا صاحب ز می باید		آر پایین بود از رشت که بهر اینجی
می زند خون دلم چو شش ز مرگان گشت		
خون با قوت دمد از رک کو اینجی		
بدر دست ز دامن اینجی	که خلقه در بخت چشم مار	
قل سبزه زانک در دسردا	یکمیت موج شراب کرا	
شراب قه جیاست کون	می دود که کند کار و دلقاز	
های کو هر غطان کسی نمید	مرد دست ز دلهای بی قرار	
بجوچه باغ سر کوی کلر خان گذر	که کار نکمت کل سکینه عیار	
هوای دست نشن بود جود	دوانده ریشه بفر بهار خارا	
خراب مویه خولست باغ ماسو حنای بای خولست ز بهار		
سرد یکم می باب می خورد اینجی	ز هر چشم قدح آب می خورد اینجی	
ز انقب قیامت خلاص گشت کسی	که می به جلوه منتاب می خورد اینجی	
بود بیده جو مرگان کسی سز ز کوی	بطاق ابروی اجاب می خورد اینجی	
بروز حشر نصیب کسی بود کور	که آب خنجر قصاص می خورد اینجی	
نی کشد چمن مار باغبان منت	صنوبر از دل خود آب می خورد اینجی	
ز بقراری ستان کسی بود آگاه	که می کند آشته سیاه می خورد اینجی	
قلی بود خورشید حشر خنده ز	که از نظار من آب می خورد اینجی	
چو چشم خوشش آید بیده با گشت	کسیکه باده بجواب می خورد اینجی	

چرا بخت زاده می شود مقصد بدید ای	سفیداب عروس حسن کجای می نوی سفید
چو سنان بر طرف دیوار این دیوانه	مکر روزی مصور صورت ناکلی
نی باشد کل بخاضی باغ محبت را	کل خورشید می آید بدون از نخل
متاع سره دارد کاروان با نخت	چرخس هم از دل خود ناله نوکیت

رایض عشق آب از جوی وحدت می خورد
کل رغا بود شام غم و صبح امید ای

جوشد صاحب سخن کم رنگ می گردد	نفسها چون بهم بوست می گردد
ز حال آسمان صاحب منر غافل می باشد	بود کلیج کشتی را رخشم ناخدا
بچشم روز و شب از رخنه دل است	رجوی جاک کند هم آب دارد
بود و ام فریب حسن رنگ چهره	که باشد آب بر گاه آب کبر با
که انجانی دارد خاک قدیم سبک	زمین بیرون ز زیر آب آید چون بر
بر دارد قبالت از محبت کشت	هم چون زخم آید خود بخود بند قبا

بود شوکت به بزم او بای بیم و امید
رخود استاده رفتن زمین انجانی

که کرم کند مجلس بار روشن	که دشمن چشم بود جلوه فانوس ای
جاده کوی تو کرد به رک و طم	کرده ام بکه بعد رنگ زمین بوس ای
حاصل دینی دون غیرت یابی	که دو عالم نبود جز کف افوس ای

بخود از باده بگری عشقم شوکت
خلفه کعبه کند ناله ناخوس ای

خانه دل کند از روی نور روشن ای	خون خورشید زند موج ز روزن ای
که دشمن چشم تو سرشته کند مرگان	سره خواب بود سنگ فلاحن ای
دل فرآب شد از حسرت باغی که بود	شبنمی را کل خورشید بداسن ای
مینست بیکه کسی بکده وحدت	می تراشد صسم از خوب برهن ای
دل من شست کجا هیست پستی که	که کرم غم خندال آتش ایمن ای

شوکت از مزاج ما محم شرر سب شود
برق چون مور برد و آینه سدر من

برگی گشت چشمت از غدا آتشین	که دود از آتش کل سم کرد و پختن
مخاطب نشیند نقش جوت است	که از آینه عکس خود شود نقش کین
باشد آستین ساعدش را آینه از	صفای ساعد او بکشد از آستین
ندرم جوهر شمشیر زهر لود را طاعت	سبا و اچره سبزان شود از چهره
ز بس کرد به رنگ خانه پس کرده	نظر ما باشد از دیوار چون چین
مایه چون سره می سوزد بر کار	هر جامی شود آن نوح جولان
بطوف کویش از بس سر فرازان	می کرد در جوش آسمان ای زمین

نماید عیب از آینه کویس منر شوکت
ن آن بازه او شود نقش جبین

سرخس دوش حرف مضرب می درین	ز بس بالید خاموشی بخود تقریر
سرم از تو چون آینه دارد نقش	بسوی خانه ام چون آمدی تصور
هم زو بهر اجد محبت عشق عالم را	حصیری زین نیستان بافت نفس

بوی بستر فراموشی زود لغزش شیرین	بیاض کردنش نمود و جوی سبزه شد
گرفت رسوا و خفته نهدم مگر شوکت	
ز شک کوه نم آید ز بجزیر شد	
بود معانی مجیده معنی مسیحا	ز موج باده عنایت جوی مسیحا
بمحلی که رسد فتن از بهار حشمت	حل فتنه شود و غیر سر مسیحا
و در شک سر خوشه اجرا زنده	که رفته کلبدن باده از بر مسیحا
ز شوق دیدن آن روی نشین نکبت	
نظارت کل کند از دیده تر مسیحا	
سپیدی که می گیرد شبها و بیدار	لذتی مستی بهتاب بیاض کردن مسیحا
بهار زنده کافی صحبت یاران موزون	بیای سر و کمر از کف خود و این مسیحا
چه غمزهها که چون خورشید مکر و دوا	بطول و ریاض صبح ماند کردن مسیحا
بلد حاجت بدارد راه صحرائی ز خود	سفیدی می زند راه ارمایش کردن مسیحا
کبر قیاب آید که سوت از دل دریا	بود کینه که هر از صد فاعل دریا
بود راه نجات اهل ایمان جاده بسته	که باشد خاک بل اصحاب سوسا کل دریا
جهان زار و دشتی از مردم بیدار دل با	بود از دیده ماهی حیران محفل دریا
بود اول نصیب طفل شیر از نعمت الوداد	ب ساحل میرساند خویش را کف از دل دریا
بزرگان و انهای انک خرمین کرده ام شکست	
ندارد پیش چشم من نمودی حاصل دریا	

ره بود از دانه تا بلوی آسیا	جاده باشد خاک این گندم بسوی آسیا
می نماید کردش کردن صفیافراقت	سورما خلع می کرد و بروی آسیا
مار بر در خطره باشد نهال نجات	
دانه تا سبزی می کرد و ز جوی آسیا	
بدر کس و آهن بند از زبان غرض طلبها	به ندان طمع ز بهار کشت عقد لبها
طلوع صبح امیدم بیاض دیده زانند	که نصف ستند جز نرکان کبر و شکست لبها
سید بختی چراغ اهل دل زامی کند روشن	ز شک سوده شب تازه کرد و داغ کوه لبها
نمی بینم دست هیچکس سر رشته نجات	ر بس حرم جسم سوزن تنگ افتاد لبها
کند فیض جوی صاحب معنی سخنوار	بهم آید و در مسجع حرم بهم می آورد لبها
بهم نقدی و مستی انجمن بزرگ شد	
که نتوان فرق کرد از صاف مشرب بود	
جهان از دیده ام بی و بیکه چون تصویرها	که چون ز کس چشم مکران است حیرت
رب قائم بقسم دیده ام پیش از دوا	که ایک درق باض چشم صورتها
ریاضت بخت سازد کار را با توکل را	بود است و شکم جسمه و مشق قوتها
ره محمود ز شهر و دشت ماهوار می کرد	رم آید بود دست و دهن راه و چشمتها
رودی موهبته را فتن بکس برده	رودی برکت کل شد کیمت کل کرم چشمتها
بیاد تا زلف کافری مکتوب احوال	نی آید کف چون برده شب از کف چشمتها
زانکه علم نفس در شد از زانکه مکر	بود سوس و داغ آید به نرکان صورتها
کیر دلی بصیرت علت از خلق جهان	بختهم مردم احوال مکر نیست صحنهها

بگو از خاموشیم خون شد بلب تقریرها	اربعین رکنی ندارم چون لب تصویرها
کاروان جویم بجای کبر و قدر	از سواد چشم آهوی زخم مشکبیرها
جز خرا دسی نمی باشد بار با جبین	آسیا عاجز بود از دانه زنجیرها
دست به میان سودا بر کبر افراشته است	آتش این کاروان باشد خشم شیرها
دیدم چون تحقیق من شدی توان نظار کرد	جوهر شمشیرها از سایه شمشیرها
خالی از فکر خزان دارد کراخی را	فارغم چون سبزه خوابیده از تعبیرها
مردی شوکت نه می بینم ز باهای جهان	
من که دایم آدمیت دیدم از تصویرها	
باد شوخی قدرت از مطلع تا بقطعهها	بهم از معنی رکنین کل اندازند مصرعها
نشد روشن بدو نیک نه وقت آید	که یکسو افکنند این شادان از جود و برقعها
ز صحبتها مجوسان جمعیت که می دایم	که همچون دست سبیل بر پشته چرخها
چنان انجام از آغار معلومست عارفها	که قطعها بگوشتن شیر آید از قطعها
ترا شنیدم جوارسنگ فغان قاقح سوز	
و اگر بود دماغ صحبت ساغر رقصها	
بی لبیت بماند از آغ باشد که ما	سایه گردین رگست خط جابجاها
قوت و کمر بود بال و بر ضعف را	باره گردند از پرده نهایی رکنم و اماها
بکشد از کبریا ام موج رطوبت می زند	همچو سبیل از کوه می بریزد هوا از اماها
نام داران را بهر کی نشان دیگر	این مکنینا کل بهم می افکنند از اماها
ساکان و ادنی بابی تعلق نیستند	جادو با بهمان بریز خاک دارد و اماها

ماکی دونه شوخی که از بس چشم باز	خنده چون آید بلبش می شود و دشتها
تا تو اندازم کیسوی او برداشت	سرهم آردند چون خانه موشها
رو به شب گفته دارم که انجا بر د	چشم می پوشند جای خانه احرها
می نماید پد بهمت جواره از دشتها	ابروی سوسنه آغاز با انجاها
مشکبک رمی داشت از چشم کسی گشت	
داشت صومار از باینس پرده بادها	
زهی موج کاهت جوهر نبع قافها	به در کاهت کونا به زنجیرها
شعشع خود بخود باشد بهارستان خرم	نسیم این گلستانست باد و امنها
بجوای چنین کشتم چنان تخم پرت	که چون موی سردیو انهار و نبد سببها
به دست ناز و نامیرسد کل میکند صبا	فغان از غنچه مکتوب چون منقار طبلها
از آن کلون بیاض دیده تا که دم زخم گشت	
در یکی خانه شد دیوانم از رنگ نخلها	
سوفتن باشد دلیل را عشق اندوزها	شمع میش راه باشت سیمها را سوزها
از تن خاکی گرفت طلسم کز نیم	چون هوا کرد زمین کبر و باروزها
گشت گشت مرغوب را از آمد و رفتها	دانه ام را آسیا شد که در شرفوزها
سخن موج نفسها برون فتنه روینها	
نسیم بر ک کل لاله را بر د جبینها	
گیاه دشت سبک و جیم نهال موایم	
دو اندام نقش ریشها خاک بینها	
رنگ دره در ز رست خاکهای دشتها	

سبک شد رشتاب حیات خوشتر	ز تارهای نفس یافت هر چه پیشتر
ز جمل مردم عالم بحسن دارغورند	بگردن از رک کردن فکند اندر سنا
لقاب جهل و تحب بود برده کز	جو لفظ برده فکن شد کی شد سخن

شبه که داشت بر نفس می ز خود دل
سواد خلق چشم غزال بود شکنها

زهی بدست غمت عشوه خیز مرا	بری بشیبه زخاره تو ایام
کمان بر بند که بید است آتش منزل	ز بس بریده پاره تورنگ قفل
جو مرغ دانه ببقا رفته است قسم	ز بیم خوی تو از بس که شد که کعبه
بجلی که دی رخصت نظاره جو شع	ز سر دزم از نو که مگوین مشعلها

از زاب لعل لبریز از لب پیمان	نخه مستق برشانی ز زلفش
از کجاده مشبک بکس رنگ شوی بختی	خلف چشم غزالان شد خط پیمانها
دست ناهموار از سیلاب در دشت	رفت مجنون و بکوش خلق مایه
بوریا حاجت نباشد کعبه عشاق	فرش از بال سمندر دارد آشی
با دبا خور دست از خون شهنش	از سر فقور دارد خاک جبینی
کارما از انفعال خصم بگیرد کمال	سبز کرد زاب روی خسته جبین
جان غم را آلود کرد از طاقات	سیل می آید بر دین غیب ازین
باوه ناز تباران را نشسته خاموش بود	از غبار سر بر داشت خاک این پیمانها
امتیاز از هم نباشد عاشق و معشوق	تا یکی نماند شنای ای ز خود بجانها

سختیم همچون شمع بی خستیم	شد کف افسوس مایل و بر پردها
می توان از مشت خاک رنگ جبین	طینت من باشد از خاک تر بردها
شعشع ماسوکت بر آه خاک مسجدی	آب افتادست کویا در ره میخنها

ای غنچه کز ارشای تو دسنا	بالیدن کل من شد نه می غننا
زرقم دهن او شده بی راه غننا	این میوه بالید نش آید نه غننا
یار بس کوی توجه کویست که غنا	از تار نفس ها بجا دست رسنا
کارتن با غیر کهنه ای جان نیست	خار سرد و یار حیات نه رسنا

میوسته هم سلسله زندگی و مرگ
شوکت کف سیلاب جیانه کهنها

بر سوسکه کردم از طمع پیوده کردیها	غبار دم غفران سوده از رنگ زردیها
براه دعه اش چشم سفید افروزم	زاجم را بیک بادام کافور دست دیر
کل مردانی بیانی بخت دهمی	بود خشم نمایان جوهر شمشیر
درین بحر اخباری هم نمائند استیم	رسم ناپا وجودم سوده از زردیها

سبک روحی مراد دارد از قید من
بیای ناله خود می کنم افلاک کردیها

جه دمان سعی می جی بدایان صبور	که این رده در نظر زد یک می آید ز دور
بجست ظاهرا و باطن کسیر غیبت	جو بادام و دمنظر از بس دبال کور
به دست موج شبنم غنچه خورشید می	می آید ز شیری غنچه می آید ز سوریها

لب این خاکدان شد حجب از مغز نشا

نمی افتد مغز در آن فکر بر غو و پیا

هو شوکت بچشم صفحه تصویر می آید

ز بس مستند مردم از شراب بی شعور

زهی ز نشاء ذکر ت جنون مستیها
بیاد زلف تو امشب ز راه آب مرا
رسیده باد و بفریاد نا توانی من
ز بس ساده دلهای زها محو
بری شیت ز نامت کلین مستیها
بست سایه کل بر دمی پرستیها
کمان تاک کشیدم بز درستیها
که مست آینه محراب خود پرستیها

بوادنی که مرا عشق می برد شوکت

بود طبیبان دلها بلند و پستیها

چنان دور از تو دارم بزم رنگ نا توانیها
نی باشد تا نا اختیاری دل ضعیف ترا
بسیار خاند آینه رفتی بخود و نه
باید چنان بودیم با هم بر سر کوشش
بجواب استبدم قوت نظاره ز درش
بریدن از صدای خوش شاد فغانها
بهری کی ز نقش زنده گانی دل کده هم
که رنگ شبت زیر می نشیند از کراهیها
بدینال نگاه خود روند از نا توانیها
طبیبانها دلم را آب کرد از کجانیها
من و دل را ز هم سرستد که دارم قریانیها
بجای هم بای خواب آلوده بود از نا توانیها
بهم آوردن مژگان بود از سر فغانیها
که دارد خام قدش کنین سخت جانیها

سیجی کرد و سر نه خاموشیم شوکت

که دارم از نگاه کرشم این نشانیها

دارم از یاد رخت کعبه سرین مشب

بزم آخرت و میسنای می از باد و برش

دشتم دامن آن شوخ فبا گلگون را

بج گلگون شده چون بنیه مینای ش

رشته سمع رک بر کل مشب

مردم از بزم از خوش حلاوت

بند از صبح بهار است بیالین مشب

بزم می بکشد از روی نور کمین مشب

آن قدر با که کلم گشت کجایین مشب

بک که در دم رخت کرد به خونین مشب

بک آید بحال آن خط مشکین مشب

دیدم از بک بخواب آن لب شیرین مشب

شوکت از گفته خود و فرصد رنگش

شد چراغان چمن از دیده کلچین مشب

کف موج رم آمو بود مغز سرم مشب

که چون مژگان یکد نظاره از بال و پر مشب

بود موج جسم تار بودی سرم مشب

نگاه کردم می باید از خاک سرم مشب

بجود باله از چین چین در سرم مشب

که می آید بکوشش آوار بای احترام مشب

رسیدن برده از زکی بکی دیگر سرم مشب

بود از طالع بر گشته خط ساغر سرم مشب

ز بس نمانک نه خراب از سرم سرم مشب

بجای سوده چون شمع مژگان سرم مشب

کجا آلوده آید انک از سرم سرم مشب

ز بس کردید آب از جوشن و جوشن بکرم مشب

هوای دیدن وی که دارد کرم بر دلم مشب

بجویم غنچه خوش حسنه ادب که می آید مشب

ز بس در نقش نظاره او سوختم خود را مشب

نی باشد بهر سودای صندل سانی مشب

چنان گوشم نمی کردیده است از غفلت مشب

بردی لاله دل نیست آرامی نگاهم مشب

مبستی هم نشد از من جدا بخت سیاه مشب

جو زخم می برد از چهره و بر د آبروی من مشب

خل داغ جنون دارد ز بس کرم فانی مشب

ز بس نور نظر شوکت بیالای هم افتاد مشب

ز بس دارم یاد روی او بزم حضور شب	هوای خانه نام کردید چون فانوس مشرب
بهر جا بختیم از بس یادش رنگ آغو	بود نزدیک دمی آید صدای دور دور مشرب
سبا داحرم رویش شود نظاره گرمی	جراغ خانه خود کرده ام آچشم کور مشرب
و کز زلف کرا باب بخواب خوش منم	که از ترکانم آید نیت کیسوی حور مشرب
صدف ز کرب من شد خراب دریا رسیده خانه کوهر تاب دریا بود ز حجلت چشم تری که من دارم نهان جو دیده ماهی جاب دریا جراغ در ره غواص کس بود در کا بود صفای کمر ماه تاب دریا	
بلی زمین بستان ترم بود نکوت لب خموش صدف تر جواب دریا	
چون ابر روی تکی کرمان بر مطلب	ماید چو شر رفتن خندان بر مطلب
مار گرخو د باشد طالب بره جانان	غواص کند خود را عریان بر مطلب
کم شو بی زاده سرشته که بس باشد	چون شعله جواله کیمان بر مطلب
صحای طلب شوکت پیشانی شیر است نمک داشته کس با آسان بر مطلب	
بکه ز کم زرد از مهر رخ ان بوی است رجهین جینه که دارم موج آب کبر است کلبه روشنند لایزال چنانچه روشن خانه آینه را از جوهر خود بود است حلقه زنجیر من کرد آب بستی شد برگ اطفال کو با سنگ از آهن است	

۵۶

مردم دیوانه در بری بدولت می رسند	بید محنون چون خزان کردید بچرخ طاعت
نار او را تا رسیدن بود جین حسین	چون بهم پیوسته کرد و ابروان بخت
کی غم تاریکی از شبهاست بخون	شعله آوار زنجیرش چراغ پیش است
چون نگاه او سعادت می جکد شوکت سایه ترکان نغمه سانیال است	
باده کبر جام محسوس است	ز سر زخی اگر بود مس است
خانه ماکم از فنا که نیست	چشم عفا چراغ محسوس است
باده چمک زنت مبتدا	که صروچی که دی زکس است
ما بشیطان نداده ایم غنا	آدمی زاده موسوس است
تخ کمانه صحنه دایم	مهره زهر نفل محسوس است
شوکت از بس که می طبع دل آب کرد و کسی که موس است	
نار گرم زلفش چون بفر ما دوست	شاخ و برگ شانه را تا ریشه شست
زد سنگ آهن که افروز در چراغ شهر	بمقدم آدم علم سه آتش و فرما دوست
عندلیب با چراغ شعله آوار را	بعد ایامی عنبر خای صبا دوست
مست ما را آفتی شوکت زیر آسمان شمع ما دالم بکج آسیای باد دوست	
خوشبوی کریمان کل از برین گیت	نار رک کل جاده راه چمن گیت
از خط شعاعی قفس با فتنه خورشید	مادام و لم زلف سکن در شکن گیت

حرفی که زدن بود جز سخن جان آن حرف که ناله زبانی سخن کیمیت

دور از معراج بر سبک باکم مانده است	راه گمانواری ز ناتاقامت خم مانده است
کشته نمرنگه ما افلاکیان پشت	راه از ناتازمین بکفته آدم مانده است
بایدت اندیشه برک سفر کردن گز	چون شذر از ارکهر دران موج شبنم مانده است

از غلف روشن بود شوکت چراغ دود	یادگار از چشم من اشک مادام مانده است

عاشق ز سایه سبک کفنه است	فرش زین چرخه گاهی کفنه است
سویت نماده رود به سفیدی رنگ صبح	داغ جوانی تو سیاهی کفنه است
بجای که هست خفتش امید مهر	دامی شعله از ناله ماهی کفنه است

شوکت سبک از نظر دل فستاده است	خود را چشم لطف آلهی کفنه است

تیر جرقه شبانه می صبحگاه است	موج شراب شبانه شمع کلاه است
ما چون سپند کرم رود دشت شقایق	خاکستری که ماند بجای کرده راه است
از دیدن غدار جوانان شدم بر	موی سفید کف موج کلاه است
مادر زمین بسند ساهی شستم	افاده کی شکستن طرف کلاه است

شوکت نوش می کن اندیشه احسا	با چشمش کناه کردن کناه ماست

خون جگر شراب باغ کلاه است	چشم سفید مینه داغ کلاه است

سبزه از نظاره آشفته حیرت	آبیده خانه کج فراغ نگاه است
مارا بقیض کیمیت نظاره مانست	زکان بیدیه سوی داغ نگاه است
جوشند صفت حیرت اهل نظر هم	رنگ پرده دود چراغ نگاه است
آفت سواد دیده مارا ز غش است	از سره شکست سوده داغ نگاه است
حسن تو با نظاره ما جوش می زد	خوار رخ تو سبزه باغ نگاه است

شوکت بگو که دست نظر جلوه گاه است	خبرت طلسم راه سس باغ نگاه است

برین مارا حیرت خاک ریهایی است	خامت سیاهی مالی قرار ریهایی است
کشت صحبت نغمه از خانه بیرون	چون کفین سنگت ره داغ خانه ریهایی است
آب روی ماست پس بر روی	برده پوشش عیب مردم پرده دار ریهایی است
مهره مارا در جلوی لاله شکر	رنگ می بازیم دق خوشقار ریهایی است

باز می سوزیم شوکت از چشم با داغ	نوبهار است فصل لاله زار ریهایی است

دانا ز فکر شدن با دود ساله است	لمحه وحدت ما کردش باله است
کرشمه خیز بود باغ مارا بر جبین	سواد چشم بریزد داغ لاله است
چنان بیاد تو آغوش باله است	که ما تناب کفی از محیط باله است
طبعین دل ناموج عالم آست	ز خویش رفتن ما کردش باله است
کل از شکفتن مکتوب شکفته شود	نسیم رشته شیراز را که است
بر بزم با دود خوشیست کار ما شوکت	صدای تو به شکستن فغان باله است

کف روزی ایام در کف است	که بخت نام جهان از نور کرد است
من بخوش ز مالای دگران باش	که آدمیت از خاک و آتش است
جهان بر تو آواره تور و شش است	حدیث حسن نو کردیدین مهنت است
بس قاطم در مای ز به خشک شو	هر طرف که نهم روی موج مهر است

بگریم شاخ گل از خواب قیامت	جشنید جهان خاک که آتش هواست
باشد بنظر نایب روشن بصران را	ای که کف ششین این بروز جاست
شکست جفا شیشه و پیمان کل را	بیل شکر خواب عدم بخود جاست
تخلیف چمن کرد و هوا باده کش را	پیمان خدا باده جدا نشسته جاست

شوکت تو هم ارغانه برون آی که لاله	
همچون شدر از سنگ بی نشود تا	

نیزه بخت از بجای گل شده در بخت	کفنی را شمع بالین گرمی خاک است
نرگ دنیا کفنی و دنیا پرستی میکند	بجه سبغ و سفید خوقات سیم است
صاف کوهر را شکسته میکند افسرده	سوده کشتن انش با قوت راج است
روز مرکت را بود صبح دوم بوی سفید	خنده صبح نخستین تو شیر باد است

صحرای لاله غرقه کرد آب خون است	چشم غزال عنبر موج جسون است
از بکه خشک کشته نرید بچاک نم	چون رکب باده که بجام نمون است
از آب نیل بر کن کل عیش حبیده ایم	صبح بهار ما کف در مای خون است

از خود به نیم نشسته سبک روح گشته ایم	رکت بریده موج می لاله کون است
	شوکت کمی که تیرت فرهاد در بستر
	تیرک لاله از کمر بیستون است

عاقبت بی تو بجای دل غمیده ما	بالس محل یافتنه خوابیده است
بسر بجه ناز نور و نیم چنین	در نه مژگان بستان بجه نایده است
از خیزنده است قبلی که راست	نکه بر بخت مردمک دیده است
بر کشیم و کف نامه حسرت داریم	قدح کشته ما معنی بجهده است
می شود از سخن ازادگی ما معلوم	نعر جسته ما دامن بر حیده است

باغ باستان چشمست ز عالم شکست	
نزد آید جوهرم سبزه خوابیده است	

ز قیام مهیا آفرین خشت	جراغ نامم از آب کلین شو
بمخل و دوش گرم خنده تنی	کلوی شمع از آئین شو
جو کشته گرم و دانش گرفتن	ز آتش دست من آستین شو

بنا طهرم دل تی تاب در خاک کذا	طبدین دل این خانه را هوا کذا
رسیل تند بود سنگ مهره طفا	ز خود رسیدن من کوه را بجا کذا
کسی ز رفت بدینال بی نشانی را	خوش کسی که درین افشش نامدا
طلمس موج بود بندر مراد کس	که کار جویش با امید نا خدا کذا
فغان که دست تو کبرای آن قدر د	که خون رکت بمنزرت حن کذا
فرب نعمت الوان نمی خورم کشت	که سپهر حشبی من بر من آشنها کذا

نیز او است که در صاف زدن کاشانه داشت	تا دیک او بال و بر از جوهر نیت داشت
بست امر داری بکس نفر من پیش از چو داشت	صورت از خانه موخسره نیت داشت
لی توانم شب از نجوم تو به چشم تنگ بود	نبه بنایم ز مهتاب شب از نیت داشت
دی بسکی بود بوند کلاه ما و یار داشت	داشتم من در نظر یاران چه در نیت داشت
بهنوی افلاک را که انستم خالی ز زخم داشت	دسته تیغ ناله من را سخنان نیت داشت
کردی کرد و بلند از کرد و شش ایام نیت داشت	بسکه در خاطر فلک از من غبار نیت داشت
بقیاری بل و بردارست شوکت مرد داشت هم حرج از دل طبع نهی عارف نیت داشت	
رویم ز بس غم از غم بهسکبار داشت	آبینه از پریدن غم غبار داشت
نختم ز باد امن کل برک و بار نیت داشت	جزیری که از خزان طلبیدم بهار داشت
زنگ زخم بال بریزا دسم پرد داشت	دی شب که شوخی تو مزای قرار داشت
دی شب اگر چه بود پر از یار چشم نیت داشت	مرکان بصد زبان کله انتظار داشت
کفایت حیات وجود برداشتم داشت	جام می دوس که لیل و نهار داشت
شوکت بوی کریم عطسه و داغ بود داشت منش کلاب از کل ابر بهار داشت	
شبکه چشم او بقدر طاقت من باز داشت	ویده را چو شش فاش از قاش باز داشت
شبکه سوبت برد از خود ما را مطرب داشت	کوچه فی ما بهتاب از شعله آواز داشت
بود عمری و چشم از بهای پر و از خود داشت	کشت من از خطا بهلو شجر شیدا داشت
رنه ما شوکت را افتاد کیهان داشت	مرغ ما از سر کشیهای سر برداشت داشت

انقاب طریض آن آتشین مزاج نیت داشت	جراغ طور بقا نوس احتیاج نیت داشت
معبر دهم که فور ساعد خواب نیت داشت	جسد احتی که بدل انستم علاج نیت داشت
زمن بود و دل و دین و عقل خیر نیت داشت	که شهر عافیتم اینقدر حراج نیت داشت
که نشت بسکه برای تو شوکت از دوجا نیت داشت بنود مهر کلا همش سری بت ج نیت داشت	
زگوی می که ساقی صفا نکرده نیت داشت	که نشت عالم آب صفا نکرده نیت داشت
رب که بی تو غم نشد باغ دلکی نیت داشت	سگوفه خنده و دانه ناک نکرده نیت داشت
چه حالتی که از کار خویش نیت داشت	که نه باخن خود شید و نکرده نیت داشت
بار رسید و بداد وجود و رسید نیت داشت	که نشت شعله ما را هوا نکرده نیت داشت
براه او شدم افتاده از برای جفا نیت داشت	و فایده نمود و جفا نکرده نیت داشت
اشاد و عین بحسب و نگاه مهر نیت داشت	نظر کجای ابل و فاکر نیت داشت
ازین راین کسی برک عیش حسید نیت داشت	که کل بهرین مدعا نکرده نیت داشت
چو سوج بکرم از دست و بازو نیت داشت	درین محیط که باشد شینا نکرده نیت داشت
چه واد است سفر از خودی که نیت داشت	نظر بحیثه آب بها نکرده نیت داشت
به برسم بت ما روی از و بگرداند نیت داشت	کسی که کار برای خدا نکرده نیت داشت
ز زیر حرج مقوس کریم شوکت نیت داشت خدا ناک من کجا نخانه جا نکرده نیت داشت	
حرفی ز رنگ دست تو ما مدبران نیت داشت	رفت انجان جفا که زنده دست نیت داشت
عمرم بگرد کلفت ازین خاکه ان نیت داشت	زین دست ما نماند چه رنگ و ان نیت داشت

پنهان سوخته آن بجان بکشد بود	روزی که تیرناز تو را استخوان بکشد
چون پیش خاگر ز گل رعنا که رکت	تیری زوی بغزنها را زخا که رکت
زلف و میان یار و دیدند بهر دل	زلفش قدم کشیده زوی رکت
ناستی در دست بزگان یار کرد	شد میل سهره سوزن دار کرد
میسنا می غنچه بر ز شراب تبست	امشب که ام غنچه لب از کشت
دار و کل زمین قفس انتظار من	باید درون بینه ام از شیار
حرفی که داستم بدل از خوش تنها	جست انجمن خاطر من که زبان
قطع نظر زوی تو بسیار شکست	کرمان جواب بایدم از کشت

شوکت کند بحال دلم که به جسم
از عین سر من غم و دستان

بره کعبه ام از تنه لبها غم نیست	چشمه آینه پای کم از زرم نیست
لاله دشت شد اگر می بجزم داغ	رمی شعله آواز از آتش کم نیست
عقده چون غنچه تصویر بود در کام	صد بهار آمد و از خنده لبم جرم نیست
برق از زرع ام سبز شود جای	نه دارم و نه کم از بی کیم غم نیست

عشق را شکوه از حسن نباشد شوکت
که زخور شد غباری بدل شبنم نیست

بغیر شعله مرا جای گرم و کیم نیست	نار زالش من جز بر سمن نیست
قدح کشتن زلف این قدر خجاست	بیاض کردن مناست صبح محرم نیست
نمیدم فریب کسی باده دلی	بدشت آینه ما سراب جوهر نیست

بهر جو سده خوشتر و شکر بهار و شتر	بهار رنگ ندارد جوی سوغیت
برو بصلحت دل هر طرف که روی	بشاه حقیقت جنت مقرر نیست
بیا که بی روی تو دود آه مرا	شبه زلفه که مرغان چشم لغت

روان کرده بسویت شکایتی نیست
که مهر نامه او دیده کبوتر نیست

حاشی ناز که لا زاپرده پوشش را نیست	خاک جبینی که بود از سهره بی ادب نیست
می کریزی ای کبوتر جنت از کلمه	نامه ام آخر باض سینه شهباز نیست
قوت معنی بجای می رساند مردار	خانه را موج رفم کم از پر شهباز نیست
دل و دستم می برد طفل که از شوخی	چشم او صید افکن زلفش کند اندر نیست
کبت ما ستای می خند و ماک را نیست	بی صدای آن رسیده شهباز نیست
بیت غم راجه پاک از لاله با نسوز	سوی جبینی را خطر از شعله دار نیست
می شود صاف از غبار حاشی فقر را	تا نباشد سهره این امه خوشتر دار نیست
ناله می آید بدون از سینه من تنه	جر برد بال سمن در برده این نیست

بکه بکومت پیش ابله نظم و نثر
سردم شوکت میان سبز و ممتاز

خنده و کلهای عشرت که به غم نیست	کلهای باغ صرب یک محل هم نیست
سده زهت چند باشد چشم خاکی	رفت این دیوار را بکف آدم نیست
حسن ذات جهان را که در محو رنگ بود	اقاب این باغ را کم فخر نیست
می توان دادن زان کج و مهر کام	آرزویم که جیب بارست از کم نیست

می توان شوکت بدون از عالم بالا کند
دوری این به بخت صبح یکدم است

در جهان آنکه زار باشد سرگردان
خافا زانود صدف ز احرام
بکه خونها همه افسرده بر کماشت
سنگ را قطره خونی که سرگردان

چند شوکت بر صبح کنز دید
که در اقیانوس نامی که بحر کرد نیست

ز بهرست هوای دل نیست
دارد یک اصل کفر و ایمان
باکی بره تو ساککارا
سهلست ز خون جگر و گشتن

از جمل خودم پند گوشت
کنز رک کردم رغل نیست

کلمین باغ جبار غنچه سرافکندگیست
نار با نیست ضعف موت را موی
گفت ایام بسیارست دمنه و زانم
عارف از اطلاع بر گشته طوق کیمیت

در دیار ماکل ابر شفق آلوده است
شوکت از رنگ خنک دستیکه در گشت

زمین سینه ام از نقش مدعایست
بدست ساده دلی جای نقش باحایت

بقا عالم حیرت بود خوش از
زلف بکیم چشم کسی نمی آیم
کاید قفل خموشی بود درستی دل
برکت بر تو فانیوس از سبک و
حصیر کلب من از رک زمین باشد
زین خانه ام از نقشش در باحایت

هوس ز کشور است سفر کند گوشت
خمر از شراب جوهر گشت از مو حایت

دور از لب توام می گشته حایت
از ضعف ناله من آتش شایسته
جوب نفس نماید می گشته باک و
از بکه میل و داع شکسته با

شوکت ز لعل کایت می محبت آید
سزت خیا که تا نیست نظم خوش نوی

از درد و دل به کوی تیان رفت
چون فاخته ام تحت سیه طوق
بر دانه رفانوس روشن بسات
افسوس که از دانه جوت کمان

شوکت مکن از سردی ایام شکایت
چون رک کل از جاده سبی توان رفت

نی نشاد محزون تو حیرت جیمیت
مست این نادم از فتنه جوابیده
جادو کنی نقش کف چشمت
جادو از نقش قدم باز سر چشمت

کوه و صحرا جو اداری اجبر است	خلفه دانه دامن صحراییم است
می گشت سر سبز پای ز سر تا پایم	بنامستی تو اعوشش نم جشمیت
باغبان زرد و بناراج ده گلشن را	ایچه ز کس بود امر و ز بفر و اجتمیت
ساکت بادیه حیرت دیدار ترا	جاده مذکاهی آبله یا چشمیت
شوکت از بهر تماشای کوه باری من	
سینه ساحل مزگانی و دریا چشمیت	
بی تو برق خنده پیما در چشمیت	دور جام و در دشت روان در چشمیت
بک کل رغبت است از کله زاده کفایت	اعتبار کعبه و تاجانه در چشمیت
می شوم پروانه سر جاشو کرده لب	آتش طور و چراغ خانه در چشمیت
غده لبم از برم خون سمن در می	سیراب گشت آفتاب در چشمیت
کرده ام شوکت رخسار منی خنیا	
در راه مسجد و سخا در چشمیت	
انجا که بود مغرور از اوج زنت حست	حیرت بکامیکه مرا بر دسکان حست
آبینه ام از نور نظر می گشت آرا	تا عاقبت کار من اینمفان حست
انبای جهان را دل بیدار باشد	این قافله را بار بجز جواب کران حست
کیفیت فغلت جو بود باده جبه حست	چون هست که انجانه ماطل کران حست
کاردت خموشی گشت از گفتن بسیار	جز قطع سخن حاصل از ان نبع زبان حست
خامش نبود کم سخن افاده جو معصو	چون ناز که باز سر حرف زبان حست
شوکت که از ازل طلس افلاک جو	آرایش خود اینهمه مانده زبان حست

در دمنه عشق ساری می دانند که حست	ممت مردانه ناردی نمی دانند که حست
که عاشق سوختن باشد بهر حالت حست	سنگ از که نور دل ساری نمی دانند که حست
فارغ از شام غمیانست در صبح حست	افتاب من چهارم کردی نمی دانند که حست
کی بود اندیش ام شوکت ز برق جادو حست	
این کناه شعده روز روی می دانند که حست	
بالب اولعل می ناسیت	بش رخ اورک انست حست
میت عبت آمد و رفت سر	از د و سیر این رشته حست
نخ بود میوه مست من	مهره درم نزار سیت حست
اسم در سم اهل عالم برق آفت حست	نام عفا شهیر بر داز دولت حست
روی دست ای سبک بای حست	بج انگشت تو مار این نوبت حست
ای کبوتر باکی از نامه من شور حست	صفحه مکتوب من صبح قیامت حست
نشسته می ز جهان قوت می شود حست	بیم سستیهای دورانی فرصت حست
حاصل اهل رقم شوکت پشیمانی بود حست	
در معنی قطره اشک ندامت حست	
نفس دهن نمک نوحای حست	خط لب تو عنبر موج حست
سند بست موج سینه ماهی جو حست	اشب مجبط چشم که گرم حست
زان برق بی نمود جهان لاله زار حست	فلشن بر افکشت و بهار زبان حست
از بجز نیست منت آب وضو مرا حست	چون کوه هم ز کرد بشی حست
شبهایان لعل تو و غنچه حست	صد رنگ گفتگو زبان حست

چون دماغ لاله سوخت شید نه بوی گل آه این چه بیست که گرم تر است

شوکت فیض اخگر صفت با وج بخت

سیناره تو مردک چشم بخت

چون رخساره کل خاطر تنی ز غمت	چون جو تو بر پرست و خود جو بود
من از برای جفا داده ام دست تو دل	بزدلی که جفا می کنی بمن نیست
کمیت سبک نمکات و موج حیا	نظر هست واجب وجود دامت
عجب کفر که از زلف خویش من این	که دیر و کعبه بر آفتابهای صفت
توسعی کن که زند جوشش معنی از غمت	خطی که محض مواد است ساقی نیست

بطبع شوح نوشوکت زمانه می نازد

رک خیمال تو مکان آهوی حوت

کجا زاله ام آن مست شوخ را بر دست	سگست جام بدست شوکت است
زکوی یار بخت نموده ام حلت	صدای مای کاظم کبوش باک است
براه ساد و بی خودشان خوشتم	زمین جو باشد از آینه نقش پاک است
بقدر حوصله رنگ نیازی ریزم	نگاه من بکل نیم رنگ نیم او است
عنان زبرده آغاز دیده ام انجام	جفا که هست امروز از می فرد است
سخن زمزمه کنی خوشش میبار	جو شعله دست کشد از خای رنگ است
چه آسپاس بگفتن که حسن با رگی	هر کجا که گوشت میشود انجام است
بدست شاپرپی بود ز پرده لفظ	بهم که جو دو مصراع رسد بخت است
ز ضعف منت دولت نیک شوکت	مرا جو میرد از جبهه رنگ بال است

نی تو کل شعله ام بدست

در حسن از بهر دیدن دیت

سرکشی ناز او بود ز بارم

بهمد عشق ملک حسن بخت

بخت مکشش نامه دیت

مزرع من آب خورده است

در افتر لاله همچو دماغ مست

هر طرف از غنچه رنگ بسته جا

روغن کل برق را ز مغز می

رنگ بنای شوی زگر دیت

چون کل رعنا دو کفش دو کوا

بال سمنه رنج منم برکاست

دانه در کاه تو بر کان سپاست	مرکان سپاه تو بر نیزکاست
از ضعف ز دل آب کشیدن نتوانیم	زنگی که پرواز رخ مانشده است
دوران سیه مستی عین غارت	خمار زاده کردش آتش سب
شو قمر برست بر شد و منتظر است	عینک نظرمی نهد چشم بر است
از فیض قناعت شده ام صاحبین	دگر بنظر مال مایم برکاست
روشن نشود از مژه نمک گرم	این برق چراغ نه دامن کجاست
خورشید که باشد کل روی سید	بات بر کل از غنچه ان طرف کلا

ناز و ملک امروز بر بیت نوشوکت

دعوی سخن کن که دو مصراع دو کواست

کارم برده عشق تو از دست دیت	چون شعله شمع تپه با چشمه است
بجو و بچمن رفت و امشب می کلون	بالیدن کل پهن شد نهی سرا است
مردم جمال از که هستی جوشم	داشتن با داشتن بند افت است

چو شکر سبزه با معانی است	حمید با تیشه از مغز باد است
بود امیدش که خنده ام زده خویش	که نفع آب عشقش ز زهر دست
کسی که مست بود از کجاست دورا	سواد کرد و گیس خط لب است
مزلت رخ خانه ام ز بخت بسیار	سواد است ام فراق خط لب است
چه بهره کوشش را خدایت او با	ز بخت من سخن رو بروی میاست
ز صفت خویش گرفتار گشت زینست	
فر که کردش زینت تو خفته است	
دل من از خیال زلف و پیشانی است	که در وی سبزه آفتاب و لاله ام است
که این شمع کل آید درین کس که کفر	سیاه از دود آه غم لبان چون بر است
بود آلوده خون جوی شیر از اشک	ز برق تیش زلاله های ستیون است
بهار است و در مسجد واری میبخت است	
بکوی می برست است مادر گوشه است	
ز خوش لاله یک شب هزار مهتاب است	صفای سنایه ابریناز مهتاب است
صبور باش لبی و خوش فطن	بکوی رک سنگ از شرار مهتاب است
اگر چه شیر و نکر نیست بزم ستارا	یک طرف کل و برکت کنار مهتاب است
که از دیدن آن چشم سیه مرگ است	
همچو نظاره بکوی نو سبزه درم	غیر خاری که مرز بخت برده مرگ است
صف جویند و بختک دل برین کز نا	آن که اول شکست طرف کمر مرگ است

گفت از آن چشم سیه صبح جگر است	
که رد نقشش همچون تذکره مرگ است	
از خلق کردن خویش خود را کجاست	بای بریشان سیر از شیرازه جین است
صحرای غمت این چرا رنگ تو خفت	ایجا بد نقش قدم صد کاروان است
ز آینه بنای می صد دسته رکش کند	بزمی که کیدم فمیش آن ز کس مرگ است
تا در گشته از بزم ای نو بهار رود	بو خون ز کرم می خورد در کرم به بوم است
غمزه که شانه ام روشن کرد و در آن	خط شعاعی بی تو ام ترکان چشم است
تا که دکاند خوشتر از کوه چمن	هم صفی ام ز آینه و سجده ام از است
از یاد ترکان تو ام صد غمزه از دل	دیران بنای ابله از سیل آب سوز است
از نا توانی چون نمره کوه قدم افتاد	بیشتر از جولان من نظار رسد است
شمع خیال ابل طبع از خویش روشن شود	
نوکست چراغ برق را کی ختم باج شود	
بی تلق چو شوی خازن میدان چمنیت	تلق شام غریبان کل صبح است
خلقیت نیست سبزه و تر از غریانی	چو شوق قامت تو خفت ره بر است
بسکه دارند بهم موت و حیاتم بوند	رشته بر سبزه بستم به تبار کفایت
خلعت فقر بر روی بخت دارم	بجیه خرقه ام از رشته حب و طغیان است
خامصل از شعر مرا غم شبانه میست	چون دو مصراع بهم آرم کف افک است
ساکت تشنه لب خشک لبانی	لب افک عشقیت که مهر است
حق جو افاد سخن دار بود سندان	باطل افتاد جو دعوی رن کردن است

ما شوق است نه خود را به مشوق کند	کرکشت صورت شیرین تن کوکب است
بوی گل را نتوان کرد گرفتار نفس	جای رحمت برومی که گرفتارین است
صفت بنام قلم از نیم شد رمی سوز	این قدر شعله ابراک چه بکین

با خاک که به بیرون گذارم شوکت
که مرا برده مهتاب دیش شب سخت

دانه ام خشم غدا لب است	کریم خوبی هست است
کرکشی دیده قناعت باز	کاش آب کرده ناست
سرمه خاشیت ذاتی	خاک ماکوی ارضا ناست
مردمک بی توام بچشم سفید	جای نمکشت در کمان است
چون کند دشت عشق دامن	حسرت یک آستین بایان است

کرده است ز خودشان گوشت
که چراغ است بر زردمان است

بخش را بر طبعین نیست	زنگ را قوت بریدن نیست
چون سخن گشته ام ز خویش	دیدن من کم از شنیدن نیست
باد او کردم به بیهوشی	که ز بوسف خواب دیدم نیست

انجن آرای ما یوسف محبوب است	شمع کافوری بهرم آذوبه یعقوب است
مستوان خواندن نوح شدت آزار است	بهر چون شرف نادر اگر دن کتب است
کردیم از خبر شوکت صبح بقیع مر است	جوهر شیرین ما که مکن آتوب است

بیش فکر سخن سیر کستان کرد	نقطه راز رنگ معنی کل دایان کرد
سبزه خود را بر آفتاب آفتاب	دیده را محور رخ خورشید روان کرد
از خط است لب او چشم راحت	توتیای دیده از کرد و نگدان کرد
دیده خود را سپید کردن بچشم	رشته نظاره خود را مرقان کرد
حسن دیدن به پهلوی کاه عقیقه	سپیدش را ببال غدا لیان کرد
رشته نظاره خود بین کم از زاری	چشم پوشیدن خود خود را سکن کرد

میکرم شوکت لب حشر که نقل زدم
عقد و خاله بازار لب بهندان کرد

نی کشیدن کل دامن نظاره نیست	خده کردن مکت زخم جگر هاست
طن بهرین خود بخسته و می سوزیم	کز آفتاب هم افروخته و گداشته
صحبت اهل جهان غیر بهمانی نیست	لف افروس مکرر بنظر هاست
خواب من غمگین بهمانی نیست	بچه گشتم که زخه هاست
رشته ناله ما که نکرد کو تاه	مرا تجمیده دامن سحر هاست
مطلب ما سفر نیست بجز دیر و بریم	کردش اهل طمع خلاق هاست
مکنم بکه ز جولان بوشوخی دارد	مزه ام ز موس موسی که هاست

موس لاله رخاست بل شوکت
موس را فکر هم آغوش شمر هاست

می خورد صد سر زش تابان گرفتار	خارجون ما به با آهنگر بای سورت
از خبر رشده ام بهر این هکون بود	داسم دار و کف شمع که سر جادو

جاده خار راه دنیا جزیره تسکین است	مر که سوزن شد بدستش در جاده است
جزیبه ای نباشد وقت مردن کجاست	ساق مالیدن بهم دست بدست است
بهتر از نادیدن مردم نباشد کعبه	جانه احرام بهمان از غلبه بود است
بوی دیر و حرم نشسته دایم است	می دواند کفر و دین بجای است
بوی راحت و نه رنج عافیت دایم	من آن کلم که مشام حین زکام است
براه صید بلا و آینه کرده ام خرمن	تازه برق زهر جابر و دایم است
توان ریشه کرم جراح روشن کرد	شود اگر بر پروانه خط جام است
مرا خرسن بیان بوی عشق می آید	طبعین دل من شوخی کلام است
بیل سوخته از خویش می کنم پرواز	هر کج خبر سر و جو شخام است
اگر چه کرده مرا فقر لیثان گوشت	
طعم هسته بگش کنین نام نیست	
می رستم مغز من از کیمت مهابار	ست خوابم بالشم از قیاس است
سوی آتش دیده شد رکهای برک لاله	بکه از برق جبهه غم و امن جوار است
طنین ماسوکت از روشنندگی حکیم است	
چون صدف از در معنی استخوان بار است	
بسی که خون جگر می خور و ایام نیست	کلی که برق فشانده رخند و اع است
فزون شود ز نمانش ی باغ سودا	که بوی گل نمک سورش و باغ است
چنان ز روی توام خانه روشن است	که آفتاب قیامت کل جریح است

نه دست خفیه قد من بدست جاکست	جنت که آید مهربان سر باغ است
کل بهشت ملاست خاطر مکتوت	
بهار تنگدلی غنچه ز باغ نیست	
مضمون ضعف معنی شایسته	رنج بریده مصرع رجب است
طوبی رخامشی که ز باغش دراز باد	مکتوب سر به لب لب است
رنج کرم ز موشن و غلبه	موج شراب نشسته کله است
شوکت بر آه کف کرم می روم	
جولان برق رفتن آهسته نیست	
دیگر ضعف خار بر اسم فاده است	آتش زرنج زرد بکاسم فاده است
بر باد رفته است سرم ای سیم سمع	زین باد کل ز طرف کلام فاده است
بایم کل ز دست زد نه افروخته است	از جوی جاده آب بر اسم فاده است
تالار رنگ کشته رخ یار از مبرا	آتش بجان کاسم فاده است
نادر کشته شوکت از آن دلی است	
در دیده کل زیر تو ماسم فاده است	
سرود و دل کجاست	طوق قمری سیه بهار است
بکه شد و منت خرم از ام	خار زمرگان شکبار است
ظفر باشد از بیش یانی	کعبه صوفی و الفقار است
عشوه آرای شوخیم شوکت	
چشمین از سرده خاک است	

از بیکه مو خنجر خور ز باز گشت	چون زانک کل ز کل یکجوخان گشت
طغیست ترش روی نیران بر ما	بمطعم غوره است چو اکو در گشت
ناراکر چه شوق کباب داده	بمجن صد اکو شش تو داریم گشت
آید بر دهن زرد و زین چشم غزال دور	آتش فکند ناله کرمم ز بس گشت

شوکت سبک ز خود تمیز رودی
از بیکه رفت از کج خویش گشت

دل از خیال روی تو ام رنگ گشت	دغم سینه لاله صحرای من گشت
بنو کسی بیکه چون من ننگ ترا	دوخ و دانت ام برق چرخ گشت
بگذره آفتاب بر دیش من گشت	رنگ بریده که بر دس پا گشت
آورد دوش طاقت خمیازه های تو	آغوش من جو خنجر زنجیر گشت
عقی بود زبده دنیای با عیان	حال قفای آینه آبیش رو گشت

شوکت ریکه گشت ام آما ده جنود
چاکم بحیب از کج چشم سو گشت

باشد ز بهر فوسه وزی که مرا گشت	بیرنگ شب آینه روز که مرا گشت
چون شب رگ تاک بود کرم طبع	از موج شده رجو صله سوز که مرا گشت
شب راه ندارد بر پرده عسیر	با دام دو مغرست دور و زیکه مرا گشت
از لاله رنگین شده صحرای که بود	دشت قدم آگه سوز که مرا گشت

احوال سیه بختی شوکت شده روشن
از نظر شب و صبح روز که مرا گشت

بقراری جاده رفار جان گشت	که از دنبال دل نازد درین گشت
انکس از چشم غم را کوه می آید بر تو	و دیده ام طفل خیالش را ز بس گشت
میرسد تا منزل عشرت ره افتادگی	قطره را کوه شش نه ای دلش گشت
غیرستی حاصل دگر سینه دار طبع	زان شب افتاده افتالم که دستم گشت

بچشم آن که با عشق تامل در گشت	سیم سبیل و کل سبیل و کل در گشت
راطف و دوش منو ز اعتقاد سبب گشت	نخام کرم تو برق سفاقل در گشت
دران بایض که مانده سنج او با گشت	شدت یک کل آواز میل در گشت
بهشت نیست بزکینی گرفت گشت	که دام زیر زمین ریش کل در گشت
کره زلف تو شبک ده گشت	که موج موج هوای سبیل در گشت
مباش از خطر راه دوستی این	که احسب باط و درین س توکل در گشت

ر بوده حسن نهانت دل از کف تو
ز کمال ز کرفت را کل در گشت

بسته و مندی غیر خامنی گشت	نفس کشیدن عاشق مدد گشت
چنان سخته ابام خویش ساقه ام	که تار بسته خار ایم از ک گشت
چنان شرم تو بی آب رنگ گشت	که موج باد و جو موج سیم گشت
طلسم قطع عشق بام ما بستند	بنای خانه ما چون نمین یک گشت
تبیانه از تو ترنم سنا منی گشت	و کز تار رنگ ناک گشت
ز شرح کریم کف شد فی قلم نمین	یا سرس جیم که این چه گشت

زنجاری خود خواند لبست صاحبم	که زمره برین سبزه سبکست
خراب جلوه آهسته نومی داند	که قد کشیدن کهاریدین کسرت

ز فکر دور خیالم غیب شد شوکت	
میان معنی و لفظم نزار و شوکت	

بن تو جرم داده در شکست	سره و چشم شسته و شکست
فی کشم نقش خانه دل را	قدح می بایند رنگست
چون سدا رم لبس از خاست	تا بر برهیم رنگست
سو ختم عالم و ندید کس	شد ام چون کاه و کسرت
می رسد عیش من بعد	نشسته ام سبزه بر شکست

باغ رنگین خپ لبم شوکت	
خامه ام عن لب لبنت	

بجز داغ خلقه ان زلف چون سبکست	خاش سواره سوخته گوشه لبست
کم دیده ام بختند و حل میا که اش	از یک غیوب او نکت مشربست
بهوده نیست مستی بیل که درین	میسای غنچه از عرق کل لب است
بهین غمزه است و ناله ایم	مرغ قفس کیشور ما طفل مکتبت

از دست خویش دامن شب می د	
شوکت لبس کعبه دل دامن سبست	

رفتم سوی تو از خود شکست	ز آب و خاک خویش بایم در کسرت
زن حجاب جلوه مقصود کسرت	زین میندی چون کشتی کسرت

از طبعه غما کانی میرسیم	نی قواری مال مرغ شکست
هر کی با دفتر دل و اکسیر	صفحه خورشید فرو طسبت
جای راست عزت و جفا	سحر آسوده کی در سبکست
میرسد تا سینه من بوی گل	ساده و لوجیه زین قاسبت
بیدان کشور عشق ترا	در دو غم چون جمع می کردد
میرسم صد کاروان و خشت	حیثم آهیم سواد کسرت
یکدم از برهاری پای دل	تا نظر افکند شکست
دخل صد بخت جنت دیده	مردم چشم جنت در یاد کسرت
کاروان خاک ری کشیدیم	نفس ما بار ادرا می شکست
دانه مار که تخم و خشت	سبزه ترکان آهوجا کسرت

کشت شوکت میجو بران کعبه	
از قدح خاشته کرد آب دل	

دور حسن تو با خیر رسد مایه	چون حطت دادیم دست کف سبست
باشد از برق کاه تو چراغ روشن	اشب از برده بادام مرا فاشست
مرکب خاک و بن دست بر کعبه	کرد بادش همه کیه سینه بر طاشست
زین کی رفت و نند دور سرم از قد	شد قدم خانه همسوزم بوس سبست

شوکت آوازه ما از طبعش دل باشد	
نی قواری بصحنه ما تا قوسست	

دل من ز خیال زلف و دیشین بخت	که در دی سبزه آفتنی و لاله ام داغست

که این شاخ گل آمد درین گلشن که بر گل	سبزه از دود آه غنای آن چو بر باد
بود آلوده خون جوی شیر از آنکس	بزرگ تیش من لاله های بیستون
بهار آفت در مسجد قرار میست کت	
موی می برستان است یاد کوشه با	
دائم از خود دل نزدیک بودت دوا	غنچه گلشن این باغ سرسبز است
باشد احسن بر قبضه خاکی ترست	آب جاده از ملک خنده یوسف سورا
چه قدر فیض ز نقیده بزرگی بید است	فلک کجند را معده بی نور است
بی تو از بس که گریه است مرا بوسه و کفا	لب شیرین بیاغم دهن زبور است
نه منزه بود بکشت سخن برده	کوشش نظاره کرد چشم سبزه است
باشم سرگشتی و دینع مایم با هم	کف در بای نهر حیز من از کافور است
شوکت اقبال جهان سر نه خاموشی است	
موی در چپین ما از زره فغفور است	
راحم از دیر بسوی حرم دلدار است	جاده راه خدا جوی ما زمار است
همچو صورت که برون از قدم مو آید	رو بهر سو که نهم پیش رسم دیوار است
میستون با بر چرخ نهادن از آ	رشته موج نفس جاوه این که است
کل روی تو بیانی که حیران افروزه	پر پروانه ما خار سید دیوار است
سنگ راسی که تراست تن خاکی	کر تو هموار شوی دشت طلب هموار
خوشی سخن گفتن از خود	
شود کوشش جان کر با جان	

نماش کن آن لاله کون برین	که هم خود فروشت هم کفرو
به رنگ و بدو دشت کت	که بر شبنم دو عالم دو کو
بچشم تر شوکت ما ز کرم	
کاه آدم آبی اشعه پوشت	
در شام غم خویش مرا صبح بید	کر نقش گلین تیره بود نام سفید است
خون نکه از دامن ترکان بکد این	نظاره ام از دیدن تیغ تو شهید است
سودای و کم کم نشد از دامن صحر	ترکان غزالان بسم سایه است
از خوش کن باز شود عقد و خال	قفل دل ما را بر پروانه کلید است
آرام بود ما تم حشر زده عشق	مجنون مرا چشم غزالان شبیه است
هر موی تو شد مطیع بری برد از جوهر	کین جاده تو را نفس صبح سفید است
از بیکه وصل نو کر قمار فراسیم	مهر سخن روی روی تو نوید است
بجای از بس که نگر گشت بهالم	از مردم دنیا لب خندان گل است
شوکت کل رنگین سخنها که شکفت	
رنگبست که از روی زبان تو بریت	
فروغ حسن بر سر دل خرابی است	چو روز گشت بهر روزن آفتابی است
نمیدود ز کفر رسته بریشانی	بدست زلف تو که نیست هیچ و باقی است
از سقف دایم دود دشت نور می باد	مگر که در پس دیوار آفتابی است
زانه که ز روی دل احباب سفید	
بخت سبهم چون شب مهتاب	

نغمه کین موج خطه خانه مارا	دیرانه من از کف سیداب سست
دل کم کین جاده بی طاقی خود	شوکت ره بیانی سیداب سست

امیدم از تو بجای وفا جفایی مست	کلم به مست اگر نیست خاریانی مست
حرم بخت سیاهم بسیت بیزاری	جو بیل سبزه ام از سر مه آن بختی
هستوزنک تعلق بکجه ام بخت	کل زمین مرا نقش بود بانی مست
بروز خویش که موج شراب خواهد بود	اگر از ره ابروی رسانی مست
سینه شعله آواز خود مباد که	سدم غبار و بجاکستم صدایی مست

فدا کی نشود سده راه من شوکت	
مرا دست زبانی طلب عصای مست	

رشته حرف بعلش رک با قوت سست	خط بشت لب او غنیر آب کهر مست
حسن سرم تو بزمی که حیرانم از خود	کرد کمر تن ما خلقه بیرون و مست
حسرا عشق من از خار و بیرون می	رک سنگم بفر رسته موی کمر مست
کشته از نومستانه بخون می غلط	موج می ناوک بید از بال و پر مست
فتنه باوه بدستی مشیار میست	دارد از خود خبر انکس که ز خود بخت مست
کرده آتش که حسن را اگر عشق	نخم کل شعله آواز مرا بکسر مست

بهم از خال دل شوکت بقیاب میر	
روزگار است که چون تار کمر در بدست	

مدام راز من از آب دیده فاشه مست	دلم رشیه خالی تنک معاشه مست

بچشم ما که تراکت دلیل راه نیست	کفان زبده منتاب جوشه سست
بکف ز جگر تو مشرب شکوه دارم	که از زبان درشتان دهن خراست

بیستون فلک نیت بکند شوکت	
بیال ناله من آسمان زبهرست	

گلشن از یک زردی تو تماشا کرده است	مکنت کل نکه دید خیرت زده است
ما صبا کرد بکس سخن از زکانش	صفحه کل بنظیر کاغذ موزون ده است
یک بچوب و بد افطه شراره کرد است	صفحه از بسوزد کم کاغذ آتش زده است
خاکه کعب بود غصه جواره مرا	حرم از یک رسوای تو آتش زده است

شوکت از یک کد لپهای تو کرد که جوار	
کریم کریم آتش از آتش سنگ بد است	

سرد لای تو مسموم به عمر بدست	نفس مای تو زمین کل روی سست
همچو رکی بود سخر از خود بیست	بیش صا جعفران آینه خشت لخت است
نیت صا جعفر از اخل از در جرم	دیدد آینه خیر تر زده بکست و بدست
بی تخف بود اقبال جهانم قبل	دور نه زکی که ز رخ می بر دم دست است

شوکت سوخته را نیست بانی زکرده	
در نظر دود سبندش مرز چشم بدست	

ز آب دیده من بک کله است	جو غنچه بینه میل در آشیان سست
چه داد است محبت که خار صحرایش	ز آب آینه مای ره روان سست
بخوان اهل جهان آب ریخت آرزوم	چنانکه دانه کندم بمنز ان سست

هوای شعله را بکشد بهار وجود	چو شمع سبز مراغز استخوان
بکوی یار بس می زخم در ابرام	ز آب و می آن آب استخوان
فضای بادیه بیکه سسته کلمت ارس	ز زرجبونی من شاخ آموان
چو موج آب که از عکس سبزه کبریا	لحا من ز قماشای نوخطان
مرا حوط از نظاره نیست آراست	ز بکه چون مره حارم در استخوان

ز باغ طالع خود سوکت آب بک محو	
که نویهار تو بر فرده و خندان	

خطیکه برخا تو نظاره پست	کردیست که از آمدن خنده پست
از راه تو کرد دست جو نظاره هوا	تا کردش چشم که ترا غل پست
از بکه دلم و حشت آفرین دست	موج رم آمو بنظر چین کست
از بستی خود و بجنال تو نداریم	بیدار شود عکس جو آینه لبست
عاشق که شمار در حق لاله گل کرد	و غمیکه بدل داشت نداشت کجست
بی سوختگان طبع مرا روشنی نیست	خاکستر آینه ماده دسبست

سوکت لب ماغوی گرفتت بستی	
ز آب بکام دل با شربت قندست	

خال رخسارش سپند آتش رنگست	چین لعلش ز رنگت موج بویست
باز طوفان بهار پست و هجوم سبست	سایه ابر بهاری غم بر موج کست
جز بریشانی نمی رودید از و خیزنی	عقد زلف تو پنداری که خیم سبست
بکه کین بد بچیدن ناز کموت مرا	نامه ام را داشتند تا بیدین برگست

عشق کمال حسن را آخر سخن می کند	رشته کله سته زنده نگاه میل است
نارقمهای ترا شوکت تماشا کرده ام	رشته نظاره ام کین چای تار کاگل است

خال نبوده که ترا مهر و من کرد پست	قطره می طیت سایه کفن کرد پست
کردش چشم سیامت دلم از جا برد	فلک امروز بکام دل من کرد پست
سرکشیهای من از بند تو باشد زار	سخن بخت تو ام تو به سخن کرد پست
دود آبی که کشیدم بغیرت از دل	جو هر آنی صبح وطن کرد پست
نتوان جاک دلم را جوفم کرد رفو	این گمان پاره بهمت ب سخن کرد پست
از شهاده ناز تو غم این بس	که دم منغ تو ام ناز کفن کرد پست

نقش بادیه میلش و سوکت بزل	
کوبش از خون جگر بکه چمن کرد پست	

آب در رنگ حسن جو بهن ز دل غم پست	شسته روی صورت سپهرین بایست
غیرت کس را زیر کردون شاه آزاد	رنگ می از شیشه کرم برودن ناز پست
بر میانش سپید رنگ خن باشد کربان	آن که از بکه نازک چون رک این پست
غنی چون سفار می آید برودن مالان	کعبه امید را بال میل ریشه پست
اجتاج باوه و میسند از ناله طبع	معنی بکین و نازک هم می دم پست

آرزو بسیار دارم سوکت و شکست حاجی	
صد قدم و شش را جایک نیست مان پست	

باز آهین و روانه زنده سبست	نظاره کن که فرشت زنده سبست

چون باده آب از کبر سنگ می کشم	آن می در پیا لیس شربت است
از چشم بزم و امید آب خور و دم	بر کم رسک سبز در کربینه است
چون باده موج بوی گلشن می ده	هر غنچه بحشم خسر و بخت است
چون موج باده ریشه کلهما بود عین	
شوکت زمین گلشن از دینه شربت است	
که گرم تورق خسر و آینه است	عکس زویت کل روی سید آینه است
نیست خالی رضا خلوت بهیوشی	فرش خیر کده ام از نمد آینه است
طویم حایه حسن آینه ارمن دارد	بال من خلعت سبزی بقدر آینه است
خاک کشتیم و نشه صاف کاغذ ما	کف خاکستر و دست رد آینه است
حسن بی ساخته شوکت بود آینه شوکت	
عشو آرایه اولی مد آینه است	
کردش چشم تو هم شست و هم بیاست	چشم کوبای تو میجو است و هم بیاست
از شکوه حسن می کرد و دل بولا است	خانه آینه هم است و هم ویرانه است
بسکه می کرد و زمین باز کرد چشم او	آن نگاه گرم هم شمع است و هم پروانه است
از سواد و سخت آبا و جنون جای مرد	خلعت زنجیر هم و شست و هم کاشانه است
ساحل او چون صدف لبر ز آب گویا	قدزم توجیه هم بخت و هم در دانه است
می زنجیر خنجر شوکت می چسک	
می توان داشت هم شست و هم دیوانه است	
دست میخانه من از دل تنگ خود است	باده ام چون غنچه از میان رنگ خود است

آب کرده از نپ کرم تن با جان ما	شربت مار که از زتش سنگ خود است
فکر روزی می زندانش بجان اهل خرم	افت خرمین طلب از برق برکت خود است
حسن محبوب آب کرده از کدو خرم	این کل نازک کعبه از انش رنگ خود است
میشود آینه مرد از تحمل صفت	آب از استادی روشنگر رنگ خود است
آتش سوخت کی باشد بحشم خار و گل	
هر که با من آن شب زدی چنگ خود است	
آمد ناز سوزی ضعیفان ندید و رفت	کل از ناکته رمی عاتق بجهت رفت
شرب بالب تو عشرت من با نیت بود	خورد و شراب در ننگ شد از رخ بزم رفت
آمد بستم آن بت کلگون قب اولی	دامن ز کف جو رنگ خایم کشید رفت
موج خیمت پر پرواز بوسه است	
خط تو دود و شعله آواز بوسه است	
خطبت بود بگرد و من کردش نگاه	ار که خنجره تو نظر مار بوسه است
باشیده از زبان تو لب آب و زکامیت	وز و بدین تبسم تو ناز بوسه است
حاکم سوز ز نقش مافوت آن لب است	کر خطبت که آینه پرواز بوسه است
شد نو بهار بوسه خطت بخشه زار	انجام آب در ننگ تو آغاز بوسه است
ار ساد بوسه بخش کنی کار شد	دستت خمیر مایه اعجاز بوسه است
از آب بوسه کلک تو غوار کشته است	شوکت لب تو بسکه سخن باز بوسه است
بوسیدم و خشت صدای از و ملت	
خال لب تو سره آواز بوسه است	

دوشن زرم من از دل دوا به است	دیده اهل حسرت جمع بر بخانه است
نام و سوره جهان دست بهم داده اند	خفته و بنای می که به ستان است
ذوق خود دست کی رود دم بعد کرد	ناک برهنه چون کرد صحنه است
بخت سیاه مرا فیض سپید نیست	طالع بر کشته ام که دشمن بهانه است
شهرت ماکشته امت مانع برودن است	همچو کهن نام ما غده در خانه است
خانه زرم حربه خفته دام نیست	محو بط باوه ام قطره می دانه است
ذوق سیر و چنین ناام آشفته کرد	زلف فغان مرا حجب نفس است
شوکت از آن شعله خوی رقی بحام نیست	
فدیه بنای می از بر پروانه است	
مجزا رک لبست از کف باغ انداخت	کل ز شرم رنگ خویش آتش باغ انداخت
تا بدست از رخ نقاب زلف برافکند	خیمه لبی سیاهی همچو داغ انداخت
هر که دید آثار من در باری یاد خویش گفت	خویش را بردانه در باری چراغ انداخت
خانه ام از تیره بختها زنگ سر است	
جسم آهوا زرم خود خار می زرد	بر تو مهتاب بر بامم برنگ سر است
بی بصیرت راجه فیض از پیش آبی خوش	تا کجا دامن ز رخسار بی بخت سر است
ساز بر قست بنداری سواد چشم او	مینت رویش چشم عینک که رنگ سر است
ناله از تنال من قیاس می آید برون	
آهین آهنگ که شوکت زنگ سر است	

۷۴

نابین دست کجایم آشفته کرد به است	دست من رنگ خنک داری بخود لیده است
نفس بر کشت غلب از ره طول است	راه زن بیدار باشد راه چون خوابیده است
بستر خار ز زرد خواب سنگین از بوی است	دانه مار داد سنگ آس که گریه است
قسمتی بر کشته بخت زار رقی خویش است	آسید از آن هم نیت شکم جسته است
میش ازین مرامی از خون لبری بوده است	
شوق برد از بیستون تا خانه شیرین است	چون از این زده سفیدی جو شیرین بوده است
از در شیشه های دارد در شیشه های است	بیش ازین نقش قدم هم و سنگین بوده است
جادو افاده دست راست می کرد است	در نه در کهای زمین تا حشر بری بوده است
جسم آهویس ازین جیدن سبکی است	مست آهونگانان سیکیری بوده است
خار با هم سبز از موج رطوبت کشته است	جادو صحرارک ابر عطری بوده است
کوشه گیران از شرم کل سبک بود است	میش ازین موج هوا نقش حشری بوده است
بخیه حور رسید در چشمم بر پروانه است	صبح شمع زیت روغن شمیری بوده است
نقش پای مهر و انار چشم آهوان است	کرد این صحرانکا و دلیند بری بوده است
در بخت از شقا خود رنگ خزان و لوله است	
شوکت مایل رنگین صغیری بوده است	
صحرای دای میو ده است	تشریف امر جانه فرموده است
از این شسته ام سبز خوان است	چشم صغیر من کاس سوده است
خورشید در آن جهان است	بیل و نهار بوده و نابوده است

بستای غنچه خنده و جور نشین	در کلمات که دامن آلوده است
بر اینم جور دودمانوس	مورش ز لبش قالب فرسوده است
دستم نود و نه تنوشی بر سر	شوکت سزای گفتن سهوده است
دور کردی از رفیق خود کمال رهبر است	بد چون نزدیک کرد مهر را ماه است
لی تقوی می نماید اهل غلظت و نظر	سخت از دور و عریان از لباس است
تورون کندم ز جنت کرد آدم را برود	جادوان یابی بحسد فقر نام است
رود آه سنگی شد حصار عا	رهزن بد از آواز بای رهبر است
سر که باشد زنده شوکت پادشاهی	
در جهان هر کس که دارد جان شیرین است	
از رخت بکشد غرق سر زده است	نظم غوطه بکو هر زده است
کشته تاروی تو فردوس گاه	گریه ام خفت و بکو زده است
بوی می از نهمت می آید	تا کی چشم تو با غر زده است
سعد آتشام خناری دارم	که می از خون سمن زده است
خط لعل تو جو دیدم گفتم	عین از موجه می سر زده است
صفی نظم نرم خود شوکت	
مست از رسته کو هر زده است	
آرزو خوار بر قدم افتاده است	دست بخاری اگر مست دل ساده است
کرده کم ره خود را ز کراخ نینب	کر بکسیر شوی موج هوا جاده است

نزار خویش نداری که چنین محمودی	در نه نه شیشه افلاک بر آوازه است
باید قدر تو هرگز نشود هیچ جنب	انجم و جبرخ اگر سجد و سجده است
خامنی بد گرفتار تو با شد شوکت	
جاده صحرای سخن رالب کشتا است	
موبت کف خاکستری زشت خست	حمکتن قد خفته مار نفس است
ای مرغ که نظره گلشن شده است	حنه دین کل رخنه چاک نفس است
خیمیت بر آوازه هوا گر نونه است	در دشت نفس مردم و صافش نفس است
ر بهار کج خلوت می و مد بوی بهشت	آدمت امس که بنده دوده بر روی بهشت
ز بهار از جاده افتادگی بیرون	لین رو خوابیده دارد سدر زانوی بهشت
است کثرت آب از دریای و تنج	ره ز جاک سینه کندم بود سوی بهشت
دامن بگدون قبا بمان تا به است آمد مرا	استین فشان که ششم از سر کوی بهشت
شوکت از خود آب داروان خشک است	
سرمه دارد خاک کندم و جوی بهشت	
ایر دیش با عشق باز آیم سر کوی	دسمه را از گوشه طاق فراموشی گرفت
مست من از جود کیفیت به راهی گرفت	خاک او خاسته دارد وی بیوشی گرفت
عالمی بکسود می رخت دیوانه گرفت	عین آینه آیم نم بوشی گرفت
نغمه شش که خندد که چون زنگ گرفت	دست همبر است برسم آغوشی گرفت
بجو نه کان می رسم از کرد راه گرفت	می توان زین صف ربالی بهر جوشی گرفت

می خورم شوکت بیدار دل و خون جگر
از دل من غنچه لب و رخسار

برافزای آن گل که دل و جان را حوت
آتشش از کلمه بود امر و سر
غذیب از کلمه که کم کلمات را حوت
این بی از شعله آواز کلمات را حوت
فیت که مراست که بیان گفت م
کنت باز جهان کرم که دکان حوت
خواستم دوش که از خود بسزای تو
مای من کرم جهان کشت که دکان حوت

دوش شوکت بر جش از ته دل بهجو
کاهی کرم جهان کرد که ترکان را حوت

کسی سبک بره از زمان راه که
چو صورتی که کند سر برودن ز خانه
غبار راه که آمد که بهر استقبال
بود ز ناله من شام بحر اصد داغ
که چون خانه ز غنک بیک که
سری که یافت موای تو از کلاه که
کشیه قد مژه جندان که از نگاه که
چه بر قها که برین خانه سیاه که

رسید چون بهرم شوکت آن کار انداز
نزد دزد که برید از خشم آه که

آهسم با که استرحم گفت مدست
کر دیه و درخت عشق مراد خلق
دارم بجاک ری خود رتب و کر
از آنک شور سر به چشم که مدست
نقش امید ماست که از صفی حک که
کردی که شد بخت ز خاکم فاک که

شوکت کم بخت سید ناله استخوان
این سنگ سره ناله نازاکت که

سر با بر زنده سودا
چشم سوزن عالم بخیر
کرد بادی بهر کجا بیست
کل اقبال با بیست
نفرایه سر میست
آهمن طوق کردن عبت
جاده راه عالم با است
کف افسوس دواست

شوکت از گفت که دکان بتم
لب خاموش من کل رعنا

ما سبیل تو عنبر تر کرده رخت
از یکدی تو سحر مر برق انظار
استب مزایا دلبستم خدایم تو
از یک کرم که بریدم بهرخت نیست
انگشت بهر یک سبز بر به لبیم صبح
دستر دام باز سوک خنک تر
شک از دکان ناله جو خاک سیاه
خاکستم بر به تو رنگ کاه رخت
بر یک کوفه از سر رختل آه رخت
اشم کلاب برق بعب که رخت
و نمک شیشه ریزه ام از کین رخت
زاده که خون دختر ز بیکاه رخت

شوکت ز نعل عصمت مصر شاد خرا
روزی که آب از رخ یوسف بج رخت

مراجمی زنی ای ما جهان بچشم که
نظر تربت عاشق که می تواند کرد
بچشم که کند خدمت کاه ترا
اکرم که می دهم رخصت سخن گفتن
که می نهد دهم از زبان بچشم که
نهد زاکه کشت آن آسمان بچشم که
که غنچه می زدم باستان بچشم که
کای می زند اسخوان بچشم که
رئیل سر به بکند سره دکان بچشم که
که می نهد دهم از زبان بچشم که
نهد زاکه کشت آن آسمان بچشم که

بخت گفت که از شوق کرم بر کن نهادم از مرده خوشت ان بخت گشت

بوصف حشر شوکت دوانت می گفتم

فد ز خانه غنیمت ان بخت گشت

ساحون شهر طاهس یکا رست ارد
آزار این ز بس حسن تو پهلوی کنه خا
شدن کی توان از دست او تصور کرد
بودی که از دیم سیر دام می کرد
مناع روی دست سنگ طمان کران
بود از خانه روشن نایت نابدل

فنا را آستین دامن هزار است ارد
جدار یک حجابک بر من دارم ارد
برون آوردن دل سخت و سواست ارد
بغضت از بس با بکم گرفتار است ارد
ز بس دیوانه من بود بهار است ارد
سب بر فقم شوکت کهر با است ارد

دل من گشته جدا ارد
بکه باشد ز تو دوری کل
که رستم بجا باید کرد
چند کاهل قد میها گشت

بت برستم جدا ارد
ز دور ناک حن ارد
که فدا دست ز پا ارد
حون خورند آلهما ارد

ز سودای سر زلفی کو آشفته شد
نمی دانم که این غنچه دلبر ده ارد
سر را نه بهار از کاشن کوی که می آبی
بلوی چون خودی چون سکه از بس گشت

بایض صبح را سبیل بود آه سحر کا
که از لب چون رک لعلت بد است
که چون جان رنگ کل جوی به از کرد
هم چون موی آشفته دیده بید جاده را

نمی دانم چه حالست این که قرابت شود
که دلها را بفریاد آورد و فریاد جاک

باغ بی رخ سالی کشید است
نیامدی بچمن امشب دهر می گفت
همین ز محفل تصویر میرسد در گوش
دل سیه ز عالم بگرداورد
سراپشته خونم ز خاک می جوش
حسراغ خلوت اغوش ملو با است

روان من بطمی را موج لا غمت
که ماه چارده داده دوسال است
که هر کی سخن از خاشیست با غمت
و دیدت بنال آن غم است
زمانه خون دلم می کشد حواله غمت
بگرداورد کرده است ابر غمت

چشم ز جور گفت شوکت ابل خیرت
بشکل تصویر یک ناله غمت

کرده از تر دست خود کرم به ام تو
بی قراران اسفر و حشت ز عالم کرد
لازم افتاده است نرمی دوست نهادم
اهل عالم را بجا خود نباشد چندیار
دین و دنیا را یکی از قبیلاری کرده
کرد و از تر دست سحر و ران خایم
یک کوهر آشفته منت خند از کسی

انگ کرم کرده است که نمی شوی
ناک رنبد ساحل بود بکبر موج
باشد از دندان های دستم نه موج
بحر را با بکف سر رشته تدبیر
داده بود این دو کشته بر انهم نه موج
می شود سیلاب دیوار مر تصور
شوکت آب از خوشین می در تو نه موج

در این کتاب
از کمال کمال
در این کتاب
از کمال کمال

از یک که ندیم محو صفای بدن صبح	سند رشته نظاره زده بر من صبح
روشن گمان این بود جز سخن مهر	از خط شاعیست زبان در من صبح
فکر از جالت ز خط و طرف بنا کوش	دارد کل شب بوی شب و سترن صبح
شامی که بر اینست بود بزم خموش	از تیغ دودم کم نبودم زدن صبح
را با دگر دامن زلف توفش	بر کمال شب بوی شود یا صبح صبح
از صدف نورست صفا صافه لا زرا	از خط شاعیست زده بر من صبح
نرکان بود دید و خیرت زد کارا	خار سردیوارند از دین صبح
از صافه لان فیض طلب کن که خوشی	بکافه آهوست ز دست خن صبح

شوکت شب احب خیال سرشته
می یافت ز تار نفس خود کفن صبح

رید و نهایت تو جو کل در کنی ریشاخ	بند و بچوب دست خزان بهار شاخ
میوخته است سس موج کل هم	از فخرم عطای تو تا جو بهار شاخ
در باری کهنیت مرا خواب خاشی	چون غنچه سر که داشته ام بر شاخ
روزی که من خا شکستم چون کل	می بخت جام کل ز کف عیش در شاخ

شوکت چونند باغ بگلگون می سوار
دیگر کل پا و نه کرد سوار شاخ

ساقی بایک دامن کل شد کنی ریشاخ
زد چون جباب غنچه سر از جو بهار شاخ

چون کف شکوفه زاز لب جو بهار شاخ	جوش موی جیش موی کف دست
از یک که بر کفست برای نار شاخ	شد قطره غنچه در کبر کف دست
گلگون می بایک کل شد سوار شاخ	ما ز به باد و بارت بر د بهار
سبایب اشک میرود از کوه سار	این نیست بر کمال و د بهار

وا کرده از شکوفه دود صد چشم
شوکت بگو چه که فدا دست بارش

از یک که بر کفست برای نار شاخ	از یک که بر کفست برای نار شاخ
گلگون می بایک کل شد سوار شاخ	گلگون می بایک کل شد سوار شاخ
سبایب اشک میرود از کوه سار	سبایب اشک میرود از کوه سار
این نیست بر کمال و د بهار	این نیست بر کمال و د بهار

شوکت از بهر دغای قامت سوزون
مصرع چفته دست خویش لایمی

خاک بر سر او سر فرازی می کند	نویا ز شوق بی نیازی می کند
صد جهان سرشته دارد و کوچه دیوانی	کرد و دایجا جو طغیان جا کبازی می کند
دختر رزمی کند شوکت به امانم ناز	دامن تر جانه مارا نازی می کند

شوکت بی لب جانان بنای دل خرابی
شوکت بی لب جانان بنای دل خرابی

همتی جاوید با نام خود داشتن	خسیر بر این برک خویش می کند
رحمت افت غنچه سان از خنده دیوار	خانه ام از موج بوی گل خراش می کند
وادی از خوش رفتن را بلد است	برق کمره خودی از پرستش می کند
می کشی آید اگر از شمع آستان عشق	مغ آتشی خانه کار مرغ ای می کند
جیب بان را نباشد ره بد یوان خود	نشم در کس نفس را ای می کند

شمع بی فانوس شوکت می شود آفتاب
حسن او خود را فنا از لی نقاب می کند

جالی ز خود سبک شده جستن می کند	باشی ز نیم شکستن می کند
شیون جاجت ابرو رو فانی	نار نفس صدای گستن می کند
از جلوه تو شوکت افتاده است	بر خاستن بین نشستن می کند

اهل دل نظاره آن زلف کا کل می کند	برو پای جسم خود را بر کس می کند
مجلس باز که خیالان از زمین می کند	رشته های شمع خود را از رک می کند
آخ از وحدت بگترت می کشد کرد	موسکافان موی را یکدست می کند
هیچ کس را ز نمی گیرد در آید	قلب را هیچ رخ همراه ز رک می کند

مست من جی خود بهر فنا خالی کند	قالب این کسدم ز شوق سبها خالی کند
کر جباب از باد نخوت سر بر آرد کند	می شود دریا جو خود را از هوا خالی کند
باشد از شوق و فغان نشود نمای عا	فی زباله ن برای ناله جا خالی کند

هر که شوکت گشته است از خود درین می کند	
به دل از بالیدن خود چون هوا خالی کند	

دام تو به دلم از می امید کند	به نیم قطره خون خویش اشتب می کند
سینه بیار نشاطم بود سواد کسی	که بهتاب قد حرا گل سفید کند
ز شکست سر به دل من گرفته است آه	که قفل خامشی خوشه اکلید کند
دلم چنین که ز حیا صدام می کند	در کجا هو سس بهای بی کند

سرور خاطر شوکت بود ز نزد جسم
با در سان خبر نامی که عب می کند

برخت شمع آه مشت فانی بر دهن می کند	دست افسوس از بر پروانه بیرون می کند
دارم از ابر بهاری چشم رحمت کرد	عقد های خاک را چون دانه بیرون می کند
خاک را ن ترا جذب نگاه دیگرست	انتظار را ماز از خانه بیرون می کند
خفته زلف ترا نام که کز سودای او	ناله ز بخیر از دل دیوانه بیرون می کند

زیر دیوار است شوکت دامنم از بار
در نه بیت بانی مرا از خانه بیرون می کند

عاشق از خیرت خود چون کله بنیاد کند	بشکند آینه را خانه فولاد کند
سرد بر انوی من از ناز نهادی بی خوا	می برد رنگ زردیم که ترا باد کند
صورت آن که شوخ جو نقشش	قم نوبی ز مرغان بر نیزاد کند
سرد مغرور ترا فکر گرفت از آن	کاشش طوقم کشد از گردن داد کند
تا توان میل مانده از بیضه بیرون	شق بر دوز بروی کف صبیاد کند

بکه دانسته تاشی بخار خودم
عکس خود دیده در آینه برآید

رسم شوخی جولان قد او شوکت

جنش کلک مرا جلوه شمت او کند

سعی دغم مردم کافور را مرهم کند
موی بای را نکست رنگ من بکند

بکه می ماند بچشم او ز تحریک نگاه
سره دای چون دیده آه ز شوخی برام

بکند سیرستان بر صید بلدان
تا چون خوشد از آتش کاشم

عید باشد بکه جوانش جو آید در کما
خلف اغوشش را خلف نام کند

ساقی وحدت بهر جاحل و عسرت
باده خورشید را در ساعه کشند

مست مردم بخند از شراب کبر
دختر ز راه بزم خویش کی محرم کند

کرده کیف احتیاط خلق شوکت را ضعیف

می رود از خویش تا ترایک صحبت کم

خوشنگای بازی خوارم نظر باز کند
جسم گلونی سینه معلم باز کند

برک کل چون لاله داغ از سایه بالم
بکه بی را می دل کرم بردارم

بکه از خود رفته ام چون یار آید برم
رکم از رخسار می خیزد که آوارم

حرف دی نیز نک یار از بس ناکست
همچو بوی گل بخا موشی سخت بکند

استیاق استان را شوکت نه بکند

همچو گلگون سر شک از خود بسکنازم

چشم مست ز که خون بدل جام کند
بسته شیشه می را کل با دایم کند

بی تو چون دی دل از باغ بهیم که مرا
خنده آید بلب غنچه و دشت نام کند

بکه می خواست ترا دل بفتح شویها
پوشش می رفت بسوی تو که ابرام کند

خانه من نشود روشن اگر جذبه آه
کوکب بخت مرا خال لب نام کند

چشم کبرای تو از بکه تمام افسوست
رم آهوی بکند آورد و در ارم کند

کرمی را که ز دل بسبیل بریدن کرد
باغبانش بچمن غنچه کل نام کند

خونده ام بازی شوخی بی صید دلم
مردم چشم پر پر کرده دایم کند

تا کی خوابان بحال را تامل کنشید
بست جسم از برده باد ام باز کنشید

محس نظاره بی عطر آتش خوبی بند
تیره بختان ای سو آدیم خود بنشیند

مالم اسکان شمار تا کی باشد قفس
ای سیران از دد عالم فکر مال و بریند

سره سجده از کند منت سوج و محیط
آبروی خویش جمع آورده و گوهر کند

یکند میسنا باض کردن خود را
می برستان صبح عید آمد نشاطی سر کند

تا چشم دختر زده زنده کشتم تم
رحم کیشان جاره این طفل بی مادر کند

صحبت زاهد را ببار بار برده است
این سلمان داده را بهر خدا کافر کند

حاجت مقراض نبود قطع تار جاده را
را غم را طی بیک تحریک بال و پر کند

دامن دشت عدم دیگر ندارد چشند
بگذرید از آب شمشیر و گلوی بر کشند

تاب در دهنه ارد شوکت از رخسار

دستان دیگر کاهش از کل ساعه کشند

دستان دیوانه را بخود بکشند
خلف ز بخیل را از خلفه مجلس کشند

سرک اینها می خشی گوشه کیرم کرده است
بورای خانه ام را از زنی بر کشند

منت اکبر را زنده زیر خاک کرد
ما طایفی را نمی خواهیم ما سرگیند

ناکی شوکت بود معذور بقدر داغ خود
یکدور در شش از برای صحت کشید

آبروی مرت از ناشادی مای
خون سیل از دامن آبادی مای
میخویم افسوس با کردیم ترک بی
خون جگر است از خط آزادی مای
نامحسوس شک یک لعل شیرین
آب لعل ازین فرمادی مای
سیرگاه جلوه ستانه لیلیت
باده از چشم غزال دای مای
ای سواد کعبه مقعود در روشن
اشک کمرای چشم دای مای

قطره اشکی که میکرد در کوشش
از فغان شوکت فسرادی مای

چشم باله ز نور لایزال میشود
شهرت بازار ما را سیل عالمی
سجده و شنیدن تقاضا قفل
طوطی تصویر ازین آینه کویت
برق ناخبر چشم می که از دغاره
زان نگاه کرم شک سر میاید
سند برنک سرده خاکستری که
بک چشم از جگرش که تم میاید
چون باد شوق چشم تو از خود می
کرده شش چشم غلام ناخن میاید
آتش ما باشد از شک که میاید
از سپند صدا است تازی میاید
تا که چون متصل کرد و هم میاید
چون هم سیلابها بیست و میاید
می طبع از بس سزای من از جگر
نقش بایم سیلی رخسار میاید

شوکت از بری شود ایام سر ما چون
عیش ما از قد خمید نهاد و بال میشود

از یاد عیش خاطر مفسد میشود
دغم بینه لاله زبرد میشود
ماز کترست خاطر ملزک
بیرون دم زماغ که از زرد میشود
لعلت دمی که در خون آید
خاموش از جیب جوب میشود
شوکت شراب خور در جگر
کر صد حسرت در نفس خور میشود

آب روی روان چون آب جی می شود
صد و صد گشت مرهای آب کی شود
جوهرانی نه آید با رسیجگر
در زینک از آهن سوزن کی می شود
کل شده از مایه ار کاروان
دیدد عارف اسیر زین و لوی می شود
می جلد خون کل از رنگ خندان
غشوان باز نک عاشق و بر دلی می شود

آهیم کجاست که سر کرد میشود
برک شکوفه برک کل میشود
از صاف طنیتی بد عالم میاید
تا فور ما یک خورده میشود
توان بجاک ز می شن میاید
نور نظر بویچه ما کرد میشود
ما را طبع ز ساقی دوران میاید
تا رخسار ما جو که کرد میشود
سر که کرم حیل ملاقات میاید
چون صبح از نفس سر میاید

شوکت چشم عاقبت با جگر
در مان ز فیض صحبت با در میاید

چشم آخر روشن از خسار ماست	از لطافت عاقبت اسامی گاه می شود
رشته نیرازده اوراق کثرت نیست	جادو با چون جمع کرد دست هر می شود
در میان دانه آید جویند و بهم	مردم دیوانه را بخت سیاهی می شود
نیت ما را ناله غیر از طبع نهایی دل	بی قیاسی چون بهم می نیت می شود
تأبکی در آفتابی از حدیث کرم خود	کرم خود را بهم آری پیاسی می شود

سه از چشم بجای جان مردمی شود	خامشی از صحبت لغت نسم می شود
طفل بی پروا دل از مری بری غافل	کهن کهر می افتد از دست تو دگر می شود
چشم بینا تک چون افق دمی گزیند	خنده چون آید بعل او تبسم می شود
شوکت امشب بزم مستانان طاهر	کرچمن بهانه می باشد بخود می شود

طبع مستان از شراب تاب روشن می شود	شمع چشم ما میان آفتاب روشن می شود
سجده که دل ندارد حاجت شمع و چراغ	زاتش سنگ خود این محراب روشن می شود
بی بصیرت را کند صاحب بصیرت بی	چشم کور از تو تپای خواب روشن می شود
طائر غفلت ببال بالش بر می رود	شمع خواب از کرمی سنجاب روشن می شود
عکس نور شمع خانه آینه است	چشم ما از دیدن اجاب روشن می شود
آمد کارست شوکت خنده صبح	آینه باز احوال از آفتاب روشن می شود

کاشنت از آب زنگ نرم خرم می شود	خنده کل آب چون کردی شبنم می شود

ظاهرو باطن سبک و جان بیک کیفیت	برک کل کرد و جو بوی کل محبت می شود
نامه از بهای ماسوفت بر بهای است	فاست ماخلطه چون کردید خام می شود
کرد بر دایم درین کلزار رنگ نیست	کر و دم من از چین کل نخل ماسم می شود

شوکت از خاک در شن زیند چون	
کعبه کرد و صحبت آب ز فرم می شود	

کوثر حریف جسم تر می شود	دو زج عیبر بگذر می شود
انعام خلق محبت که است	صندلهای درد سر می شود
کبرم که آسمان زمین آفتاب	آینه خانه نظر من می شود
منت ز آفتاب قیامت	این قرص نوشته سفر می شود
شوکت دلم ز شعله اوراق	اتش مقابل شد در می شود

در سالک درین دیر دل می تواند	نرم بر دیش آخر طاق منزل می تواند
دل من ز تیش چون تیر و شعله می شود	ببین تا زنگ خوش سبب سلی می تواند
ندم آب از قافلهای خوابان می شود	که از یادم غبار غاصد کل می تواند
کند اخیر لبی روغن بادام سودا می شود	دلم کی حذر بزم وصل عاقل می تواند
ربس دارم بکجا اسفند است خاک می شود	هر جا باد صبح است از منزل می تواند
زمین شوره ما از صف قلمه افتاد است	که صد خرمن این کدانه حاصل می تواند
ربس کرد دلم جمع است است بار می شود	هر جا زلف خلوت بخت محفل می تواند
انج ساقی نیک از جود رسته گزینش	بمال خط ساغر در کمال می تواند

سای ستم از جو خیزال ویرانست	غبارم زک حیسنه خانه دل می توانست
حرم غنیمت دانم که می سوزی تو می	کوادل که از یاد تو غافل می تواند
برای یکدم آب از ششکی خون می خورد	
هر جا آب تنی دید بسمل می تواند	
ازین کز شکستی زک کار منده	برده فیروزه از باد عقیقت زنده
خانه زلفت برستان نیست خالی	بر زمینای هوا کرد و طلا چون کنده
عارف از گردش کردن کند کیمت	کردنش زین طوق بیرون نیست کیمت
جسم که با غم لب خندش از رخسار	های های کریمه من ماه قاه خنده
غنچه تجرید مابوی تعلق می دهد	تا کجا آزادی مابیش سرده می بنده
ابر تصویر آب از در بای تصویر	
شوکت از خیرت سحاب چشم مایه	
بهارت می غنچه اند آن لعل سکون	جو سوز و آزار میا قدش بدان قد موزون
نه فکر نیست ساقی را بیا صر چشم را	که می میگرد و صاف از پرده باو دم
ردای خواستم بایم ز قید می بر سنبها	بر تجرید از خط میا نه ام مختلف افزون
عنان کریمه سناکی از بس را کرد	بصرا خنجر لبی جباب اشک مجنون
ز جاک سینه سوی عالم دل نه ز بیم	سرا بر راه نقب از خانه آینه بیرون
نمی کرد و بکوسی اشنا شوکت کلام	
ز بس لفظیم ز خوش معنی بکایه مضنون	
باده از خود رفت و از چشم دهوش	شد تکلم خون و رنگ لعل خاموش

۸۹

نیز از رخساری راجوی کردند صفا	در دوا و مناب و صاف او بنا کوش
محشبه بیایم بیدار از خوابت کرد	بر تو صبح قیامت بنه کوش
دستدشت عشقرا شوکت بکامی می	خون مجنون کی تواند کرد با پوش
تا کبرستان ای بنیادی	رنگ و بوی غنچه شد ترکیب با پوش
بک شوکت مست بودی یار و دکانی	محو بوی می ز موج باد و ز اغوش
زک وطن نمودم و قدرم غلیمت	
کردم کجا بک ز شمشیر تیزاد	نظاره ام جو دینه احوال دیم
کلزار مار جلود نصف آب و رنگ	رنگ بریده کاشن مار زسیم
بوسی غلب نمودم و کردی کجا رخ	امید که از تو دلم داشت بستم
شوکت مجنون تا سبب کشته	آهسم بحین صرعه لبی شمشیر
تم از بقرار بهافت نه	
فنی من بکار بار آید	غبارم سرده شد خونم حاش
نمی کرم محفل که خود را	صدای بایم آواز در اش
بمن افکند امشب کوشه چشم	کاه آمد بیک کاشن جبا
بسوی کعبه تار یک شوکت	بلف آینه می آید صفا
چرخد خانه من از رخ تو حرم	
کل زمین مرا آفتاب شبنم	

طراوت خفت افزون شد از آید	بغش زار تو از آب رخ حرم
خاکه بل کل رویت بکشش کنم	بدیده دسته کل همچو نخل بستم

دلست بید عاگرد و دقت چو آب	سند فرا بوری خانه موج آب کوب
ز خون تشنه خود نه انغم ایست	که آب تغش از گرمی بهم حور شب کوب
درین هزار می خواهم که ز یک تازه دیم	دور کنمای من همچون کل رخسار
سجنان نامه نبوستم بفرمای بر بودم	دو مصرع از قلم سر بر ز دیال کبوتر
رک ابراز حدیث کردیم بکش و طوطا	چنان بید از غیرت بهم در با که دهر

چنان آمده لغز بود امشب دل بست
که از آینه تصویر چون طوطی سخنور شد

رخ اوله را بر هم داغ جدایی شد	سکست رنگ کل را خنده او بویانی
نشان کل کسی رسید از فرسوی	اشارت اینچنان کردم که چشم جانی
جراغ تعدد روشن می تواند کرد غبار	بکوی دخی دانه که گرم جبهه سیانی
خیال وصل جوان بوده است از صون	خوشامد بکه عمرم صرف ایام جدایی
سنگ سرب نمشید که را تیر می سا	حذر کن از سیه چشپی که گرم سیکالی

تردع در س اقبال قناعت مکنم گشت
مرا تحت سلیمان بخت حرف هوای

ز خاکم که همچون نمج آهم شعله افشان	نشان تر بتم زیر پر پر دانه بنهان
همان در دل سرگردمیل از کزنی	که مر جاک قفس از بند جانشینم کزانی

سبیم از کاش خنوبین لان بوی جوان	محرمان از سنگ طغیان آید
کر فتر مهر از و نامورون کردید از جا	غشش باعث دلسردیم من بچم

مکن ادیش و خود را سامان که کن
ترا خواهد کفن از رود چشم غزالان

ساغوشید از خون من خبار و کرم	ز دحرفی از دل شکیم لعل لبش و لنگ
ساغوشید نهایی آه بکاران کجا	آبی که چون برک خا خوردم جوج رک
ساقی بجای سوختی مفرد باغ مستبم	خاکم هوا بود شتاب من نشن رک

شوکت بصحن بوستان چو زدم زن
کامای کشتن چون شرر بنهان بر سنگ

تعدادم از آب شمشیرش مو اند صفا	رنگت خوان من بدست او خاشد صفا
خاشی آواز ما را شعله بی دود کرد	شعله تفری با بی صدا شد صفا
دردمی را فیض بر کنی زلال شد کرد	باده ما از رنگ خود جدا شد صفا
ببسن ازین بودیم از دست نهان	از شکست آینه ما با جدا شد صفا

بود شوکت طلمت آلود از بقای چون
تا جود و دانه رهوای او فاشد صفا

راستحان تو ام کار صبر شد	طهارت از تن سنگ محک که اخته
اسیر عشق تو امشب خیال سرو تو کرد	سواد خفته ز بخر طوق فاخته

شد از که از غافل عیب را کامل
جفا کسی که نوشناختی شناخته

کوتون از حرف سرد و دوان سود	برک کل نماند از دستان سود
بکشتب دیر کیسوی به خود بخور	چشم مست از ناز سره دوان سود
تا بنویخی داد و دام دل از غم داف	رفت چون کل از گلستان افغان سود
راه آتش خیزد بار کار دوان بکشد	چون تواند دل ز سودای جهان سود
رحم را از رسم کافور آید لبم	تا نهادم مهر خاموشی دمان سود
شده آواز ما برک کل دامن نیست	چون تواند بیل از فغان سود
غیمه منقار ما تا گشت زنگ نغیر	کوشش کما از فغان بیل سود

کبودی بر خشت از سیاه خوان بود	عجب بوفری چشم خورشید بود
بلوح بستان فرامی زد خشت سر	صفای ساعدش نبود جوی شیر بود
ز به خوی قامت کرده ام کیفیت	که تا عین آینه شکر گشت بیدار بود

بخود عجب خورشید اترم	بسر غلطید دریا کوهرم
بوقت در دل بی رحمی او	نمی کردید باور باورم
براه او جهان در با شستم	که نقش پای مور در سرم
بصحرای طلب از خوش نغلت	رو خوابیده تا رستم

راشتم بای بیانی به یارست انکه	در اغوش تنک من خیال امچشم
بصورتی برفت بر توی افتاد از شش	خود کین نقش پای مور و بالید و عالم

در کمال از دست نماند
در کمال از دست نماند
در کمال از دست نماند

بر سنگی که بشستم قد مرا کعبه پیدا	بر خالی که جام می زدستم بخت میم
چون بید بیاصل محالست با آوردم	نکردم سهر به بالا از جایتا فاسم
بجز نامی نماند از ستم نهی لبش	به جاپانادوم نقشش نام نقش جام
بهار ده لوحی کرد عالم را گشت	ز آب چشمه آینه این کواخرم
تا شاکه عشرت بود الهوس را دوزخ	که بی روشش کاهم مرد و ترکانم
تا زنگ از تاش را بصل سینم	دل زخم مرا آب دم تیغ نوشتم

ز کردون می توانی دید شوکت وی بود
اگر زخم گشت زار تو ممتاب گشتم

خانه غیر از افکار چشمش گشت	ز زهر سرم ز کار زخم چشم می
دلیل وحدت ناز و نیاز حسن و غن	که من از خویش فتم امشب و جامی
هنرمندانه از غیب تلقی پاک کن خود را	که سوزان جوهر آینه به جوی عجب
کسی لاف فوج نویسی زنده بزم خوشی	که در دلفظ در پیوه اوصاف معنی
بجز ارک شوی رنجی از قاصد	سواد خفته چشم غزالان طوق می
بر کی سیر سست از صفای صبح	که محنون را جاب انگ نیست چشم لب
بهار و باغ بود از شبنم رخساره ات	جو رفتی از گلستان سبز از کون می

به دوران شوکت بکشد یک رنگ شمع
کف در بای عصیان نمیدینای نقوی

کرد طالع سبها فالی دلم از غم	باغبان از آتش دل این چمنم
اول و آخر حیات من یک است	عمر کم شد همچو شمع مسج و سوزم

بای نهادم بچوئی که از لب یاد من	حلقه چشم غزلان خفته مانم شد
نی نصیبی همچو من نتوان بعالم یافتن	قطره آبی بخورد در تاشر ششم شد
قدردان وصل شد ماکنت شوکت در آید	
ما دم که داشت بیرون از میان دم	
فلکون قبا بجلوه عاشق پدید شد	این شعله باز بکند آدم لب شد
از رنگ طره تو رخسار شد دود	جیب آن قدر که کرد چون سپید شد
شوکت ترا بس با سیری که شد عجب	حاکت غبار خفته چشم کشت شد
گر چنین عشق تان از عشق او افزون شود	زلف سی در نظر موی سبزه چون شود
حسن سبزه از آرایش ز بس افزون شود	چون شود بایش کارین سبزه گلگون شود
طینت اهل جهان بهمانه یک با دودا	بر دیم ریزد از بخت کسی دارد شود
استخوانم را کشتی و س از بخت کجاست	بعد مردن بکدام عالم می تود بگرگون شود
ذاتی اهل سخن باشد در سبها کجاست	طفل معصوم چون شد قد به صغیر شود
غفلت اندود دست دیوار در میانم	کر کل بهمانه ام از مغر افلاطون شود
شوکت از رویش بود نظاره شعله ز	
از نگاه کرم من روی هوا بگلگون شود	
کی نشن کوشش از نقش حسن پدید شد	آسمان دیند اینجا تا زمین سپید شود
سوج شهرت می زند آوازه بی معزنا	نام همچون کف از آب کین پدید شد
از شریک بیروت نکند کرد کار و کار	سور کم روزی شود چون غنچه چمن پدید شد

انجی بگیرم بدورست دستش از کجاست	چون در رنگ خیالش تنه بدید شود
می شود محسوس چون کس می بیند	
همچو من شوکت کی حرف آفرین بدید	
سور از آوازه در من طراوت کجاست	شوق قسری از فغان خلق مانم شد
بک سبغ پیری من کرده در دل ان	همچو ابرو قامت بخت سباهم شد
رفت کاشانه مرد عشق را در کار نیست	خانه دار از لبندی یک فدایم شد
خیر تم دارد بیابان مرک از لب شکست	کرچه تخالم جاسب چشمه ز زم شود
می کر بزم در پناه یاس شوکت از امید	
منت از غزلت چرا باید کشم تا غم شود	
شوق چون سبزه چنان انکاشد	بهر قصد ویرودان از صف رنگش شود
می برد شوق نبوی نو مرا می برسم	که بخود نقش قدم باله و فرسنگش شود
کر باین شاد تویر این گلگون بو	چین دامن تو موج می کز کات شود
که بایرم دل سکنین تان را بنظر	بی سخن تا رنگام زمر که سنگ شود
نارهای زده را چون هم آرم شوکت	
کانه کرم مرا شعله آهنگ شود	
زیر نقاب شرم محبت جوس شود	کار نگاه چون دل افند غمش شود
منغمم رسیده است بجای که در آید	رنگ پریده ام نفس باز پس شود
در بزم کاشته که تو باشی شراب کل	کل نمیکات کرد و می نبرس شود
آوازه بلند ز ارجسون است	بگیر چون شکست زبان جرس شود

بک از آوازه در من طراوت کجاست
چون در رنگ خیالش تنه بدید شود

شوکت اسیر دام جهان شو که قیامت
مغز سر تو بر سرم زخم قفس شود

در صبح چو زلفش به جوی آب شود
ناله و دهن من موج اضطراب شود
رضعت طافت و تاب کاه گرم
ز برق چشمه سما استخوانم آب شود
بخاشی که دلم گرم ناله می کرد
ز شرم شعله آواز بلبل آب شود

چند کاه دانش با جمل مافیه شود
از زک کردن گمان دعوی باز شود
خراست نیست داری جملها را
چون هم آید کف افسوس زخمی شود
چون نظر ناقص شد اشیا بود بچشم
ماه نوالا غریبا شد چون که در شود
شوکت آزادی نمی باشد ازین کتب
ز دوسو رجمه ام پس برسد شود

بکه حضرت زده آن جسم جهان کبر
گلک مانی مژه دیده تصویر شود
اگر جسم که مانوان برودن رفت
عکس در خانه آینه با بر شود
کرد از زخم دل خویش سیه
اگر از بل بط بادو بر تیر شود
روزن خانه ما چشم بر راه خط است
سیل و برانه مارا کل تعمیر شود
خیرت از ای کاستان چو شود عکس
سبز با جو آینه تصویر شود
خوشدلم کرد سر شیشه سلامت با
و خرد ز که مرا کرد جوان بر شود
فالب از ب که نهی کرد ز سودای رخت
نوانم که کنم از رخ تو قطع نقشه
چرخ غمب آینه که خلق زنجیر شود
مظاره من کردم شمشیر شود

خاک محسوسای عدم سره شود برین
اگر آتش من آهمن زنجیر شود
نقش آن ساعد سمن تواند کرد
آب در قیقه فربه ادا گیر شود
بکه از نازکی فکر ضعیفت تنم
دخل کج پای را خلقه زنجیر شود

شوکت این جوب زبانی شده و کوب
لقه نیست خموشی که کوه کبر شود

بکاروان محبت در انمی باشد
برفن آب کدر اصدانمی باشد
تصویر است بهم چون کن زنجیر
بصحنه خانه ما بوریا نمی باشد
بیاد زلف تو از لب زخم زنا که بر است
خط شکسته من بی صدایمی باشد
کسی زنا به طاعت نیده و بخونی
کره با بروی دست دعایمی باشد
رسیده است معراج سرفرازی
میان چرخ و هلال هوا نمی باشد
رسم که بهادیم از تعف موبالی
شاکلی بی بوریا نمی باشد
رسم بود سلف من سره آوازی
صد برفن رنگ در انمی باشد

چرمی است بدیل شک موج غم نکست
بشار دیده مور اردایمی باشد

بعالی که منم مدد و سیکه پست
بدیده ریت در دیش و شیمی باشد
بحشم احوال ناگه کفر و دین و نیست
نظر جو با نسیم این دوره کی باشد
بود بکار سخن ان خلل چو روز و شب
بجای موی سفید و سیه می باشد
بچهره رایت تو طوطی کل از نظار من
بکاشن تو نسیم و کوه سیکه باشد
مرا که خانه خزان ز ترده ما غنماست
سباده است در بر سیه کی باشد

شد دست سدرسم صاف کوهی گشت
بچشم من کمر و خاک روی گشت

بعل و بسم می بساغ آمدن باشد
خرام نازک او آب کو سر آمدن باشد
سنا باده از نیخانه پای کوی دارم
که یک بالیدن او صبح خوش آمدن باشد
ز سر یک تافلهای معشوقی خبر دارم
برخی رفتن او رنگ دیگر آمدن باشد
ندارم حاجت قاصد برای ما آورد
که چون کلم بجا آید کبوتر آمدن باشد

ز بس کایه ام شوکت خود از وصل خودم
لی دل فتنم از خویش دلبر آمدن باشد

لب فرو سن مشکوه ز مردم باشد
صاف خاموشی ما و در حکم باشد
خالی از شعله آواز ناست غم
مار طول اتم کرم ترتم باشد
عمر کجاست و همان خنده غمناکم
عشقه پیری ما موج تبسم باشد
میتوان گفت بود عدم آینه است
سسته ما که به پیدائی ما که باشد

تغله باده زنده جوش ز خاک گشت
لوح بر مشد ما حشت سحر باشد

رنگار قناعت شکنی ابر کرم باشد
کل رعایا بهم جسدن پست و شکم باشد
بکفرستان وحدت هم بر من پست
بگردن تا ز نارم رک سنگ صتم باشد
بخود کردیدم قطع ره ملول امل کرد
چو مار جاده می بجد بهم نقش قدم باشد

بروی رخ کل دیده کی رنگین گشت
جراغ اهل معنی روت از مغفم باشد

طغیبا بدولت سمت من یکم باشد
ز بالیدن ما را استخوانم دست بردا
بقدر انقدر ما را لب موشن باشد
که حرکت زبان سخن را دست بردا
جهان کفین بود از اشک خویشی که فرام
قفس از کیه میل کل روی سپد باشد
خیال سرو قد را بجای طر آب می کرد
بهر کاشن که موج جلوه آن سرود باشد
دماغ انداخت از هر پاس خود بزرگ
بد زیا بادهای فل از غرطوم خود باشد
محبت ریخت از کرد و فاکت لغایم
بنای خانه عمر من از شست لحد باشد

جنون ما را بستر ریخت رنگ بختی گشت
جراغ بزم ما را رخسار از مغفم باشد

بوردل فروغ ماه و خورشید اندکی
برای چشم باطن چشم غمناکی باشد
بود صاحب دلا زاهد از آگاه غفلت
به بالیدن بد خواب بیداری بی
اشک رنهای معشوقست بی آرامی غایت
طبیعه ندای دل سویش ز عیان چنگی باشد
سینه ما رشتن دل طبعین لوح
لنگ رکت بقیای من کو دل باشد

بزم دل که صد می نه دارد به طرف گشت
زمین آسمان جام بزرگ و کوچکی باشد

بدرمان دمن از بقراری یکم باشد
سیح را طبعیه نهای بنظم دست بردا
حدیث مرد پر کوه نشین گوش کی کرد
لب نه مهر خاموشی که کفایت است بردا
محیط آتش کشته است از لب برام
درین دریا طبعیه نهای بنظم دست بردا

ره نیخانه می خواهی بیای تاک رواز خود
ترا این جاده تارکت تا منزل بلد باشد

کمان آن خفته گوش من را مام کسی باشد	کمانم را رسیالی از نهال نوری باشد
جواز خون خشک میکرد درک آنش حس باشد	بود سر مایه خوری تری از سوز دل بود
طبیعت نهایی بنفسم آمد و رفت کسی باشد	ز بالینم بر ویسی که در دم را نه محرم

سلام خشک سمنان عالم آب درگاه	بیام می کشم باد و تاب درگاه
نظمه با چون هم بویست مینا درگاه	بود کوشش شبها روشن از جوشش
چو قامت کرد در غم خلق کرد آب درگاه	بود موج محیط زندگانی عیش پیر
صدای آسیا را عالم آب درگاه	ببال شعله آواز پر دارست تار و
سیستی مرا تیغ سیاه تاب درگاه	بود خون ریختن دور از توام یک شب
تبی بپوشیدن از جوشش محراب درگاه	خود رفتن بر دار زوی طبیب درگاه
مرا از چشم و دل آینه آب درگاه	عبس خوشتر دیدن نیم محتاج کس

کف افسوس دام دو مغز این چنین	بسمانی نصیب روح از کوارتن
و بان کوشش ماند و من بی سخن	خمش را نماند جز شستن در کف
چو خلوتها بسکی جمع کرد و انجمن	بود شیرازه اوراق کثرت رشته
قدم برداشتن دست از جهان برداشتن	رسد ساکت بمنزل از سر عالم جو برخیزد
لب خاموشی حبابه بشن سخن	زبان از ناف بستم کردیم کویا
قدیم شده من خفته رجب برین	تعلقهای من قوت گرفت از ضعیف
در این کوشش که برق مالام اشک	سواد سیکل همچو دود از خاک خیزد

شد از فیض سبزه ضعیف و غرق از اعضا	برید نهایی زنگ من سیم برین
تواضع از کهنه لالان بود و معراج	چو قامت خفته کرد و زلف پری برین
ز تاج چو ادا شد که در پیشی مرا ایمن	که موی سر مرا خار سر دیوار تن
ز خاک کشته جسم تو خیزد محشر زنجی	رم آهوشیدان ترانا ز کفن
بنفست میدی تاکی عیان خود می دانی	که خواب مردم بیدار دل برکان بدن
چسبیده مردم صاحب من درون زبانی	که چو شیر بار شمع خاک کوکب
نمی بینم موج آفرینش سطر الصبا	صیر غایب ام نالیدن از در و پنجره
که کوسم سر فرو بردن سجودم بپشت	قیامم از سر دنیا و دین بر کاشتن
بود و در خمش شعله آواز و غن	چراغ نطق را تحریک لب و دهن

بسمانی نصیب روح از کوارتن
خمش را نماند جز شستن در کف

درین دادی و دردی خلعت نشود غما	دور نمی چون کل عفت را بید قما
به پرم وصل جانان کی برابرک و لا با	چو انکشت اش رت کفکرم بی صفا
شستن می کند همواره راه با قارمان	قدم برداشتن ببت و نه راه
هنر زنی کند دانه ز پهلوی هنر راحت	که مان آسیا بان ز آب آب
خسبش آتش چو لاله شکستم ز دمی	بخور من دانه ام را که دشمن چو سیما
زنان معرفت باشد سماع ارباب غنا	و رسید نهایی می را جوشش خم آریا
رنجست تیره ناسو هم نظمه دار غنم	چو میل سر از پوشید چشم
فصای کوشش افرون کرد و در جوش	نظر ما چون هم بویست می کرد و جوش

بسیار که اندر کس از آن فنا	بکجا هست می دانم نیکو گماشته
نغم باشد بدستم جاده صد کاروان	صبر بکلیک مشتاق تو آواز در آستان
بود در آستان فیض سعادت ترک	جو برداری رعالم دست و بال سنان
بود موج شراب حسرت کوه از	چو این مست را زرد و مخموران گمان
بود آرایش ارقا و کان نیت	کل نالین رخ خواجه را از نقش بایان
ز بس امشب که در دم از دست بخت	سواد سطر دود آتش رنگ بخت
در آن کشور که هر کس را من طلب	مرا از بخت بر کردید و محراب دعا
بود شربت که تیغ پسته	لب از خیرت گردن خنده و دندان
بود شیراز و اوراق کزت رشته	نیستانی بیکدیگر جوید و بر با
بقدر دانش مردم زبان گفتگو	ز علم معنی بکاه حرف آستان

ز من شوکت بگردست آستان	ز من شوکت بگردست آستان
پرنده های رنگ من غبار آستان	پرنده های رنگ من غبار آستان

بغضور از خاک اگر که	جو خورشید مار از زک
بعین وصال لب تشنه وصل	جو تصویر ماهی که در کاس
ز دوری ز چشم که کی شود سیر	اگر آسمان بر سر کاس
جو کوی که اطر فیه او لاله زوید	نمیخانه ام تا که کاس

بیاد لب یار و دستان شوکت	بیاد لب یار و دستان شوکت
مراسم سیه و سحر کاس	مراسم سیه و سحر کاس

چو نفس آید بزاری کی بدل هم از فلک	که خواب که از فلک آواز رنگ

بیر رنگ شوق کرد از بخت کمال	طلای زعفران بجهت من و ملک
بک خوبش منی می صد بار	ز شور نشه خود داده مارا گماشته

در آن صحرای که دشت بر در از ابر	سواد شهادت چشم غزالان شوهر
طبع کار را کی بقا نظر باشد	بمنصور از رک کردن رسد بکبر
طبع کار خدا از خویشتن غافل می	که تا جاده سالک را برده مد نظر
وطن از شدت غم بیابان مرگ	که شدت غم از اشعار جوید در بدر
جهان را با بس کردار و کیفیت	بیام خانه افناک مهتاب در کاس
بدست کی قناعت کرد که دور از من	رنگ چنین چنین کی خط از من
بود که چکلی سرایه غمت بزرگ	اگر ده بکشد که داذری خود در کاس
سکندر می بزدل می رسد ز تو	که دست افتد که شتر از دوزخ عالم
فضای دشت با خانه زنجیر محب	ز نور مرده رخسار و طین کرد سحر
مددجوی همچون سه و دیر در کاس	که آنی طوفان فدی غلبه بر دهن

به زمان در دامن شوکت سر کجی دارد	به زمان در دامن شوکت سر کجی دارد
بصندل جبهه ام را آشنایی در دستان	بصندل جبهه ام را آشنایی در دستان

صفای جوهر جانهای آگاه از بدن	کل آینه ارجاسه سخن حسن
محبت چون شود فیروز مستور	شراب رنگ شوق با ده مناسک
به نال نسیم از خوشش رفتن	دماغ مایه بایان مرگ دوی بر من
نشد از گفتگو حاصل مرا غیر از شما	دولت چون هم بگفت افسوس

بسیار که اندر کس از آن فنا
نغم باشد بدستم جاده صد کاروان
بود در آستان فیض سعادت ترک
بود موج شراب حسرت کوه از
بود آرایش ارقا و کان نیت
ز بس امشب که در دم از دست بخت
در آن کشور که هر کس را من طلب
بود شربت که تیغ پسته
بود شیراز و اوراق کزت رشته
بقدر دانش مردم زبان گفتگو

زاشک ده و عیوب او آتش شربت
 شهیدان را بر این بویست کفن باشد

دمان آسپا این حرف گوید زبان گشت
 چو باده بکار رزق بودن تا دهن باشد

بک از در باده هم آسایش بوس باشد	برده های ز کعبه حبش که در بوس باشد
کل جمعیت دشت لادن از رشت باشد	بیاصل صحرای شیرازه از رشت باشد
بطا بر سنی از بس که راقا دست باشد	اگر ندکسی کونا به باشد هم کس باشد
برم می رسد سبد دهن عشق نکا باشد	بچشم دور رسد غرور در چشم کس باشد
بجاک از سایه بالم سمنه ز نقش می باشد	نذر دشت ام کی آشیانم خار و برش باشد
کاست مالی که سیر است از چاه زنجیر باشد	بنخاستن عجب بویست ترنج سرش باشد

همان مقدار او شوکت دو نیم از ربع است
 زینل سر که مرغ را جواب نفس باشد

مانع عصمت یا پر کنی می باشد	آید رحمت ما در سببی می باشد
خالی از می جو شود کردن است بنظر	فی سبب ریت از مغز می می باشد
سینه از کینه نهی سازد و در حرکت	سره خاشیت دل سببی می باشد

مقدم از می تمام می باشد	مدم کار جام می باشد
استخوانت شبت در زینم	باده فتنه حرام می باشد
عمر داشت که بال میل ما	بر چشم دام می باشد
نشت فصل کل غنیت	دور کل دور جام می باشد

نزاکن شیده و کنگ بهار افشان باشد	رک کل رشتنه شیرازه دیوان می باشد
خند نکم را در ف از دینه افغانی تر باشد	که از شکست مرده آهن پیکان می باشد
کل منیر من از جمعیت دل غنچه می کرد	حواس آشفته کشتن فصل کار می باشد
بروز در مغف می بچشم بک که بزرگ باشد	محیط افشاده از چرخ مرکان می باشد
ضعف عشق از یما بلند است نهاد	خط خوابان غبار کوشه دمان می باشد
بکبیر اینان مصرع می باشد کردار	ز نخل کاشتن بویست زندان می باشد

میسری شود از دولت نظاره اقبال
 سواد مند شوکت سایه مرکان می باشد

از رنگ باده بک صفا می باشد	خورشید در بهار ماسوج می باشد
از بک آب بحر حقیقت بود	افکار نمیشود که کجا موج می باشد
سرکشته اند و در تود و از دکان	یاقب است قبله ماسوج می باشد
هر که دید رنگ پر خمار از	کفا که بوی کل هوا موج می باشد
بود بکانه بر سبب غیر محض	از چشمه جاب هوا موج می باشد
نظاره جوان عق سبب است	از چهره توب که جیا موج می باشد
به آرزو که مرده بدل زنده می کند	از خنده نواب بقا موج می باشد
یارب که داد آب سبب بک	خون خمونی از لب ماسوج می باشد
خواهی شبت خواه به پای بک	در دیر و کعبه نوحه ماسوج می باشد
شوکت بکجهت بکشی که است	شکر جاده شیر جاده موج می باشد

نخچه سر و چین باغن می زند	ملوک فری کرد بادی بر چراغ می زند
می توان از نقشش پای حضرت که حیدر	بسکه سر سو قطره از پدر سر اغم می زند
بی تو ام بزم طرب بی آب در کمال	سویق انکشت جیشم چراغ می زند

ز آینه نخی و جوشه ر موج	از آب خشک آتش تر موج می زند
قانع ز تکلیف ایام فارغست	از نور بای فقه سر موج می زند
در بای شکرست دو عالم از حلاوت	نظاره کن که نیخ و سپهر موج می زند
از سادگی سینه بی از موم کرده ام	بحرست شعبه خیزد شر موج می زند
مشکل که چون صدف لب خنک می زند	ارغرمی که آب که موج می زند
موجی بود چشم خورشید تیغ او	این آب تا بوی که موج می زند
سبزه جردل می شکر خواب کرده	چون جوی شیر فغین بحر موج می زند

شوکت بیستون سخن کو بکن شو
از آب نیست تو هنر موج می زند

از آب و خاک حسن خمیر تو کرده اند	آینه را ز روی صمیمه تو کرده اند
دارد دماغ زخم شوی غمت ز کام	از موج بوی گل بر نبر تو کرده اند
باشد سواد عظمه امین بکام تو	از نخل طور چون تیر تو کرده اند

شوکت شدت ششم می فرستد خانه
کو بار موج باد حصیر تو کرده اند

از نگاه این شوخ چشمان باد را خون کرده اند	تا باض چشم مست خویش کلگون کرده اند
نخل موم من خسر کرد آب گشتن	از حر بر شعله ام تا نو س کلگون کرده اند
چون دماخن برده عالم را بهم آورده اند	عاشقان از پای خود تا بنا بر بیرون کرده اند
اهل انرا بسته رنگ تعلق نیستند	دست از رک حبس چون بهلر کرده اند
عافان را آمد اقبال دولت خوشه اند	خویش را بازی خوار این نعل و اردن کرده اند
کرده اند اهل دل از موج زمره بال و پر	خویش را ازین جشت افیضه بر بیرون کرده اند
نکته سخنی که سن در بزم آصف هم	خشت خم را تخته مشق فراطون کرده اند
برده اند از باب دنیا حسرت و نیت	مالها از زمین چون کج فارون کرده اند

می فشند اهل دل شوکت بفرود است
نامه رنگین از ان رخ کلگون کرده اند

ز لب نه بلبل اگر دود آه کرده اند	چو سحر به خاک چمن رسیده کرده اند
نظاره چمن از صنف چون تو ارم کرده اند	که بوی گل کفهم را ز راه کرده اند
سبک ز جبهه من می برد کجاست	عشاقان رنگ از نگاه کرده اند
ضیف بسکه شدم بی تو چون دم سوخته	مرا نگاه تو از نیم راه کرده اند

بغیر بار که کرد در گشتن شوکت
که دیده برق که روی از گیاه کرده اند

مکنوت در سن جوان و فامی خوانم	کردن چشم تو ز سرم کردی کرده اند
که گرم حریف لب می کون نوبت	ز مات با قوت تو صد شعله بخون غلط کرده اند
خلقه کعبه جویبار زه بود و کشتی	بت پسنیم رنگی که خدامی داند کرده اند

زنگ و بومسفر شکر دوم دمی	که بر دوی مرارکت مرا کرد اند
چشم غیر زده عشق کز دیم چرا	مزه در آب کمر رشته صفت کرد
بدی نیست که از گریه رگین نکست	مشت خونی کربان جبار افت

از کرد که در بت ز دل پاک ماند	کف خاکسری از شد ادراک ماند
بخیاب که بیالای هم انداخته اند	جای سوزن زدن از اطلال فلک ماند
شعله گرمی و دمار بندست بست	شجر طور ببارند که خاکشاک ماند
گریه من گذر این بخاطر چندان	که غبارم بدل آن بت بی باک ماند
امشب از بجز شرکان برده او شکست	مشت آبی بفتادم که کف خاک ماند

صبح بر بهار رسید و عهد خرد	خنده و دمان تارا اسخوان بد
نیوا چون نخل تصویرش ز شاخ خیزت	نخل مژگانم به بازی از زده شد نما
ای که داری مشت خاکم را کف بپاش	باد بر بند نیست تا از دست افکند می
یوسف را از بکشتند اخوان این	زاد راه مصر با چندی نام فرزندی
بر سر بالین این مشت گیاه ای برق تاز	آبدی روزی که مار با تو خشنود
چون نذر و برق از گرمی نفسها سویم	مرغ ما شکست بدم آرزو شد نما

دبان یا ربی قوت سفته می ماند	زبان او بحدیث کفنه می ماند
گرفته زنگ حقیقت کلاه من ز مجاز	جهان بر خفته باغ شگفته می ماند

چنان بگرد که درت جوت می گذرد	که طول عمر براه زرقه می ماند

بکاش چون عرق ریزان کلستان	رخسار آشیان میدان بوی کباب
ندارم نقد رطالع که یابم فرصت	شوم بیدار از آواز بایش چون کباب
می نظاره تنهای کسی نمیزم خویش کن	ترا در خانه آتیش می ترسم که خواب
چنان لریم بر دودل براه تو شن	که خون کرد و خنای بیت احرم کباب
زمن بهمان چه داری از کجای خواره می	چنان مستی که از رنگ خیت بر سر
در دویار بوی گل گرفت از روی	رسیدای که زان کو بگذرد بوی گل
چنانش برده است از بس خیال تازه	که بر بالین گل کس نه بد بیل بخاب
گرفت از یک سیل که یغیوب عالم را	سیم برین همچون نفس بر دین آید
کجی بسندار باب سخن بر دی رستی	درق راسته شوکت نکست از استی

از گل بری من بوی حسون می آید	بنظر نیست خم کاسه خون می آید
ننوان کرد بپ قطع رستی	صورت از خانه نشین کون می
از سودا رقم شاد معنی شوکت	همچو لیلی رسیده خانه برون می

کموک از ضعیفان که مردان دلیر آید	جواب نهیاس که بخرند و آید
چنان از شرم عصیان جوانی آب کرد	که از نوم صدای آبش جوی شیر
دین و برانه هوای می بیدار	که چون شمع از سر دوار خورشید

هر کشتن که آن سرو بلند اقبال می آید	کل از بیدن خود بهر استیصال
کندهست من دارد امشب خنده خنده	که چون از خود روم معشوقم از دجال
سوی خود پیدا دارد امشب نشسته در	قدح از خوش خالی رفته بالا می آید
هر از بس طبعی کشته از خون شهید	خود نکم می برد از جود زین بال می آید

شب امشب که این که مشکین می آید
که آواز شکست از شیشه خاله می آید

بیا دستش زنگ بر روی هوش می آید	ز نام تیغ او آیم سحوی کوشش می آید
بهت چشم خود پوشیده از زینت عالم	بخواهم خفته بشینم محل بوسش می آید
ز بس تو حسن خود با لاله زو شو می آید	صدای آتش زبال او در کوشش می آید
ز روی بی بصیرت مشکو ما دارد می آید	که خوان زرق از فلک کی بر خوشش می آید
بود فطرت بلند از قبول خلق معرا	منحن بر حیدر بالامی رود در کوشش می آید
کی آن طفل مصری طاقت ریج سفر داد	ز دامان پدر تا خلوت آغوشش می آید
ز بس مستانه افتاد دست معشوقه خاله	زرقار شکر کوشش از زوشتوشش می آید
بخط از خیال چشم او میخانه دایم	که دل آگاه از خود می رود در خوشش می آید
نماند که در کم گفت کوشش حرف اشک	که از با قوت آداب کمد در خوشش می آید
ز بیم او لب مهرانچنان دارد فغان	که از دل نال لب می آید و خاموشش می آید
ز نام زب که زکات اتحاد از حرف میزد	حدیث بلید غم از قلم کلیدشش می آید
بس غراب شمشیر کجوشی میزد	بزم شب که این کج صبا خوشش می آید
بره دیدست کویا باز شوکت خود سالی	که از چاکشته قد خود نام خوشش می آید

بجواب آن لطف غمبار را دیدم می آید	ز جاستم باین یار را دیدم می آید
مرا امشب بر دال سما می آید	بغرف خویش تن دلدار را دیدم می آید
بری از آتش بیان دبه و من می آید	سحرگاه آن بری خسار را دیدم می آید
بجواب از شنیدم صدای پای می آید	ز جاستم نگاه یار را دیدم می آید

جواز رفتن کنیم آن بهارستان	بر دیم سیدی دست نکار خوش می آید
حبکه رفا را از دلیل راه نکات آید	بود شمع رو خود چون شمع زبون می آید
ز بس سخت احوال من میخانه بی	زین زنگ می نالند و بایش می آید
می باشد شب دوری نهان این بهر	بچشم مردم عارف جهان قطع می آید
امید وصل و هم جبر باشد رنگ مضمون	بچشم نامه او چون گل رعد و زنگ می آید
جهان کامل قدم از او اینها شدم	که بعد از قتل خون من خای پای می آید

خود در خاطر می آید آن کمال	ز دل آیم آشفته چون سبیل
اگر عکس رویت در آینه افتد	ز آینه حاشه بوی گل
فغان می کنم وقت می خورد	کنده بل افغان جود و گل
سودنک کارت رجاء دارد	زند موج چون آب بر بل

ز پا خواهد افتاد دیوارش	زاشکی که از دیدن می آید

چاره ام از دل مجاریه برودن می آید	شیشه عیش من از خار و درون می آید
دل بی تاب مرا زیر فلک نتوان داشت	طفل شوخت ز کوه ابره برودن می آید
نفس از بسکه بهیمت نتوانم کشم	آتش از دیده چون قطره برودن می آید
گریه بی روی تو از بسکه کهریم کرد	آز لیم آه چون فواید برودن می آید
شوکت از سینه بنظر آه آن کاغذ	عقد و غم دل صد باره برودن می آید

جان مرغ دلم از باد او بایوس می آید	که از پروازش آواز کف افکند می آید
ز بس که دید نور از باد و رخسار غبار	ز پرواز برودن چون پروانه می آید
بیان یارب از چشم بخاشد	که از چشم غزالان ناله آید می آید
نمی دانم چرا از رفتن غیر از بسکه	بهیچیکر هوا همچون کف افکند می آید
ز بس بر کرده زنگ آرزوی خلق عالم	چشم آسمان یک بینه طافد می آید

بسیار چون کلاب از خواب رخسار می آید	بکوس غلبه صدای آب می آید
فرب خلق خواهی ز اهر خشکی می آید	بی بهوشش دارد بخیه جوین کار می آید
زنگ لاله و بوی کلم کاری می آید	کنند ارم دل خود در بغلشاید کار می آید

دماغی کو که از گفتار من بوی حسود می آید	ز زخم خانه ام مضمون کین جان می آید
شکایتها مرا سر میزند از غنچه کلفت	ازین یک بینه زنگار صد طوطی می آید
بود از نشانه می سرفراز میمانست	که عکس می کشان از آب اینجا می آید

بهار ضعف من گل کرده است از بوی خورشید	بهر جا میسر دار چهره ز کم بوی خون می آید
ز آب تبسته من بچکه خون می گلگون	رود از خویش اگر شیرین بگویم می آید
بحر حاش که برودن از دوی سینه	ندیدم نقطه کردی حسنی نازک برودن می آید

در آن دریا که بکس او موج اضطراب می آید	بر پهنای ز کم چون نفس برودن می آید
بمغز باد از بس مستیم ز کم حسود	بگو شمشال ز بخیه از موج شراب می آید
زین خانه ام باشد ز خاک نرم هموار	به بیداری به نیم نقش و آتش می آید
هوای نام دارد بکس قیاب اهل می آید	خط از کین همچون نفس برودن می آید
بهت بکس پس آید بوی زین می آید	بگو شمشال زنگش نهی یک آواز می آید
سخن مر که موج جین ابروی تو بوس می آید	فم چون شمع آید در کسب هیچ می آید
محیط ارشاد سبلا موج که به ام دا می آید	چنان مستی که بوی باد و انجم می آید
نمیدانم زنده بهای غیش انقدر دانه می آید	که چون آید بخاطر باد او آواز می آید
رویش برده بای و شب از بک نور می آید	نخاه از مشرق چشم برودن می آید
دل آگاهی خواهم نمی آید کف می آید	غفلت چشم می بوشم که بیداری می آید

ز نا توانی من بوی درد می آید	سرم ز کردش ز کلمی کرم می آید
برست بکس هر از غبار می آید	کلمه جوی رود از دیده کرد می آید
که آب ز زنگش کاش می آید	که خون می زرد تا کز کرد می آید
کباب کرمی داغ خود می آید	حدیث سرم کافور سرد می آید

کسی شب بلبین من بی تاب می آید	بجوی شعله باز از روغن گل آب می آید
نگاهم انجمن شد آید از دیدنش	که از ترکان بکوشش من صدای آب می آید
جان ترکان بزم کاظم رک کشکی دارد	که انگ از دیدن خلقه چون در آب می آید
هواموج رطوبت میزند از کربام	کوشش آید از آب از رفتن مهتاب می آید
چنان آماده ویرانم از دیدن گلشن	که موج کاش چشم آتش که در آب می آید
طاقت غریز از بود بشیر از غفلت	شود ترکان بزم کاظم از چون آب می آید
بال شش می پری از خود نمی دارد	که از حاشا که کار بر سر سنج می آید
بر دایر سبز و ترکان آهوش هم	به صحرای آن خورشید عالمی می آید
چنان کرم موای سوختن که عیانم	که از نظاره آتش چشم آب می آید
نزد و از رک امن نماند از آن ترن	که می گوید که از رحم کاین خواب می آید
غبارم شد غیر از گشت خاک وطن	و نامم میرسد از کوچه احباب می آید

که ایان ترا سنگ فاعت چه بد	بجسته خانه فغفور سیلاب
نگاه گوشه چشمش تبسهای نیست	بنان را آنچه می آید ز لب از چشم
چنان دارد زاکت شیشه نظاره	که چون ترکان بهم می آید آواز
کل راحت چه خواهی افکشتان جهان که جای کل ازین کفار خار پاید است	

دخلب کار محبت ز بهوس می آید	نکمت برین از شعله خس می آید
غیر محرف نباید ز دهنها بیرون	با ناک کمرغ ز صد جاک قفس می آید
صنر از جلوه کثرت شود وحدت	محو یک کس که باید همه کس می آید

لداین طفل سوی من بغل سنگی	که از زنجیرم آواز شکست نک می آید
ز بس طبع جوانم بهلو از سیری کنای	برون سوی سفیدم از خیر رنگ می آید
ز بس آمینه هم شسته اند اجزای حسن	نهد چون بارودی کل بر دیش رنگ می آید
برخی سجده بت میکنم شکست که بدار	که بیرون آمین آمده اش زین سنگ می آید

نگاهم از تماشا تو چون فایوس می آید	بهم ترکان من همچون کف افسوس می آید
بود حسن بنان بر لغاب شرم کتر	که نور شمع صاف از پرده فانوس می آید
عبیر برین شد کعبه رامشت عیبر	هستند از زبنت من ناله فانوس می آید
سکه حسن نگار که کام از سوختن کرم	ز نور شمع کار پرده فانوس می آید
قدم نهادم از بند سنجیده بیرون	مرا محبت ز پای خویش چون دهن می آید

بجوی بار که آزاد بند می آید	ز ناک دختر زرباکند می آید
چه حرف بود که مجنون کونش لیلی	که از لب جرس آواز خنده می آید
ز بس که گشت بر امت سفید شمع	بدید و داغ سیاهی کند می آید
بجوی توبه بهین گشته است ز کوب	که سر و میرود از آزاد و بنده می آید

نم اشکی برده ان رخسارم که نیم نمی آید	اگر آید که کرد و بد ما نم نمی آید
بیا در ویش از بالیدن نظار چشم	ز بس کردیده بر زنگان بزم نمی آید
بخت سبب از ان کرد و سز زاری کرد	که از کفر انچه می آید ز ایمان نمی آید
ز بس کردیده از دست نیکم را چهره	بد ما ان قاصد از چاک کربا نم نمی آید
ز رخسار تو دار و بک که خیرت قطره	بهم چون چشم که سر چاک ترکان نمی آید
بگلزار وجودم حشر می زکی نمی آید	بجوی استخوان تا آب بیکانم نمی آید
دست نامداران جهان از بس نظر دارد	بچرا آب کلین از چشم کربا نم نمی آید
نماش نشویم از هزار مغانی و انچه	شیم مصر از جنت کجفا نم نمی آید
ز خاک سره شوکت کلین بر کن کرده	نواهی غم لیلی از کشتانم نمی آید

نم که جام بر لب خم از اعضا بر دین	اگر بر سر زخم کل خار او از پاره دین
بیابان مکافات آنچنان آب هوا دارد	که که امروزی کاری و دانه را فردا بر دین
چنان دور از تو دار و بزم مستی کرد	که خرد کرد و اگر رنگ می از میان دین
سر ایام ز بس محو سر پایش بود	را از زنگان بجای سوی از اعضا بر دین

تا کاری کند چشم بند دل نمی نماید	این بگری کرانت ساحل نمی نماید
در کرد و سخته ناکم کرده جلاوید	صحرای غبار دارد محل نمی نماید
دستینه حب بخواند عکس خط کلین را	باطل بچشم حق هر باطل نمی نماید
ز آمد شد نفس نیست بیدار مقام	ره بر بند و بست منزل نمی نماید

از آنکه چشم ممت روشن بند شوکت	کاری که نیست آسان مشکل نمی نماید
دنیایم کجاست مارش نمی نماید	جوش کلبت کلین خایش نمی نماید
فیض بر یک کلبها مشهور عالم کرد	ناکل ز نسیم بریزد بارش نمی نماید
عریان تنبست مارا بر این جوی	از بس قماش دارد مارش نمی نماید
بنیابی دل بیداست ز آرمیدن	بیکار ناکم کرد کارش نمی نماید
شوکت کج خلوت تنها نشین	دارد ز بس لطافت بارش نمی نماید

کاسم از خیال او بر زنگان کافور نسیم	لب سم چون کل شمع شمع شمع
کند چون چشم آهوه رم سواد هزاره	در ان کشور که این دیوانه صحرای
ز بس بکد اختی از جنت شوقی غزالان	صدای آب از موج رم آهوه کوس

از خدش زنگان بخود باله	سمجی ابرو همان بخود باله
کرشب آید بکشتن خنجرین	شمع جوان استخوان بخود باله
ز رفته سایه قدش زمان	حاک تا آسمان بخود باله
می شود سمج تن میان بر سر	از خیال نوجوان بخود باله
از حدیث لبست جو غنچه کل	در دمانم زبان بخود باله

شوکت از لبست ریاض دین	
ساحه آسمان بخود باله	

چراغ خانه عاشق بجز روشن نمی آید	ظلمت دو دشت مع ماره روزن نمی آید
بی کیفیت احوال این مجاز ازین پس	زبان موج را هیچکس چون نمی آید
بجای سرزنشهای ملک کاری نمی آید	زبان شتر آزاری رک کردن نمی آید
کاشن بخیال رحمت ایشد و داند	آتش رکاب کمت ریشد و داند
کوی توج با غمت که اینجا کل حوز	از خط شعاعی برین ریشد و داند
چندان بودم خرقه می آلود که بنا	چون سرد بادمان ترم ریشد و داند
چنان طبعی دل بی توام فروان	که خونم آب شد از دیده ام بردان
شید خوبت بر نقش ما خود داند	کمان بزد که شیرین پیستون
بوی یار برگی محرم خند	که خاک کشته و کله از درون آمد
شدست جاک نفس محرم خود آید	سرنک میل با بکه لاله کون آمد
هوار دیده من رفت چون گاه نشد	کسی بکلبه تنم مکر درون آمد
زب که معنی دل بخت دل بود	جو شعرهای نو بکافتند خوان
در فصل گل در نمی گذار با آمد	بجای ناله مرغان با دل از صفار آمد
برخی شهر رکین شد که از بهر شکر	چمن یک شاخ گل کردید و ما بازار آمد
کستان گل و بیت برگی تکلیف	که ترکان بهم خار سردیوار با آمد
چنان کردم رسبل اشک و دیر	که خار باز سبزی ناکل دستار آمد

ز بکر نمی جان شوکت بان دل می آید	که دای سینه ام مهر لب گفتار آمد
دور شو چرخ که عاشق نتاهاست آمد	کوچه دو موج که سیلاب دریا آمد
بکه بودیم محل باز محبت تو درم	زکات ما تو هم چون کل عفت آمد
رم آهوست رک سرنک کعبه طفل	می توان گفت که چو آنه ریح آمد
مدر می شوم چون باد پیغام بهار آمد	که از بوی کلم آسینه خاطر غبار آمد
برون کم کرد و آتش از دل بی آید	سبزه از خاک ما کرسنه کرد و شعله آمد
بعین که یکدم باد سرد او ازین شادم	که اشک از دیده من نقش او را کج آمد
زهر شکوه عاشق چو رواند خوبی	که بد طعن خود شاه از دندان با آمد
برون از سینه چون آبی که شهاب آمد	نسیم کرد راه آن بت گلگون سوار آمد
زب فواید است دلش بین آید	ز موج بوی سبیل سربالین بود و بار آمد
می در شا بره عشق سبب خوار آمد	بشطرنج محبت رکنی از خود بافتن آمد
حریر گل کران باشد من از آن خیال	رغابی لب چون کمت کل سامان آمد
شدم رسوا از بزم یار از نظاره جبر	ناله راجت روزی از نظر انداختن آمد
زکات خانه آسینه دارد آفتاب آمد	دل خود را از زنگار هوس پس برداختن آمد
کل دولت که ز کفش می دهد بوی ن	اگر رنگ خا باشد ز کف انداختن آمد
حرم سینه مارا جیغی شود محرم	پر برش ز موج آب پیکان ساختن آمد

بچشم خویش شوکت دیگر را چشمه
بی خود را چشم دیگری نشناختن دارد

دل دایع ز لب خندان تود
شور و جهان کردن که آن تود
رفت ز زمین شوخ قبا سبزین
دستبست که کنوار بدان تود
مچون صف سودان بدین خفته کنم
ان ریزه چندی ز سر خوان تود
باشد نکت بادیه بیت بی کسوت
کردی که رسد و خرامان تود

نر آب حسن منی از خود با بری دار
دهان شیشه مایه از مغز بری دار
زخمش نوظ بود از سایه نظاره عاشق
که کرد و تبسمی از نگاهش بری دار
کل مرد بست از نقش تعلیق ساده کرد
اگر شمشیر دارد جوهری از جوهری دار
بخان افاده کی را نبسته خود کرده است
که نقش مای من باین جوهری سمری دار

سخن از زمی گفتار ما دیگر ضیاء دارد
چرخ نطق روغن از زبان جری دارد
ربس عاشق کف دامن آن گلگون دارد
جوهر جان استخوان نچهره اش رنگ دارد
دل عاشق شکست از انفال خویش دارد
ضعف این دانه از کردیدن رنگ دارد
هر عشقم جان نکت تبسم زنجیرش دارد
که زخم استخوانها خنده دندان دارد
کرد از در ارباب منی مطلبش حاصل دارد
ز دخل کج سخن دانی که محراب دعا دارد
فکات از رنگ کاسی بخت نکت خانه دارد
بنای مایه از موج آب بوریا دارد
بود موج سعادت سفر مکتوب حقیقت
کتاب طالع من سطره از بال تاد دارد

زین شعر ارباب سخن فرشی نمی خواند
ز موج معنی بچیده خود بوریا دارد
عجب نبود که دارم سرعت تحریر
که از مضمون رکبن نامه آتش زربا دارد

زید کرداری خود آسمان را ختم دارد
ز هر خویش این افی ز مرد در نظر دارد
بجای می ترسان خاکساری ناتوان را
خندک میل از موج سودا سره بردار دارد
بزم کام که چون آب بر سر سبز کرد
ز چشمم ترم نهان جری ز نظر دارد
بدین بی تو ایان خواب معیوسیت خوابا
که سر از بال فری بالین ز زیر دارد
بدو خط بود پرواز دیگر حسن خوشتر
تذرد بوسه آواز خط لب بال و پروا دارد
بزرگ خاک هم کرمان بود چندی گرام
رکت ابر از غبار می تو باد آب ترا دارد
ازین آسن زبان انتقام خویش می ترا
رک من محض دعوی بخون نبشته ترا دارد
دو عالم از غبار غم چشم سر آید
که غنای خیال من دو ابرو ز پر ترا دارد
سکه وحی بال بخودی پرواز خواهد
که همچون رنگ از موج شکست بال ترا دارد
بکامم سرشک کرم می کرد که کسوت
که شمع محفل من رشته از آب کبود ترا دارد

دل خون گشته من بی تو فکر جهان خود
سکست این سینه از موج می کلک ترا دارد
گلستان دل بی آرزو میل نمی ترا
کشت باکل ز آواز شکست ز کنت ترا دارد
طلبکار نوچون صومار و دست جهان
بخود بچیده سر را در بی فرشت ترا دارد
نمی خواهد دل آتشی در آب کرد
که چون شبنم که از از شعله کبر ترا دارد
دل سرکش نبی سوز محبت نیست
فلاحن سینه جلاله در سنگ خود ترا دارد

شکر از لعل کمان بازی داری می دانی	که چشم مورد هم اینجا شکر در تنگ خود دارد
بجسم ما که شوکت ز خیرت بر نمی آید	سراین شسته را که با کوی جفا خود دارد
چه باک صاحب نفس از فلک دارد	که کرک میرد از کله که سگ دارد
غبار رنگ من از بخت نبرد ظاهر شد	طلای تعدد رشتام سبک دارد
جو عشق نیست نباشد تمام که در جهان	ز شور بخمیر که رنگ دارد
چه غم ز عادت از باب جمل را نشو	بدل تبخیر کند که رنگ دارد
ن من بکجا که نه از زخم تیر دارد	شست استخوانم ناله زنجیر دارد
رم کشکان روانه دست از خود خود	که شمعش رشته از تار دهم شب دارد
بی تصویر فرهادی کشیدن جانم	ز بس از خلق دیوار هوا تصویر دارد
کی از دست معمار باشد جنت کم	بنایم موج سیل آفت از تعمیر دارد
جان شهباز من در دست پرور دارد	که خوابم نایم که ن می سد شبگیر دارد
نباشد هیچ بر دوا از خطر ارباب خبر	غزال با چهره که از دمان شیر دارد
نکتن از چمن رفتن بخون جوی غافل	برک غنچه خواب رنگ کل تعبیر دارد
کردن چون صد کل دارد از یک کایه	که با هم بر دوشه دامنگیر دارد
بهم افکند را چون بارهای شیشه بکند	
فغان شوکت آتش جگر تا نیر دارد	
خامی ز مراد هوش دارد	بهم خیمه زه چون آتش دارد

ز جان کم دلا با مردمان کوی	که چو از بدنها کوشش دارد
بناز ما که بر تاب آنقدر	کمان خیمه زه چون آتش دارد
بجسم ما که اینها جان از ضعف جان	که از رنگی بر نمی آمدن آواز پا دارد
بود طومار شو قمر جاده صد کاروان	در بدنه های مکتوب من آواز دارد
جان من سعادتی زنده چون غبار	که شمع استخوانم رشته ارباب دارد
نمیجو و شود از دیدن دست نکش	ز رنگ با ده بنداری که دست اجناد دارد
بیانی شود مقصود من صل می کشد	که از شاخ گل شکسته محراب دعا دارد
جان آلوده انجم جسم از شمعوار	که از موج لطافت خانه زمین بوریا دارد
خود را استوخ زاهد شعله بی افکند با هم	که دستش سجده از هم کل رنگ خدا دارد
بود موج تبسم خنجر که از زنجیر	خبر از که یارم آن طفل بی برداکی دارد
مخواه از من در دست چون منم دل	ز کردار این رود و این من سیاه دارد
بگفت آورده ام دلمان طلب اینها	کف افسوس من جایت دست دارد
چه خواهی از رخ را لوده زنده شوی	که از خیمه زه کای خنده زندان دارد
ز آب و خاک کز می بود شوکت بکس	بپس کعبه ام از کفر و دین بند قباد دارد
بجلی که تو باشی شراب راه ندارد	بخشن تو کل آفتاب راه ندارد
براه آمدی ای سهره باز کرد و کس	ز بس که بر شده از ناخواست راه ندارد
هو لطیف و مهربان آفتاب	بما بمانی من آفتاب راه ندارد

سواد عالم امنی که مست عالم است	عس کجوب موج شراب را فدا
غاب بر چه بیکان نیست و در کن اذر	سیان ما تو امشب حجب را فدا
مجوی شوکت اسکی خشم بر دهن	لی کجاست آینه آب را فدا

چو بزنون خنده بر دنا	سیلاب سرخانه بر کمر ندارد
ان ره سالک رود از تن	کامل جو شود دل شکم سیر ندارد
بر در ده منته شده ام از دنا	بستان صد ف غیر که سیر ندارد
چو بزم افزون بود از عجز کلام	نظاره ام آه نیست که تیر ندارد
کم که سخن سخت که جز حرف نام	موم در کرایه نقش بر دنا
که فهم کنی حرف جواب نیست	بر کوشش نیست که تیر ندارد
دیوانه اید از زحمت پاک ندارد	میدان جبنون جز در سیر ندارد
از جلوه هموار نوشه قطع جفا	آه نیست حرام تو که تیر ندارد
غم نیست که از دیده حیرت دارد	ه ای در قیامت نصیر ندارد
دارد دره مسکنش از دنا	فی مشبه با جزیره سیر ندارد
راز دل مشتاق تو میخاج	قران خموشی زبرد زیر ندارد
ز دست معمار بود سبیل نام	دیرانه من خواش تو میر ندارد
چشم من لم مست نکروا	صوای خیسلمم رم نخیر ندارد
ساقی خطایانه می نیست کم	یک سبزه جوینای تو میر ندارد
شوکت زنده که او می رسم	طرف کلام غیر بر تیر ندارد

امشب که مرا حیرت رخسار دانا	خاموشیم از سر به نظاره او بود
سوخوی دل من برده رنگین که بعضی	بالیدن کل جنبش کهواره او بود
دو دو لم امشب هوا ساخت	سرخسنگیم کردش سیاره او بود

شوکت که جهانیت را بالیدن و	
هفتاد و دو وقت دل صد باره او بود	

و بخیر آهوان اندیش عالم را شایه	که در تکان تو تیر روی برش از کده
دارد ساربان با قلبی غم شایه	جس از شعله آواز فانوسی برده
غبار آتش لبم از جای	هوای خاک کوی و بزمکان که ره داد
بخود کن روی عالم ناخود عوای	که بزم شاه خاک حسنی از کرد و داد
بود بکجه دیر و کعبه ارباب بصیر	که از دیده احوال بکایت رفتن دور
رغز کفر حسن معنی رنگین شود دید	بود چون جاده بوسف جبر و عرقی

چنان داغ دل شوکت بی داغ می	
که همچون لاله چشم را تا شایش سیه	

بی تو امشب غلب بر شراب دانا	نبه ام از مغربان بر شسته تاج
دوش مغرم می تو خاکستر برق ناله	بند بند می چشم شعله جواله بود
بی تو دوران نشاط امشب دانا	کردش سپایه ما شعله جواله بود
شده بهار و لاله ساغر است او	سجده صد و انداز به رخسار لاله بود
اگرانی بکسکین ناله می آید	صد شکست امشب بچپ بختی تاج
همچو فصل گل درین محفل دوریه ای	ره ز جامی تا جامه دگر م یکبار

که بگرفت در آغوش شوکت	سیر او مشبوح پادشاه کابل بود

یاد ایامی که آن بهشت کرم جاد بود	تغ او از خون لرم و آتش زنگ بود
انفکام داشت از چشم بد و دم گدا	بل ویم غنیمت معنی شکست نک بود
رشته را تاب گذر کردن بنو دار بود	مشراب من یک سجده خیم سوز بود
روز خود پیش ازین از سبک صفای	آسمانم را فدا کن و آب من سنگ بود
ای بجز از بخت زانکه سگ کلان بود	ساعت چشم غزالان بر می کلک بود
از خون داشت آواره شوکت	ره میان لاله و زنجیر صاف بود

دوشم از جبرت خموشی و تنم فدا بود	نال که مرم حیدر آسمان آید بود
بکه بی خیار آدمی کردم از بر دین	رخم زنگ آمد نهایی است
بود روشن پیش ازین بزم کرفاکی	جنم مرغ من جواغ خانه مست بود
خانهای کوچه بخیر بود و آهین	بکه از من کشور دو بانی آباد بود
کاش عشق از بخت جانان محبت نادر بود	بستون حرم ز آب نیش فرما بود
نوبار غله سوز محبت نسیم	واغ سودایم جوفل لاله مادر زاد بود
بوی خون سید او مشبوح جفا بود	آهن زنجیر ما از جسد جفا بود
لی قد او بکه مبداء در تنی جفا بود	ظلمت بخت سبب با هم سائید بود
خفت شوری داشت از یکا است	بیل کلان من از بخت فولاد بود
شوکت مشبوح داشت عید خیر بود	بخود میا آمد و رفت مبارک بود

در نظر مشبوح مرا رفت آن جفا بود	از کل مشبوح لب لب اسن نظر بود
نیت از دوی میان و جانان	بیل را بطیف جوی کل کمار بود
نست از خون یک سبکیم ز حقیقت	نار با این من از کهای سنگ بود
بیکسر نشید مراد ملک سید	نال ام آواز بانی کردش ستار بود
جا کهای سینه ما بیدار آن مرید	روز کاری جاده غریبی ما پاره بود
از کس طفلان هم ما منت بردا	خود بخود چون کور مرعط آن کما بود

بایسن شوکت بفرماید امید ما رسید	
حاره در ددل ما ز دل حاره بود	

بطای میجوی و سن ز جفا	تذرو غله آوار غلب بال افلا بود
ادب گذشت است نغمه نای	تا که کرم در مکان را جواغ زید و ایل بود
نرب بزم با بی شنه بود در شور	حل تبا نه ما کو بی ار کرد کدان بود
ز شوخی هر طرف می کردم جاک	غیر برهن از سر چشم غزالان بود
بیابان مرگ گشتم آدم تا از وطن	حوشا عهد که نسیم من بی نیت بود
دل را بنود آرام از غیب هنر شد	در شوا این که ز آب موج خوش بود

بسر دارند سودای خط سبز تاج	
مانا سر نوشت تیر بختان خط بجا بود	

یاد ایامی که شو قم و بجز از فیه بود	از سرم میگرد کلن غاری که در باد بود
کریم چون آمد کشیدم خاک ز جشم	بیل راه از می بستم بدر باد بود
چس از آن گرفت نه خواست و دوا بود	از ز خواب چشم ز لجه بود

آرامیل تاشای خط جوی بود	سرمد نظاره کرد و اسن ترکا بود
آسمان را بانه از دود کس	خواب سکین بهار نکست بجان بود
صفت غن و شومای پس مغرب	سایه مجنزه بختش سایه زکات بود
رسم و این خلف نیست که عتقا	رسته زمار اینجا رسته یان بود
شوکت از عشوق را دلت کانی	تش را نسیم برین یان بود

بکه برفش بکشتن ناله ام و کیر	ناله بیل بوشم ناله زنجیر بود
شکله بود آید جشمش بچن آرای	جشم جوان در جوان آهوی بقیع بود
جسم خود بک ده از او ان جبار بود	لطف مارا تحت کلهواره جو بید بود
جاده داغ اهل دل از شکست بید	مرهم کما فوری ز باد جوی شیر بود
دل نه ام و زار وطن شوکت کانی	مرغ ما در بینه هم از آتش یان بود

در سب جزم کس تهی از ناله بود	آه نویت که بر جبین تجماله بود
باید سو که نسیم روی بطلان	آتش منزل من شعله جواله بود
در خور روز بود نشانه هر می شوکت	نیم ستم کند آن باد که یک ناله بود

بیلی را که دل از یاد قفس بود	دانه از مرد و کانت دیم صید بود
کر می آتش کل مرگندش مده موج	بیضه بیل اگر جبین فولاد بود
بیل ناله از طفل کاسته ز خوات	جنس برک کلم سیلی استا بود

بکه دیکیر ز خود بینی خوشه انم	جو هر آینه ام جگر فولاد بود
شوکت از بکه گرفتار گرفتار انم	نشوم قسمی آن سرود که آزاد بود

بکه از ناوک بیداد تو مایوس بود	زخم ماجون بسم آید کف افسوس بود
خیر هم بکه بکوی تو بجهد رنگ بود	خار با بومرغ دبدبه طوس بود
می توان شمع ز برق قلمروست کرد	ناله سوختن کمان کاغذ فوس بود
عید آمد که بای تو که زارم ز خویش	حسرت بوسیدن مشتاق تو مایوس بود
بکه از وصل بستانم هم می دهم	که جسم آمدن با کف افسوس بود
می رود ما سر کوی تو آرد جبر	دل کف رفتن عشاق تو جاسوس بود
و از شوکت من و دستیکه زو	جرس نافه کعبه زان فوس بود

جند جو ز محزون سر خاک ره بود	کرد باد من غیب را دامن صحر بود
کریم کرد بدست ز جام سبک روحی	باده ام ز رنگ صاف از برده بود
از شکست ظریفی نظاره ستم کنی	باده ام چون رنگ سما از برده بود
که بهار و که خزان بختن بختم با دل	بست رو کرد دیدن بکشتن رخا بود
کرده ایم از اهل عالم کوشش ز خست	جشم ما را سر مر از خاکستر غرق بود
میش زندانی که شوکت مست جام قط	مصرع را بکن بصل کردن بستان بود

نکه سوخ تو مست از می آرام بود	کرد سحر جسم تو بالیدن با دام بود

با دود لعل لبست است	خط با قوت و رین بزم خط جام بود
نمست از لطف من نیم کجای ترا	فره است چون بسم آید لب شام
آفتد حرف کجا و نوشندم کجا	بند کوبش بزم کل با دام بود
میونایت کل دوستی اهل جهان	کرده کم کشتن شان کرد کشتن
بک از خفا آجا رسیدت ولم	فقط بود و جسم کرده دام بود

قسمت شوکت معجز خشم پیش
کفایت باشد و آن نیز بیغام بود

الفتم نیست بر احوال بخت کس	کلفت نیست ز محنت بخت کس
صمیم از تو بباری بزرگت کس	قافم از تو بجز فی بقاغت کس
ذلت آسوب جهانست بحال تو	مازت ادا زده دار و بزرگت کس
کرده ام چون بتو افتخار محبت کس	خبر از خویش ندارم محبت کس

شوکت از دیدن ایران کجرم بر چون
عازم کسور مستم بر غنبت کس

بهم فاله و تانیر بسم می جوشد	خون خاموشی و نفر بهم بجوشد
طرفه زمیست محبت که ز منربا	کفر و دین چون شکر و شیر بهم بجوشد
خون کرم سهداروی بگری کس	موج چون جوهر شمشیر بهم می جوشد
بسکه از ناله دیوانه من سنت گدا	جاده چون خلقه زنجیر بهم می جوشد

شوکت از باد عشق گذر کن کاج
بای بشیر و سر نخیر بسم می جوشد

بی جز مار بجز زاری که بادش می	این کل رعناست روز و شب یا و شری
دندش از دور ناخن می زند زخم	دفع من عاصیت مشک از سوادش
کشته ماکر ساحل را ز خاک شنیده است	با بکر و اب خطره باد مرادش می
بک میا جو محرم و سیم زود لدا رجوب	بقرار یهای دل مار از یادش می

شوکت ازادی صد بار تا دوست خنود
دوستی می آورد و تخمین نشادش می

کرشتانی از سکاران ترک بچوبی	بر برانی تیرا و فرکان آهوسه می
فاحه نازمت هر فرکان بر کردید	مانده چشم سینه ابرو می
جوز نماند عافان دوست گار	طلوع مارکت از خسار هند و کس
دانش او چون کل کجاریست بخت	بچه کیریش از پس رنگ آرزوست
ساقی امشب بر بکفر و لیری افتاده است	می ستاند چین موج از می باروست
برخت از خفا بزم سیتان	بی خودی تجوان کجا و خشم است

شوکت سان از بزم دل انبسم طلوع
می برد و نگویند بدایه می کل سوبه می

مرغ فغانم انجم مطلوب می	میسر ستانه من خوب می
سیکیر و از هوا انجم بوی برین	جنم ببال حیرت یعقوب می
بکست عقد های دل من کرم	صبرم ببال محنت انوب می

فرغیکه آب و دانه او از نو گشت
شوکت ببال ساکت مجذوب می

نصف اینست که در این کتاب است

هر که در دجله رکین از زه می برد	بیل مارا کل تصویر از با سست برد
اختطای قراران حفره راه مطلبست	خار و خسر اسیل از خجرا بری می برد
آب اگر از جا تواند بر و کس سر و	سایه ات را بر تو خورشید از خجرا می برد
باز خال و خط محبوب دلم می بخور	و جهان فتنه و آفتوب دلم می بخور
دارم از جوب معام کف خوشش	سته ام بر دها جوب دلم می بخور
و انم از خال رخ بوسف خم و شوختر	منه از دین بقوب دلم می بخور
عبد فرخنگ از آتش حیران شوکت	
آب از چشمه یوب دلم می بخور	
و کس که رفت از وطن از غم می خورد	فیروزه چون چار زینت بوی کشت
امروز نیست تحت تردامنی مرا	دایمان من تراست زانی که چینه خورد
امشب بیاد لعل تو غنچه تاجه	کل مشت کرده بچه دلخیز افشرد
براز شراب عنق بود شیشه های جریخ	یل و نثار با آیین باده صاف و در
مترزک نیست صغیر و کبیر	بیانه و خشت و بختیم بزرگ و خرد
کارش بود جو آینه خیازه کجا	دایمان دل کسر که بدست نظر سیر
شوکت را لفظ غنچه کشت روغن	همراه خویش کس نهانم با دهن خور
ال نایان سکه بینش من ز سحاب از کرد	میش جوهر وقت گشتن مرا آواز کرد
از فغان کردید افزون تر بختیمان	کلبه ام را بیره و د و نعل آواز کرد

بی تو ز دمی بخاطر شد مرا کرد دل	صاف او کردید رنگ از چهره ام برود
نغمه ای با یستم تا صبح می آید کوشش	کولی اسب طرب از زمار تار کرد
چون گنجی کو چشم سره دار آید رود	
شوکت از شو صفا بان و سوی شیار کرد	
وقت آنکه خوش که سود پر غشنگ	خونیر از کعبه بیرون چون هزار است کرد
بسکه طبع من بری می گشت بهلوی	می توان سوی ما بر دوشه رنگ کرد
اگر منع از باده ام می کرد و دوشن	رسته تسبیح از موج می کرد رنگ کرد
می توان شوکت بعد از شیشه های ما	
تا بود برده کوش از رنگ گشت کرد	
دل نسبت بظرفه بر خم درست کرد	نسبت درست کرد و جبهه حکم درست کرد
بیانه دل که بخت است سنگین	بتوان بومیانی آدم درست کرد
خونم به پوست بوی زنگم شکسته تر	نازم تسبیح با که کیدم درست کرد
عز از برم که منت جو معنوق بیوفا	خوش نسبتی بر دم عالم درست کرد
آینه ام ز کزت جوهر سنگینه بود	خمش بومیانی آدم درست کرد
شوکت و کرب بخت که عکس مهر	
تسبیح ششم درست کرد	
جرب در سبها نمود ز خود دلم ز سر	شمع که فور آخرا بن بر وانه را نام کرد
دور شوی غایت جواز بهر مالین	نام در مان بر دوشه بسیار رنگ کرد
منت خاتم پس آتس بر ست افتاده	سبزی کرد و به خجرا می که برقی کرد کرد

چو در آید از خون اسرار شکستنی	و اداین بر نشسته چندان که ز کم زود
بعد از این شوکت چه خواهد کرد و باز آید	چشم او چندان که می باید تغافل کرد
تافتی خط خوان کاسم را پریشان	بچشم من سوادم و دکت را بچشم بچان
به بلور زینسان بچرخش سستید	نخایار بکسی فتح سواد چشم کربان
ز سوز دل بود هر لفظ ز کین شمع کلک	بیابان برد در کسب امیر حیران
عجب نبود بعین به به بختی شوخی ضمیر	که خاکم را ملک از سر به چشم غزلان
بهار اندام سروی بر من چاکم چو گل	که ز کت ساعد او آستین بکنان
بکشتن زک سوخی بخت سرو چنان	که طوق قمر باز حلقه چشم غزالان
ز کوشش یک سر تابی سودا آه مست	بره نقش قدم را نور رفاهم مکنان
باده ماسوی خم از کاک آفر زور کرد	سپهر آفر دور و بار با بخت شکر کرد
دیگر ازین جوهر جان سوزی جان زور کرد	سنگ خود را از ز خویش آب کوهر کرد
دانه آن لبها ز آسب است صدف	چار انگشت این عسل خانه زبور کرد
بر چنت شوکت بزم ز بسبب با بچان	شیشه می را خیال آتش از دور کرد
دل عاشق بفا از هر چه یاد زو فک کرد	از آن آبی که گندم سبز کرد آسبان
فضای کوی و افروان شود آواز	نقشبها چون بهم پیوسته مکر و دوا کرد
چو بچشم ز حال خویش طوهار برب	برکت دود زلف او ز بیانی هوا کرد

کلید قفل روزی در کف سر سکی	چو کرد و کرد خود سنگ فلج سکی
چون بجا هر سبب نخلان کرد	آب حست به من کوهر دمان کرد
عشق هر جا که سه فلان کرم بچ	شور آفاق شود جمع بکند ان کرد
آب نحر کت نسیس ز تراکت بود	از کت سبیل زلف نور بشتان کرد
دل از بقره پناه به بزم یار کم کرد	بس غلطان بود این کوهر شوار کرد
بود جزو حیات او لباس خود نایب	تن برسد شود ز راه اگر دستار کرد
طیبه نهار دل شاید بر ارج بسم کرد	چنین کرد دست دای من بزم یار کرد
لرامی کوهر عشقت قد فتنش سنگ	دل عاشق که کم بیداشد و بیا کرد
بیابانی بچشم آید جو می بسم بسوی	ز بشت زاده و لطافت خانه و دیوار کرد
کمر نازک است برد او دستم دل و دین	که همه به باس رسته ز ناز کم کرد
زبان خامه شوکت بعد فرما و کتی	که چون معنی شود کوهر بکشت کم کرد
نسی را فیض بیداری غیب از جوت کرد	که از وضع دایم به سبب خود کرد
زودان دودان و بهر جا بکند و حفر	که بریدن دهد آب ز خود کرد و خود کرد
بدل مکریم از خسار و حفری دمی رسم	که از من بشنود حرف خود و بچ کرد
جز از معنی خود کی بود صورت بر ستار	ز قد خویش زاهد بروی محراب کرد
فنا و کرد و دلی محبت را بس از مرد	چو این دیوار می افتد ز باس بک کرد

چه نازک دل ترا شوک از هوا بر طبعیت
که آزار از تهنش رخ و گمان چنان چنان

بجا نویسد آه از دور تا نیر بر کرد
بجان سختی جنت زان قاتل بر جرم می
به بهار حم می آرم جنت از خاک بهیا
نی باشد تغافل و در دل باز گنج لا زار
کدورت مست از برون صورت خانی
مگر نقرین بد کس که آفت بر جان
هر سوزاف او افکند شوکت و نام

ندارد در قفا و کر سرین نیر بر کرد
که رنگ خون من بس از دهنم نیر کرد
ایسین فندام از دهنی نیر بر کرد
که روی خانه نقاش از تصویر کرد
که ناکه از درون سویت رخ تصویر کرد
براه رفت خود از هدف که تیر کرد
دل بر زور از خود رفت تره ویر

کس از آینه نشن و نشانی
شهادت نامه ما قصد دیگر نمی خواند
خراغ کا به وان نمره پرور دانه خود را
دل چون لاله از باس نفس تا خسته
سکر و حست از جوشن زکات بیک اند
بفرماید ز خود آگاه کن ارباب غفلت
بجا از بخودی ای من آن بد خو خور
هر جا بخش آرای سوخی می شود نشن
هر جای روی از قانت نظر نمی

جواه از راه چشم آید برون نور نظر کرد
بر دکنوت باد چون دم تیغ تو بر کرد
غم غنبت ندارد آنکه با دشمن سر کرد
که دود آه جو ز کرد که داغ جگر کرد
ترا آرد نگاهم چون بسوی خورشید کرد
که حرف آهسته نتوان زود بهر کمر کرد
زمن گیر و جز و ز می که از خود خبر کرد
سواد جسم آید حلقه برون در کرد
سرابی ترا ز بس نگاهم کرد سر کرد

نهاد انگشت خشم از بس سینه کج کرد
که زنی بس کنی در ناخن زنی سر کرد
ز دست تیره نخیست قطع کج کرد
دم تیغ زبان دانه ز سنگ سر کرد

جلد خون تراکت از یک بر مصرع کست
اگر شیرازه دیوارم از موسی کر کرد

ضیبه رخ آن شعله بی پاک سیکرد
درین میخانه بر دم پیش و محو بهار کرد
ز بس آتاده بی بکیم چون کریمین
ز برق دید و پروانه روشن شد کرد
بجوای غش تنبانه من کشید گام
بود هر خموشی گنجه بر این معنی

که چون سده از حسرت بخت خاند کرد
رک کردن جو بر کیفیت اندام کرد
در این ملک از خساره من پاک سیکرد
رخ او از نگاهم گرم آتش پاک سیکرد
که چون کرد با اینجا پاک سیکرد
سخن از لب کشت دنیا کریم پاک کرد

نگاه گرم آصف چون فند شوک بسوی
تلف خاکستر من شود ادراک سیکرد

مرد یک آتش حسن نو سر کرد
و ف روی نو دیدم شد از حسرت کرد
بسکه جاک دل فاخته شیرین کرد
حسن را نیست با نیکه بعشق آینه کرد
میر فیض بهر حال بصاحب کرد
نیغ هر که شکست منج سیر کرد

کار آسان بود معنی روشن بستن
ترا تا ظلم شود آب کوه سست کرد

کند و خاطر داری و میخیزی کردی	کعبه عیش را موج می دزدانی کردی
وزان صحرای من از شوق او شکست	رو خرابیده را آواز بانس می کردی
دست غمگین از محال تست بند	که کرد بال عشق به کل پیانی کردی
جدا کردین از نازک خیال آرد دوا	بری زینت کبریا و دود و دوا
زخوبان و دوری عاشق کل سرگیشت	شرار شمع چون کرد و جدای و اندر کردی
بجوای که دام بنید و لها بنود	بخود صیاد می بید ز رشک و دوا
کل موت و حیات ناشفان کردی	لب میخیزان کن آخر لب می کردی
بر دراز جرح فارغ نیست از جرح	بردی آسایان مور کرد و دوا

ز سائل شوکت آرایش بود و می کرد
که دندان طمع زلف هو سراسر می کرد

کل ساغر بزم غنچه و شکست می کرد	بدور من بجای ساغری زنگ می کرد
توجه کن بانی رخت از خوشین	قدم تابی نمی نقش قدم زنگ می کرد
حسن نیز یک کیست خجسته بهار	که تارکش بجای آید بچیدن زنگ می کرد
سبدم چون تواند کام دل از سوز	که از بیطایعها من تفت زنگ می کرد

اگر شوکت دور نمی آن کل عیالین دارد
بهارم صبا آخرت خزانم جنگ می کرد

بیش اندام قدت سر و خوش می کرد	کل زباید خذ روی پس می کرد
صبر عشاق که حسن بهر زنگ می کرد	شاخ گل خنک جو جو تفسیر می کرد
بستن لب فغان زنگی جاوید	رشته آه جوشد بار نفس می کرد

بیک جسم ز تو بهر زنگ می کرد	مزدمن ز بهر پیر این سر می کرد
سره جز است بس بگذر زنگ می کرد	نقش پای تو بر دجتم سید می کرد
نیت از جوت و دیار خوش می کرد	نم اسکندر جو هوا گشت گم می کرد
جنگ جو جو به یک جو سوزی مار	کف خاکستر کرد و سپ می کرد
اهل عیش حرم و دیر بهر نیت	بیش احوال سرب یک راه دور می کرد
این جوست که از نیت نیت	جو هر آینه موج که می کرد
سخت کرد به کعبه خواهر از نیت	روزگار ریت که بر کرد و گم می کرد

نفس چون متصل شده خوشین	سویای جو بیرون کرد و زانی ناله می کرد
جو خایان بر دوا کفن از رخ چون ناله می کرد	ز کردش یک نقش شعیه جواله می کرد
بزرگی آسمان گشته ام دله و دیرین	که بر سر زخم طل شعیه جواله می کرد

خود آسوده ز بزم محبت بر نمی کرد	کسی از پیش سیران سلامت بر نمی کرد
دم تیغ اجل را سا همراه غایت دانه	دل دیوانه ما از شهادت بر نمی کرد
نباش دیده آینه از روشندان	دل عارف و حدت سوز بر نمی کرد
یقین طاقش را تاب متاب غلی	کلیم از دای ایمن سلامت بر نمی کرد
بخار آبش جو زرش دانه نخل من	داروی دل زنگ دانه بر نمی کرد

نمی کرد و بخاطر آرزوی بوسه شوکت
که با فو نه زنگ زنگ بر نمی کرد

مبادا شفای بت گشتند از منت گذرد
گر بیان تشنه از زنگنه بیاورند

بر صحرای بادان طره مختلفان گیرد
 ز قطع خامشی زخم دهانم تازه میسوزد
 دین کلشن که میس زخم دار ندارد و کجا
 تو اندر و غن غلبه کس از کف و کین گیرد
 هوا زخم دلم از باد و امان زبان گیرد
 قزو کل بریر و از ابرک خزان گیرد

نبار خا از خاک وطن بیرون برد	سود چون میل کرد آلود دل ز سر برد
نکرد دستک راه رنگ می بزمین	ره رود عیان کی تواند آسمان کبر
سفر از خلوت جرت بشایان کور را	دل آینه نشنیدم که از آب روان کبر
نذاذ عقده سر رشته تفریبات	مگر کاهی بوقت غاشی باران کبر

بجای سجده دست من در سبزه می کرد	بسجده میروم ز کم ره میخانه می کرد
برون کی آید شش از پرده راز می شنید	که از رنگ خدا دستش نهان می کرد
بود اشکباران با صحت اشکباران	بجست و جوی من زلف تو بال می کرد
بجستم او خط یا قوت خون مرده می کرد	سبستی که سرش از خون جان می کرد
شراب کرد سر گردیدن آتش می کرد	خام قح از کرد دشتش بزم می کرد
دل یافت از کشت تکیه راه خود	که خفا و جرم کردیده راه خانه می کرد

داغ را لاله چشم ز صبا می کرد	برقرار غمشه فر ز هوای می کرد
کرد آزار من از طعنه مردم ازون	زخم من ز سخن سه د هوای می کرد
دل نه یاد طمع کرده نشسته بخون	وای آن دست که زخمی زخمی می کرد
یاد آن چشم می بینم و می نام	محض حرفت که از سه صد می کرد
نمت طالب ما تشنه لب مطلق	گاه ما خون ز رنگ کاه و ربای می کرد
چون لب شکوه گشایم برده بخت	سر نه خیزست ره آواز در می کرد
فقر شوکت زمینی که چراغ مهر	آسمان رو غشش از مغزهای می کرد

جوانان کل از یک بلبلان می کرد	جوان وزی باغ از باد و شمع از خون می کرد
جوانان نطق ما از باد و امان زبان می کرد	خوشی شعله آواز از افانوس می کرد
را از باد و امان نوحه اسخوار می کرد	جاکم ای جاکم طمع آهسته می کرد
که شمع کرم خوابیدن بچشم بهمان می کرد	ز بیداری جوانی به بایس خورشید می کرد
جوانان بهشت از باد و امان می کرد	به جانش بزم انتقام از دوزخ می کرد
زبوی بر من اینجا چراغ کاروان می کرد	جور و آید کاف مصلوب کس می کرد

چه میداری ز سبهای غماید بخت	
که بر صبح در اقیانم بخت با جوان می کرد	

سبک بگدون قیام چون در فتن می کرد	ر دست از رفتن رنگ آواز می کرد
بجای باده دارد شعله حل کرد می کرد	به جاک افتد از دستم قدح آواز می کرد
بنان خاکم بخود رنگ تعلق را می کرد	که نقش است من از زمین جو بوی می کرد
رقم ز شکوه چشم نو از بس آلود	محالست از در پنهانی مکتوب صد می کرد
معیای فایم اینجا ن از خاک می کرد	که کرد از دست مر ز رفتن رنگ می کرد
چنان است غبار مر آب آیم هوای می کرد	که مغز استخوانم جو کف از موج می کرد
زبس از ضعف کردید استخوانهای می کرد	چشم غمزه جاک جنون دندان می کرد
قنار و جو چشم از دقتن بهلو کند	چون مرگان خود بخود از بطلون می کرد
جاک است خود می میای لی و تار	که کرد استخوانش کرد و زبال می کرد

محبت کرده است از مغز مجنون	
بخود غلظت بخواهی که آواز در خنجر	

بهار طرّف اسال آمد سخت بزم	که آن خل از کنار من بیست و نه حرم
جوخ کل که از باد بهار می کشد	بی نظم او ساعه کف ساقی بجا خرد
ت م خاکستر و کس که از سوزم نمی د	ز بام خانه ام آتش زبیر کی سوزد

جود قتل مر آن حور زاد بر خیزد	ز ناک جرم او از دادر خیزد
انقلا چشم ز بس غبار افتد	ز گردش گنجینه کرد با د خیزد
محیط عشق خطر ناک و با بخت حس	نشسته ایم که با دمراد خیزد

مطربان از بهر دفعه صف برون	نغمه های خست خود را از داف برون
سند ریغای کجایم از مرگان سفید	بویف تصویرش از جاده صف برون
مچو شکست قطع این دای بایان	سرمحیب آید و از خاک بخت برون

وقت انکس خوشه خود را در خم کمال	باد آتشکی در سایه سبک کشید
روی عشق حسن از یک باد گلگون	می توان تصویر بیس از رنگ گل
خط دو و شعله آوازی آید بچشم	صفحه مارا که سطر از پر لب کشید
سوق اجزای دل را بصد شغف کشی	توتیا کرد و چشم حلقه کا گل کشید
خاست تار و تشن کند شوکت چراغ	رو غنر معنی ز خاک طالع کشید

دل دست تو شرابی نتوان کشید	نشسته ام آبی نتوانست کشید

بچه ام خاک سنده روی در بیضا	دامن بند نقابی نتوانست کشید
بر در دسر حسرت به خاک کلیم	از کل طور کلامی نتوانست کشید
خون لبش شکلی خود بر شش ساکت خرد	از رنگ موج شب بلی نتوانست کشید
حسن مغرور تو نظاره خود کرد و بخوا	ماز آینه و آبی نتوانست کشید
کشت خون آبله با ال حوادث	رخت خود را بخوابی نتوانست کشید

خوشن کوشه ارفک غم بید کشید	با دما مان کر بیان عدم بید کشید
شعله سو داغ فطر تم را خشک کرد	روغن دایم از مغز قلم بید کشید
خیم بود و پشت کجاده از بار احسا	خند بار منت اهل کرم بید کشید
از دهرم داده گلگون نمی آرد برون	با د از خون غمناک حرم بید کشید
نا شود شوکت کاخ فرسیده بخت	یک نفس از صدق محمود بید کشید

خزم کسی که ساغ و حش کشید	خود را ازین جهان بجهان کشید
بایی که خشم تنغ زبان می کند لب	باید سپهر زهر خوشی کشید
نادیده است لعل کرم بیدار	خود را از شرم لاله کوه و کمر کشید
شده از زبان شعله مراد و تشن این	چون شمع می خورد و سر خود هر که کشید
قطع امید می کند از میوه بچوبید	آزاد که تیغ بروی نمر کشید
از ساحل صدف نتوان قیاس کشید	باید جهر رشته دام باب کشید
رندی که از شراب جسنون کشید	ساعه زکانه سر خب و ن کشید

راکت از کل زمین هر است کز را	خود را نمی توانست بر زمین در کشید
افسان سر یاقین صدف آب کوهر	چون آصف از دکن فلم اشعار بر کشید
افروخت تا زبانه چرخ را	روغن هزار بار ز مفسد زک کشید
شوکت کباب می کشد از بوی کدو	از من داغ نازک در دگر کشید

بای خود از خلقه اجاب می بایستید	رحمت خود زین آتشین کدو بکشید
در سر دشت زیر بوریای فقر	از کل محل کله سب خواب می بکشید
جسم سوزن نه سببی را حصار	دست خویش از دامن سب بکشید
حساب خود جوهر خسته کرمانی	نام را رافقه کرد آب می بکشید
بفرد نازک ولی شبنم نمی آید	ما ز آن خورشید عالم تاب می بکشید
نیخ خزیزی که داوران را می ده	از نیام ابروی محراب می بکشید
نیست رود نیل احسان غریز از نی	بد ازین از به کفان آب می بکشید
هیچ تنی که اندامی نه می آید برون	خویش را برون ازین کرد آب می بکشید
بدر سکین من ای ساقی بنام باده ریز	آتش آلوده خاکم آب می بکشید
چون چراغ خانه در ویش را نوریت	باز شوکت روغن از محتاب می بکشید

خاطر من جانب آن لطف و کمال می	از ریش فی رک من سوی سبیل می
چون بر آن در اشتیاق وصل مشغول	بیل از یک بیابان روغن کل می
باشق بی دل تستی می دهد خود را	ما ز جندین التفات از یک تغافل می

خس لطف ترا نام کم که ناخسته از تو	مور سوی خانه خود خم سبیل می
شمع مبر روانه را شوکت بفرماید	روغن کل فطر خم از مغر میل می

فکاسم برده فائوس خجسته	نازک شعله غایب نور خجسته
صد بار سه را بجز یک و خویش	خوبان برای چشم و کلاه خجسته
از صاف کات موی تو در و کبه ماند	در ساغر گل و قدح لاله رنجسته

خوبان لال باکش را گرفتند	چون باوه که غش را گرفتند
در برم و صدای شنیدن شدند	از شکسته سره آتش را گرفتند
شوکت چگونه از در میخانه بگذریم	ستان غسان برش را گرفتند

کفایت بر من واجب زمان مید	کرد با و ما گریبان بیابان مید
هاتم و غیش جهان جو شد بیکد بزرگ	لب جو بد خنک بکته گریبان مید
هاتم دیگر بود غش جواری فرزند خود	سیر ما در بد طغان حبیبستان مید
جوهر ذاتی بود شوکت دلیل و باقی	سیر حبیب سنگ از راه صفا مید

کتاب باغ دل شمع من ز نور است	شراب من من از بخار نور است
چنان تقاضا غلام کند زایان تو	که کل چشم من از غافل روی نور است
جوهر سیمه چه گشته تر است و غم	نود سیاه جوهر از چراغ دور است

برای یای بیستم دوست مت	به نور منع لبم که به در است
زبس بیستم بعد مرکب هم نزد	ز برق سنگ هزار ششم گورا
کند گوشه چشم سیاه او گشت	کمی که سوی من افتد به غور است
دانه سباده بختن کار تو افتد	از کفمت کل سبزه بر رخ تو افتد
از بهر تماشای تو خم ساخته خود را	باشد که کل از گوشه دست تو افتد
از چهره عاشق بی آرایش تو افتد	بر و از کف در رنگ بجز از تو افتد
صد لاله خورشید شود داغ سواد	چشم که بی رسد دیوار تو افتد
دعده او بردل آب و رنگ راحت	ابر تصویر این کلمات از نظر او است
لاله ای شست نخل ماتم مجسمه بود	خاک صحرای جسون بوی مصیبت
بسکه آتش داده ام از جوبه زخم	غنی بیکان او بوی محبت میدهد
آسیبی نه فلک می کرد و از آب	دیده من که دیدم کسی که رخصت می
از بجز کردن نشر تا مصرعی کردم	چون من یاد از صبح قیامت میدهد
از پنج در کرم عاشق موی آن دیده	بسکه آن موی میاد و از رنگ میدهد
میکم مهابت خورشید قیامت	روز محشر هم دل خرداد و عجز میدهد
کار است امید از کبریا باشد بگو	ساکت از دیوار منزل نیز بر میدهد
آب بیکان کیده تیر از سرم شکست کند	
آن کان ابر و مرا تاجت ز جنت میدهد	

نکظری که کرد دست خود تن خود	برنگ کل شود صد بار وین کشی خود
بدر می کشی میگرد و افزون دست	بجو این شیشه میالد جو کور از سر خود
رفیق خاکبازی تو ام با کسبته زایش	برنگ شیشه می سازم به از خاک خود
مادر و غنچه شیرین آن لب گلگفتاری	بود این کل ز شک خند خود قدنگ خود
نیم شوکت کربان جاک از اندیشه	بود مان بکند من آن چشم ز رخ خود
خانه از دیدن داغ من سنگ می شود	داغ از بوی این کلمای آن کس می شود
سراب آتش عشق اطاعت که می	برخ اگر می کیفیت او رنگ می شود
بود از کرم رفتن نقش با چشم	زند خاری کرد و امن من جاک می شود
نصبت کار خود را می کند در هر جای	بر برداشته باز آتش در سنگ می شود
مرا تا کی گرای به جان آب از بجا خود	کلی بگو کرده ام دیگر نباشم نمی خود
تو ج بگشتم از مستی زبان کو ماه نیم	زبان از موج می کردم که درم غنچه خود
تو چون نور نظر با بگذری از دور بسته	از ده نازک میبمانم مجرم کان خود
منو مهمان مردم تا توان بینا خود	ز خاک دل جو کند من آن خود بسک خود
بود شیرازه اوراق عمر ما سخن کرد	نف ابرم ما از یاد و مان آن خود
مادر و نفس هموار از در حشر	که می سر در سک قح بهشت خود

شش خط و سه در حشر از این
 بزم صحن خاک و از این کسب و دل
 ۱۱۱
 زبانه کربان جاک از این

لعلت تخت و در بکر غنچه جاکند	خط رخت بد و خورشید کاند
از بی شراب و بختان غنچه	دامن برآتش و این برکند
زاده یزم باد و کشت جان	سبج قرع کرده و دانه کاند
آب دانه کل سبغرمی تاب خورد	کل این غنچه از خند و تر آب خورد
باعث خرمی می شد و بیانی کن	آب کل از من از چشمه سبب خورد
رشته عمر تو و خضر بهم میوست	خم شود و تو چون طول امل ناخورد
بجوش و صدم و خون صد منا خورد	فنا گوین صد فتنه چشم و یاد
جان زگر و دشمن آن چشم مفرط کرد	که رنگ من به بخاشن نیم ره خورد
جان کناره گرفت از جهان شاد	بجای باد و ریخته خون عفت خورد
بود عاقبت کار خویش تن آگاه	کسی که قسمت امر و زنده فرو خورد
چه غیر تست که از عکس خویش آن	وزن خون خا و آینه با و نه نه خورد
دل از خیال عتاب تو سخته شد	حذر که سندی این با و خون سنا خورد
شراب رنگ خوش را نخی شوکت	بسیار خنده چشم مست شاد خورد
من و زدی که زهر جام می تاب خورد	ز که با نرا شبد قدح آب خورد
می گاه میت که حاصل شد و انگشت	که کف جام می آورد که خواب خورد
هر که را چون از خویش بود عالم	می سرشتگی از ساغر که داب خورد

بی تو چون خون کنم که که خندش می	که دانه سرنگان برک خواب خورد
سنگت از رنگ بنا کوش تو چون خون	می روشن که بروی کل مناب خورد
لودان دین بخت نام و شکم بکند	لاله این ز صحرای فتنه شکم بکند
کشم خورش آب در کنی و از دانه خورد	غنچه میب سببی از باد شکم بکند
نازه رود و در دکتان از بهار ضعیف	غنچه از باد و برید نهایی شکم بکند
مناسبت می کشم که نو بهار جوش دانه	ماطل صد غنچه زار دست شکم بکند
شوکت این کلمه که سده رنگین از دانه	از بهار سنان طبع غیر شکم بکند
ناله بر تبه آن کوی دلشین ز	بکر و خاک شبنام از زمین ز
محو باد و خورشید شبنام ساقی	رسیده بود بر کنی که می خن ز
دانه دستی سبب و دم بود و کف	خبر ز راه کوه آه آستین ز
چه نفع اهل جهان از نام و آریا	بتشد آب ز سر حبه کهن ز
ز نارسایی طالع برده ام شست	ز کو نیست که دستم شبن ز
ناله ز بختن عشرت دانه برد	دگر با و خمارم سبب و جام برد
راست بال من از خف تو برد	ز آتشینه هوای قفس دانه برد
بجای سه و ز راهم لبه کرد و کرد	ز بس ز خویش آن شوق خواب برد
فاده است نشت فی غیر نام ازین	در کسی که یزم نو برد و ماس برد

سبک بلی تو سبک روح بود بزم	برید زکات شراب در دست جامم
دین ما بود فتنه باز رفت	زبک حسرت از انکوی تنگام
بسته بدهم فانی نشین گشت	که آسمان بی ادا ختن بسامم

عرق چندان بچاک از روی آن کاک	که رکهای چین شده در آن کاک
بناشد در جهان شیرین تر از شکر	بجوی شیر اگر فرما و غلطه در
بود سر رشته عیش شکلفر فانی	در اینجا که افتد ز پاسبانان
سند را بجا طر کبدر و کر لعل نش	زبان شعله چون منقار طوطی در
شتاب بدین وی تو در اینجا	که همچون موج مرگام بر وی کدگر
غبار از جاجو بال شهبی و سخی	بچاک از بک بشکم نفیس رنگ در
دل موی میانش رفت و بر خنجر	ره کو هست با یک و سباده در
نخاکه کرم آلود مست جسم بک از ریش	بجای قطره های شکم از زنگان در
هوای خانه من از تنق کف می کیر	بود تصویر ما بر جا اگر چار و در
بر کشتن که می بندم طاسم زکات و بخت	بجای بر ک کل بوی کل از باد سحر

عقب از آن حسد اوتاد دل خودی	کوز با خورشید را آب ز کل خودی
قاست خم بانه گشت نهاد سخی	خویش را بر آن نشین از منزل خودی
با شهید خویش خویش با محبت دیگر	کر چه می گیرند جانست اول خودی
ناغل از حال من جانهای اگر نیست	کاه سباده بجز با ساسل خودی

خودن زلفت زلف منوکت از تنگ	دانه جوهر مرغ بسمل خودی

سپیل شکم بجز با در او خواهی	اتس از گرمی بخارستان باقی
میشد و رنگ بنای حنجره	شاه طبع خانه از کز و سباده
حرف از جبهه سیاه او در جاکبدر	سردان چون داغ از جاکبدر

زبان قنار و حرف طلب کی جسم	لبت مو سبیل شد چون بهر لب
بجز از یک شد از غنچه خوشه	خزان و نوبهار شش چون کار
نمی دهم بهر کجاست از جبهه	بر من با صند مو سبیل با مان
بود کم بهر شش تر و روزی با کشتن	اگر چون کجاست بهر روز و شب
بیاد آن بان نکاشت بهر شش	رهنده شیر و جان و جودم با

جو کرد و صاحب چه کشتی آسمان	نمود چون آب سبیلان بجز
برای امتحان آفتاب سخت می رس	که بهر بزم نه بنده از خود و از بزم
نخاکه هم را بکشم از جوش مرگان	چو آن مرغ بک از بنده و خار
ببال خاکساریها بود و در غنچه	که میل سر بر بی قدر است چون
سایه شایه می گیرد و ما مشرق افق	چه خواهد کرد اگر از خاک را
به کشتن که شمشاد دهن بهار جود	خویش را به و داز کل بوی
زهر مار منوکت مار را بر دانی	حوش حال کسی که بختش

می بخت بخشنی لاله برویش	خند و باقی زای کل سب و شین
یافت کل از خنده نشو و نما می کرد	رنک زرکش سگفت بوی زبوش
کرد و متباین بزم صراحی و	تا کش قاشق به تخم که وین
داشت حسن چو صاحب نقود	لاله و دای تیغ خواذ و بر وین
دو شرف من رنک که رختی	سبز دای سگ از لب جویش
کردم بی و ز بس کریمه افت	نقش قدم به کل از سر کویش
جانب شوکت کدر کرد کا هیت	سوسن نامیک ویش

چون غنمای از نو از کینه بسکند	لکهای و غم از چین بسکند
تا دست من رسید بخت غنما	از آتین و در شمشیر بسکند
خوادم ز بسک سید خوان بکس	نیلوفر دی ز چشم آینه بسکند
چون لفت بخت و خزر واکند	صد و ستم سبل از شب آینه بسکند
شوکت کل خرابی بی و طم	از موج آب که هر کجینه بسکند

چون سوی کفن کف تیغ نماند	خون کل از غیب منقار بیل بکند
بسکه نو نیست اجزای چمن و جوی	ساده اندازی کند که کشت کل بکند
بسکه چشم شوز و کشت و بر واد	رنک نتواند زبانی قائل بکند
چون ز کشت است و او یک ریش	سین جو زور آورد آب از سر بکند
کوشه حبسی بس از غری سویم	از سر من آب نمشیر قائل بکند

بکد از شکم بیا موج رطوبت می	بود از زخم آب از روی بسین
سند و صحرای بود یک سبز و زرد	بدر سیرمند چون شوکت کل بکند

آید و ستم از آن دامن کسب و کرد	بچه خفف بر کسم مو کر وید
جسم شوخی که در جلوه کری کرد	که رنک جاده صحرایم آهو کر وید
را به از صحبت نایب کزیری مکین	که بجای نایب و یوری رو کر وید

لوحه نون سلفه سوئم زخمها بکند	ناله زخمیرم از بانک جرسها بکند
تا خور و کشت بدنها آب و دای	میشود با یک کز جوی نفسها بکند
که بکشد است از میان آن خف و کا	چون سید بوسی که از من عسنا

از موج جلوه سنان و آید	جاده همچون کز سنان آید
از فغان خشم لب خود را نمی بندد	قائل مزینغ را از اشک بیل آید
بی قواری نیست از خشن زنا که مباد	اورانام مارا سیر از سیم آید
از طبعه ناول میزد و میب آید	رشته را این کوه از غلطانی خود آید
ایکسی جستم نشان خانه شوکت	سرباز و کوه بند موج سید آید

تا هفت حرف از خنده کل بکشد	برده کوشش من از فغان بیل
فاطمه را با بس فکر کرد و شفته	خوفه بشینه مارا بسین افتد

بسمان ز حسرت نظاره بشوید	جابه کلگون او را از دگر کل بافتند
کعبه می کرد و سیه است از غیر کفر	جاده احوام ما از تار کج کل بافتند
غنچه از رنگ اسیر بها خون می خورد	علقهای دایم ما از چشم بیل بافتند
از بزی کشتگان چرخ تار کش گفتند	شوکت از ناز دم تیغ قافل بافتند

مرغ آتشخوان مار دانه باید آید	آب آتشک را بمسانه باید آید
می جلد آتش هر مویت برنگ تافت	سازد زلف ترا دانه باید آید
بر کجا خویش نشسته افتادست	بیر مار اسبج صدانه باید آید
جسم بد دارد ز خیم سنگ طلا	دانه زنجیر این دیوانه باید آید
نست مار برق شوکت آبیاری	مزخ امب مار دانه باید آید

باز هر مومم جوش که صحر	می رود از خود دم کو یا بصر می رود
کرده اند از شش حل کرده نجر را	کر زبری خون من جین لاله بال می رود
باید امن در حرم نیستی بیدیم	گرفتارم دست گردانال غفلت
بسکه دارد زخم از دیده کران جویس	کر بر داز چه ز کم رو بر بای می رود
تیره روزان محبت را خطر از مرگ	کرود تاریکی سب کی ز دنیا می رود

موج سبیل برشانی مای خند	کل آینه بجز انی مای خند
ما سرایای گرفتار به بند غم	در نه زنجیر زندانی مای خند

کف افسوس به کف زنده نشاد	لب حسرت ز شانی مای خند
سگر کنگار شش شد حق جبهه نیت	جاک حبیبی که بقربانی مای خند
روزن خانه ما جسم بر او خطرات	موج سیلاب بویاری مای خند
کریم مار از ده از جوهر ذاتی باشد	جوهر تیغ بیدانی مای خند
از خشکی شده شوکت جهان قسبت	کاسه آب بهمانی مای خند

می شود آوازه از خواش غم بلند	موم را نام دستان می کرد و غلام
دوق بایز این در می زشم از منی	سعد عریانیم شد کینه قدم آدم بلند
زان شاه که بیرون از جهان نکست	می کند از روزن کل کردن بنم بلند
از سر دنیا و دین دستیکه ما را بشنیم	کشت چون از سر کوه از عالم بلند
بست بر پندار تهای بهمانی کوی	می شود از طرف ابروی پشت خم بلند
ای که آوازی بود بال و پر و جانین	مینود قدر سجده نسبت مریم بلند
نوبهار جو دارد در رکعت دیگر بعد مر	چون کل خیز از زمین است کف بلند
شوکت از بر شهید ز افش منسب	باله زنجیر ما از غلقه نام بلند

ستان کوش فیه غفلت کشیده	آواز بای باده رسیدن شنیده
انها که دل قطعه یاقوت داده اند	کلگون سیاحل جود او را دیده اند
باید که خط لعل لب یار بکشد	ستا که دود آتش می انداخته اند
از برق خنده تو صفا موج مفرغ	این شعله را از آب کوه آفریده اند

از رنگ سر به صورت چمن کسبیده	از رنگ سر به صورت چمن کسبیده
از گل موم ماکل خوشید جیده	از گل موم ماکل خوشید جیده
این لاله از تربت مجنون سیده	این لاله از تربت مجنون سیده
کو با که سطرش زک کل کسبیده	کو با که سطرش زک کل کسبیده
صافی دلاان که ازک جو هر کسبیده	صافی دلاان که ازک جو هر کسبیده
قلم ازک معنی رنگین کسبیده	قلم ازک معنی رنگین کسبیده
بختن سر کن زورده و خا بار داف خند	بختن سر کن زورده و خا بار داف خند
بریم حرف چنان رشکین کر موس دار	بریم حرف چنان رشکین کر موس دار
زخو و اسنک طغان که جای توان	زخو و اسنک طغان که جای توان
برای کنه فضل دل عشرت شر خند	برای کنه فضل دل عشرت شر خند
بجمل و سبکای از درستی کنه کن	بجمل و سبکای از درستی کنه کن
سیریند اگر خواهی سخن آست که گوشت	سیریند اگر خواهی سخن آست که گوشت
که من جوفت کوس کشیدم از خوشی	که من جوفت کوس کشیدم از خوشی
سند بس که است بجان بر تیرند	سند بس که است بجان بر تیرند
از بس نظر اعل لب بار کرده ام	از بس نظر اعل لب بار کرده ام
بعد از فک با کام استخوان	بعد از فک با کام استخوان
سخنی کنه خلقت کو از آ که آب	سخنی کنه خلقت کو از آ که آب
سکر کو که نیست سکر انقدر لند	سکر کو که نیست سکر انقدر لند
جسم ترم شد دست نباد ام زلف	جسم ترم شد دست نباد ام زلف
بست بیا و ملق چون فی سکر لند	بست بیا و ملق چون فی سکر لند
نیم خور و سبک شوی بتر لند	نیم خور و سبک شوی بتر لند
زنی آینه رخسار و قناعت مجو بر تر	زنی آینه رخسار و قناعت مجو بر تر
بجسم اهل دل جنبی که سنی نور جابا	بجسم اهل دل جنبی که سنی نور جابا
قلید محزن خاکست آخر استخوان	قلید محزن خاکست آخر استخوان
مغای وقت بنو و بین صامی نمبر	مغای وقت بنو و بین صامی نمبر
در سبقت جمله ارشع در صفا منور	در سبقت جمله ارشع در صفا منور
بیک وین با اهر و مغز آید کبر	بیک وین با اهر و مغز آید کبر
کر فتم یکاه خواهی کست از فار وین	کر فتم یکاه خواهی کست از فار وین
بود از فتم کل حق این کو هر کبر	بود از فتم کل حق این کو هر کبر

از رنگ سر به صورت چمن کسبیده	از رنگ سر به صورت چمن کسبیده
از گل موم ماکل خوشید جیده	از گل موم ماکل خوشید جیده
این لاله از تربت مجنون سیده	این لاله از تربت مجنون سیده
کو با که سطرش زک کل کسبیده	کو با که سطرش زک کل کسبیده
صافی دلاان که ازک جو هر کسبیده	صافی دلاان که ازک جو هر کسبیده
قلم ازک معنی رنگین کسبیده	قلم ازک معنی رنگین کسبیده
بختن سر کن زورده و خا بار داف خند	بختن سر کن زورده و خا بار داف خند
بریم حرف چنان رشکین کر موس دار	بریم حرف چنان رشکین کر موس دار
زخو و اسنک طغان که جای توان	زخو و اسنک طغان که جای توان
برای کنه فضل دل عشرت شر خند	برای کنه فضل دل عشرت شر خند
بجمل و سبکای از درستی کنه کن	بجمل و سبکای از درستی کنه کن
سیریند اگر خواهی سخن آست که گوشت	سیریند اگر خواهی سخن آست که گوشت
که من جوفت کوس کشیدم از خوشی	که من جوفت کوس کشیدم از خوشی
سند بس که است بجان بر تیرند	سند بس که است بجان بر تیرند
از بس نظر اعل لب بار کرده ام	از بس نظر اعل لب بار کرده ام
بعد از فک با کام استخوان	بعد از فک با کام استخوان
سخنی کنه خلقت کو از آ که آب	سخنی کنه خلقت کو از آ که آب
سکر کو که نیست سکر انقدر لند	سکر کو که نیست سکر انقدر لند
جسم ترم شد دست نباد ام زلف	جسم ترم شد دست نباد ام زلف
بست بیا و ملق چون فی سکر لند	بست بیا و ملق چون فی سکر لند
نیم خور و سبک شوی بتر لند	نیم خور و سبک شوی بتر لند
زنی آینه رخسار و قناعت مجو بر تر	زنی آینه رخسار و قناعت مجو بر تر
بجسم اهل دل جنبی که سنی نور جابا	بجسم اهل دل جنبی که سنی نور جابا
قلید محزن خاکست آخر استخوان	قلید محزن خاکست آخر استخوان
مغای وقت بنو و بین صامی نمبر	مغای وقت بنو و بین صامی نمبر
در سبقت جمله ارشع در صفا منور	در سبقت جمله ارشع در صفا منور
بیک وین با اهر و مغز آید کبر	بیک وین با اهر و مغز آید کبر
کر فتم یکاه خواهی کست از فار وین	کر فتم یکاه خواهی کست از فار وین
بود از فتم کل حق این کو هر کبر	بود از فتم کل حق این کو هر کبر

موی آفت و زنی که از خود می شکست	فلان زن زلف حرامند مطهر

زین کس نیست ظالم هرگز ز باطن صفا	کین صاف از پشت خطا و دست غایب
به بری می خیم عینک چشم آینه می خیم	بیب خویش شتم از جوانی دیده می خیم
مسکری که ایامی تمامی کن بکار سن	بجسم خویش فرما که کشتیم با سن
برشت از غداق دامن از جیب بگردم	که نیش خار من در گل خجسته کیدم
که تا بر میان من سب از کار می افتد	زین از سر و افتادست بالای تو
تا خیر گفتند بیک که در دامنم دست	که قمار ترا اندازد از دست فردا
بیا چشم خویش فدا نم از خود بکشد	نگاه آهوان زمین بماند بر بصر تو

بود با دل سپیدار و جان که دیگر	جهان اهل خیرت را بود و فدا کرد
سبک و خجسته چون گشت ره ای خاری	بود آمد بید کلمات کشتن از ره دیگر
بیک می خرامد سایه اش صد جامی	ز شوخی بکند و در طرف حاکم دیگر
بود شوکت از جسم خاک جان که را	رفیق خیم بود و حرف فلان و ترا

نی بابت بجز کوشش یا صدمم	درین کشتن بود و لهای و شبنم
ز خاک قابل نمان کی و معرفت	چو کندم زرق دم گشت کرد و دم

باشد شوکت از خود رفتی زامخت را	
روند از کوه نیک نفس تا عالم دیگر	

بیار سینه از گوی و بیا هم بر	جواب نه ام آورده سلامم
نام حیرت عشق و صفای چشم	و مان بکشد آینه نوی نامم
مرا بکشد خجسته بان که بزم خاموش	از سینه بری ای روزگار نامم
بکشد بیکه هم آتش اوندی بکشد	یکی بدین آن سر و خنجر نامم

لب بیکون و را که خط آدامش خور	سند از عشق به لوح اقبال خور
خیالت عاشق از فیض نگاه کرم خور	جوینع از یافتن روزی می کرد خور
بهر یکی جبرایع خلوت آغوش خور	مزد و برق را آرد بدام خود گیاه خور
تنی را با بشتن بر می کنی به لعل می خور	بر صورت بر ز خاک کرد و لعل گیاه خور
غور و دولت اهل جهان رسا کن	که خاک بادشاهان بشود گرد خور
جزای و سفت چون ای یعقوب جبری	که بوی برهن هم میرسد از گرد خور
بررم و صلح جان فارغ از سحر می خور	که من کرد و نگاه اشینت دود خور
نیم محروم از چشم سفید خوش بخت	سهر خورشید را بند و بهشت بخت خور

دل بی از روی من که زار خوشنما	ز سیرک خود ندان این غنچه
مرا بخور است از سبزه را بام سرگردان	بام نعل جلال نامم بر دانه
مزار و کشته بی حلی غیر از سبزه	سر کشته که بر حرفی زنی توانی

لبش فدا و سخن پیش می شود	نخ و دود که دشت می شود

عاج غیر مکافات نیست طاهر	که سنگ نشسته سنگ نشسته می شود
چنان که گریخت برک و دایم	رک شکوه من یثبه می شود
بدرخت میزند کار خود را	بشک آهنگر مانده می شود
تک با خنجر بسکت فی کت	رهن خانه من پیش می شود

می رستم مغز من ز شعله صیقل	مست خوابم باشم از بیهوشی
سرمه چون موج که صد حلقه برود	بسکه از مرده نازان گریه می شود
موی آتش دیده شد که گاهی برک لاله	بسکه از برق جنون دامن می شود
و حدت روحان نیست از کفر	نش و راجه تنگ بود که ز می می شود
از سر زلف که می آید بسکه که باز	کاسه سرافند دار که گشت سودا
دیدند آب صاف که بر میانی است	بیس از آب که هر دامن می شود
دل جو خون شد از غلظت چشم من	جای ساقی است عالی از می می شود
بسکه بکین سکه ریز از دور که گشت	دامن تفریزم از آب گل رعناست
حیث شکست از روشن شدن لی	چون صدف از مغز که هر سوخت

بود از شوخیش امان جیب بگر	دو عالم چون دلب کردیده آید
بکشتن بی لب لعلش ز شرم می شد	بیای تا که خندان آب کردیم که خیم

بود سواره نهت حرف بوج آتش از
ز حرف خاکساران کشته جاده کوش دم

صبح می آید بطوفانم به نور از راه دور	می برد آتش ز خاکم برق طر از راه دور
در بیابانی که باشد ز ششاسی مجون	آتش خیزل نه چشیم جور از راه دور
می کند نزد یک عمر که این خانه را	حضرتی آید جبار با بکورا از راه دور
سپل می کید که عتقه اهل بس	در نظر نزدیک آید راه دور از راه دور
از سیاهان کس درین دوزی بیند	می کند که ای سب با چشم دور از راه دور
لی بود پنهان چشم مردم مار است	می درخشد همچو اختر حال جور از راه دور
کرچه آوازم بود چون گنجت کللی صفا	لب لاله امانم آید و بشور از راه دور
عنه بری ریخا خوب کردم بود	می نماید محنت دنیا سرور از راه دور
بی بصیرت کی بود شکست مشام	دید بوی برین جسته کور از راه دور

خار قدسی بشاخ لامکان اندازیم	پاره کن جیب قمر ادا من واکیم
برود دارجن بر می بود بجز بد ما	جاده عربانی مارانقلاب را کیم
شدند مانند می ترسه کشته خیم	داد و چون خویش را از مردم کیم

ببشک سر تا نالی در دست خاست
بیس ره شکست چراغ از شعله آواز

کرد و در ویش را از کوه سی فی ناز	بجیب دار و خرقه ام از رشته عبور
کرد کلفت سینه صاف از بود از کشت	باشد از کوه تپه طفل کو یا خا

بکیر نه بیا چین ابرویش گشت	با سدا ز یکا ده کلکون چو نه ناز و نیا
بال بیل بیش از بزرگ کن بکین	بج و تاب زندگی شد چو نه بیز
داغ دوری از خیال قرب او نه	آتش ز دوری است در روان جاگانه
بس لب می شود کیر بکشد	از لب خاموش آید کاشم شبانه
کر برون آبی درین ره شوکت از کرد	می توان گشت از نقش قدم آینه

گشت رفعم از ارقیض هوا کردید	دانه بیطالعم یارب کجا کردید
از غبار خاطر کردن کلام مستزاد	دانه ام آفرید کرد آسپا کردید
شوکت از صفوت دل نوبهار گشت	این گل آینه از موج صفا کردید

بهم حرف لب اوست باده خوش	بود نظاره ز خورش سفینه بدوش
مکو که تبار نیست مرکب حین	که مست چشم غزالان سبزه بدوش
سخت است از سخن خلق چون کنم که مرا	مژده اند زبان چو دهان کج بدوش
بخت که گشت نیست ناز از خاکم	برد نسیم غبار مراد بدوش
زبان غنچه قصه بر بخت رنگ سخن	نشسته بم بشاخ سخن جو بدوش
کرسمه مست بجز آنکه گشت جسم غر	ز فز زبده رکهای جاده بدوش

دوان زبده مسواک تخته نه گشت	
زلفه شیخ بیا زاری فروشنه	

نی کند نوکانی آنخت نکاحم که پیر	می زند و امنی آتش نکاحم که پیر
حیرتم بر دلف خط و خالی شب	صف موریست بهتاب نکاحم که پیر
جاده رجو آینه کند رفتارم	حیرتی گشته و کفر شش نکاحم که پیر
سرمد کرد دست مرا کردش خبری که	کرد جو لانه برقی است نکاحم که پیر
رفته سر محو حسابم جو ای شوکت	با دندی زنده افکند نکاحم که پیر

نخاسدان خه کتاب خوشحال پیر	ز دیو نرزه بر جانه خیال پیر
بود رنگه ز بوی حسون داغ کو	ز نور کیمت یحان این سفال پیر

خواب خویش ز دیده دست سال محل	
ز آنکه چشم بجز نورشال پیر	

آینه خانه نه باک خویش بش	آتش نعلیه او را که خویش بش
از کبر بگردسته خور افروخته	یعنی که مست آب کف خاک بدوش
بیرون منه بجاده خود بای زین	جوان چرخ می روان یک تاک بدوش
من نمی تمام جواب دان سر بای که	زاهد بر وسایه مسواک بدوش
شوکت ز لای غری نشو می بید بکس	مژگان چشم خانه فزاک بدوش

گشت گشت زده موج صبا بش	محوین جاب خانه بدوش بش
افا و کی بستره ادب اوج غر	جالی که فخش سجن شوی بش

مصحفی بر دمام ضرور نیست	بیکامی دوست کس است با
بر دامن روزگوشه غمتی ای خوش	چون میل سه در در دید
سنگ است جامه خارا شراره	چون بگذری خوش بفرقا
انای روزگار کس نیست	آینه کرد و دوجمان خود کاس
خنگ زوید و دوست بی خبر	شوکت می ز مردم و انان

عالم محنت برای کس نیست	قاری ز عمر خود لذت بالهت
لب لب باز کردن بال و ابر	که تو اقبال سخن داری بی در
عمر شیرین و صفای قفیر	تا توانی شکر کردن کافر

اهل حیرت که دارند غم بستر خوش	خشت آید که دارند زیر سر خوش
رقم بخت سیه از قلم میرزا	کز تار نفس صبح بود منظر خوش
مروط مع که بود قتل خجسته	می دشته ز دندان طمع خنجر خوش
تابی تو شمع صورت بیانی	بسته ام خانه تصور ز موی بر خوش
سند سوختگان اطلس و دیان	همچو روانه نشیند بجا کس خوش
سکه از ضعف نیت خست هوای	کردم از جو بقیس صندل سر خوش
آدمی نشاء بستر خواب بزم نشین	که بر ازین بهمتاب کنم بستر خوش
عزت بود و از زیر فلک سه دن	که کمر نشوی در نظر اختر خوش
حسن بی ساخته مشاطه خواهد	روی بجرم که بود حال شر و غیر خوش

بده شراب که بینم چال است خوش	نام از بکنم چشم من مستی خوش
ز طاق دل چمنها بر زار است	اگر تو پای کدازی بدوش خوش
جوساگی کرد و دسوی آتش	دوید و ایم و بنال نوز مستی خوش

قند به کس به غم بشت کینه خوش	بلوغ به کس شمع نقش انگینه خوش
محیط عشق خطرناک و مژ ساد	ز خل موم ترا شیده ام سفینه خوش
ز جاک برین جسم خلیش صاندان	نموده اند جو صبح استخوان سفینه خوش
بلک آینه کردیم و قلم و آب	نیافتم بجز از خود کس سفینه خوش
خوش آن مان که جو شمر و نشود	کسی بسوی خود و من روم سفینه خوش
هوای عالم آیم جو موج زو شوکت	بجای غزل اندخته سفینه خوش

لی غبار و در و در و در خوش	لی رود بوی گل از دامن کفر خوش
افسر سرشکی را چون غرق خرم	شماره جواله از سر واکند خوش
بار و ساز و کمان با بدن	در کمان کز گشتی برده خوش
ز اضطراب خویش تا خرقه	می ناید مور مار سرعت فنا خوش

کوشه کبر کج غم میبرد از جای خوش	با بردن گذارد این یوانه از خیر خوش
ساک از سرشکی باشد و ایل خوش	شماره جواله باشد شمع منبلی خوش
همچو نقش با برهم و دشمن	کرد بیدارم بر نقش از صدای خوش

زلفین بیل خوشنوق می آید خوش	مار و دکل هم بر و نه از خوش می آید خوش
کرده خاک از نشاء فیض هوا شد	چون که وی سبز کون از خوش می آید خوش
باین بون گستره از جوان سکه بکنیم	بیل زنده بدون از خوش می آید خوش

است از زبید ما میبارد شکست	بنه در کوتهم از شکست شکست
ازین خاکی بجان افتاد و آتش مرا	نیت شکست است آب از شکست
شعله آواز من باشد بخاک و کرم مرا	مطهرم از آرمگان می کشد آتش
خوبی اصلی بزیب عارضی محتاج نیست	درست او چون یک کل دار دنیا یک
بسکه طفلان نمی خوام که از کسیند	سوی شد از دست می آید شکست
در شکست خویش است نصرت	تا که دم شکست کی بایم طفر از جنگ خوش
شکست اقبال جهان از طبع بکنیم	جای روی دست دارم چون خفا از شکست

کر بکم جویدی ساغر منم در جنگ خوش	می گذارم خاک را از آب آتش شک خوش
جوهر تیغ زباز از عدم آورده ایم	آهن شمشیر با دافان شک
انفعال بی نشانی نادمم کرده است	کنده می کرد و حقیقت شکست شک
خالی از شور محبت نیست سرگردان	شعله جواله دارد آسیدار شک خوش
نیست خود بین که بر خود در جنگ خوش	ز آهن آینه خنجر می کشم در جنگ خوش
گریه و افغان من ز بس هم بویست	از رک ابر بهاری می کشم آتش شک خوش
دارد از موج صفا شکست کل امید	سبزی می رود اگر آیم بدون از شکست

افتاده که مست بفرست خوش	خود را نکلده از سر دیوار است خوش
سک که به است بش سک خوش	معلوم غایب است که افتد دست خوش
خاست عاشقی که نش حسن عشق	اند و سوخت نشاء است سر خوش

تا مغر عشق برسد اسخوایم شکست	زین نیتان شیر مجر زنده می آید شکست
آنان از من وین ادی نیا شکست	با و بار اسجو کرم بلیه عیب شکست
لی بود شد بگو سوزی جو شد شکست	سیم مجلس سکده اکنت شهد آلود شکست
میر سوی تو بس حن نایات آید شکست	کار قصد می کنم از شکست می آید شکست

می رانده راه بزم حرب خوش	چون غنچه تر بشن و از رنگ آید شکست
روشن نشووی سر زلف تو چرا شکست	کر و غن غنبت کشم از مغر شکست خوش
مر آید ام غنچه رعف بود از بس شکست	در بزم تبنت می تو رنگ طرب شکست
چون بغض همه مصرع جسته زدم شکست	از شعله ادراک خودم کرم تب شکست
شکست بود از سلسله موج نجات شکست	چون سه به بختم تو رسا از شکست

بود خنده این کل بلبل که گریه شکست	نی ز کس بغیر آید از بیدار شکست
خارج برین گلگون من سوخت می شکست	که چون رنگ حنا بیرون رود از شکست
علاج خاک مغرهای خود از تر جان کن شکست	که از بس حن ز می مغر باد شکست
حد و دلت می برد از هم کرد و چون لعل سیر شکست	هم آور و چون عقد که هر می شکست

باز و بشت سواد ساری مرغان بود	از آینه روی کا بدکس نه نش
بست کردی جان نیست بی رضای	که از دلمای بیست کو هر با غلط
ز دل بیرون نه خود را ز بیانی غم	بود چون تکه بیدار عده دل از کربان
نباشد حاصل مرد و تنخور غیر خاموشی	که قطع سخن تیغ زبان دم بسته
صف حشر است بیکر کتاب ممت	بیاض صبح محشر صفی باشد ز دیو

کل اندامی می جوشد تراکت از کربان	بست خویش بدم بر کل که هم جود
سخر کرد کل پیرانی را جاده قسم	که باشد جسم بر سف حلقه بجزر
بلک دشت مجنون مضطرب نشی	سواد مرد با دمی بود چشم غزالش
جلی می کشم رخت فامت را که سر	بشق داغ مجنون غنیمای لاله طهارش
بر صحرای ریز و رنگ گلشن جوی	سود مرغان آهو خا و دیوار کلبه
زلف غنچه شش بسته تا شکست و اخلا	شد از دیده چون مرغان جلد خواب

کل که کرد بخت با دلماش	بهار برک خزانیت از کلبه
خندکش از دل کرم که کرده است کد	که بچو غنچه لاله ست داغ بیکاش
ز دست چشم کبود دست جود	که خاک سر ز قیسه وزه شد بیکاش
کسی که فال توقع زند بام کس	بود بهر طمع بهر خوف بهر دنداش

رستان توام روی برق بافتن	
چونا و کیست که برشته است بیکاش	

جسته باشد بام حلقه آغوشش	که می آرد موج آب کین را شوخی
رک کل جای مواسب بنوک خاموشی	سوی از یک کین می شد از شا کلف
بدیده سرای او نگاه کرم توان کرد	که از غنای بربتجالی کرد و لب
هم لطف و عیادت بود از کین	خود و شیره تیغ خنده آب از زهر
نگاه دیدن چشم هر لودی کرد	زبان را باشد یک رنگ لخی ز باد
زگر می چون خرد و شعله مسکس می کرد	کند از حلقه چشم سندر حلقه
خا و بهار بر زم است کرد افسوس	که چون رنگ عا از کف بریزد با ده
هم جوشد خزان و بهار کاشن	بود چون کل رعایای آغاز و امش
هنرمند اندازم و بطوف کعبه کول	که باشد عیب بسند فانی
دلم را علم وحدت کشته است	که روز جمعه و شنبه بود از کفر و است
هست از منت نهد و در می	ز تاب برق کرد و بخت سکوت

خاستم که نگاهها کنم چشمه شهاب	که را باز و آرد زمرجان کمر
ز غنچه دوران که را رنگی رو آید	که چون رنگ خا بر دشت باخ
ز دست عشق باشد طبع شب صورت	زین نور خاک آلودی از امان
صحرای جسته مجنون کی کس می	سوزن می کشد مرغان آهو خا
بزم است فانی نام که این سنگدل	که رنگ می بر و از دست از هر دین

میتای فنی خود جهان امر و اند	
که کا نور بس کست کو بی صبح فردا	

بهر کل می زند و بخش کند خدا و سر	شام سه ساغر کس چشم سبزش
کر می کند جان حساب عاشقان	بهر و از یک ما را خایاند سجدش
بهشت حیرت دیدار جان از خورشید	نسب دارد و سر خود را کف می زند و

بسکه از من سفاقر بود و جلو کمرش	کرده در شبته بری آینه ارکوش
سره خوشح بر زبان سایه رنگین	ناله باله بود از کرد و چشم سبزش
می جلد با ده ناز از کن بر خورشید	عجبه عالم آیه است سواد کمرش
کوچه باغبنت که لرزید کل مناسبت	دیده تاول ز قمار سبزه خورش
نشو و ملیح او حرف تمام شایسته	که کل کوشش بود و نیمه چشمش
می رسته که باد لب او با کشته	می جلد قطره کوثر جوف کیشش
شکل راه خدا جوی بود عین طلب	زشته جاده بود تاورک سبکش
سر شوکت که بود از فرشتای دشت	مست چون رشته کوه که از خورشید

بشده مالک کند قطعه دوست عیدش	جواز و است و سر رسم دید و
بخ از می نغنی کرده لاله کون ساقی	بجای با ده بجاست خون خورشید
نزد و از سه مجنون عشق سودا کم	سینه بهار جنبوست سایه بدش
بعید مرام عالم چه کار مجنون	سواد حیمه لیل بود لب عیدش
مبین چشم حقارت بیم باده	که خط جام بود سر نوشت جیشش
جنان بیاد تو شوکت نصیب کسی	بغیر مهر خوشی ندیده نقشش

چشم مو بست ز تنگی وین سبزش	مزه دیده مورست خط مشکینش
مست از می جو غم از شام غریبان دارد	که بر ازین سبزه متاب بود بایشش
به تقطیم مجوز سینه خیز از جاس	سنبه را که بخاطر گذر و نگینش
رسته چون قطره آب از دل کوهش	با و نظاره عاشق ز دل سکینش
کوکن راجه غم از تنگی جوست کشت	غنچه لاله کم از لعل لب سبزش
واغ برق کیمت سوخته جان کنگ	غنچه لاله طور مست دل خویشش
بسکه شوکت همه شب چشم ترا دیدم	بر او از زیر کیمت بایشش

چسان نقد دل رخ در ابرون می آرامش	که چون بجا بود رنگ چنانست
ز انم از که دارد و بست کرمی آفتاب	که کاکل موی آفتاب است ارکشی
زیر جمی که را کرده ام رنگین که از طفلی	به ده خند که تصور بر مرا می بستش
بس چشم سفید عاشق بیوسه	بود کوشش که ای که ماند جای اش
بقدم می کند چون دست خود از سبزه	حنا لغزیده می آید با عد از سر اش
ولم از ساد و لوجیا کین صارا نام	که خط سر نوشت او توانی خواند از اش
نود و کر صاحب معنی سمن در جانش	که باشد شعله ادراک آتش کما ز اش
چو دامان کنایه بدست شوکت	نمی آید برون چون غنچه تصور بر اش

سبزه بهار کماست کسبش	سود چشم غزلت سایش
نخار بسته با کرم جلوه است چنان	که دود آتش نک خاست کردش

باغ میرسد آن فصل شوق و می آید	صدای شوق کل انگشت بکشد
بنال آرد و از نار خاکساران را	شبه و آرد زین از بنار جاده شش
خیال زلف تو چون بگذرد و بیاورد	چو بانه نکند مشک آید از دل شش
بسوی نویش کسی را که بجزرت کنی	رسیت همچو که در میان شش
مهر بچشم قدرت بسته گشت	که دست موج کرم شده با شش

کسی که شوقی از زبان بود و شش	بود صمیم بر بخت از فی قمش
ز صفت من در شش آرایش کرد	بود بریدن ز کرم کبوتر حر شش
کسی بشت قناعت ز خوشنویسان	که قطعهای جلی و غنیت پیش شش
بی خرابی صاحب سخن بکشد خشت	بست موج ز تم سبیل خاتیر شش
بیا بملک قناعت نظاره کن گشت	که نقش دین سویت سکه در شش

بسته که از به و بخت یام با شش	ز آب بوسه کنم سبزه دانه شش
بکشد که زلف سیه برودن آید	چو سایه نکند سبیل فتنه بد شش
عبا کلفتم الماس ریزه نیت	که دست از دل نه کان کزیده غش
لدنست تا کل رویت خاطر بلبل	سیه بهار بختت سایه با شش
براه دوست جانش کرم و گشت	که دست آید آفتاب با شش

غزال ز آب چشم لیلی خورده با شش	ز شک سر به باهن زنجیر مجنون شش

ز شوق کو بخت بکشد نیرن کرم با شش	ناید شعله جلاله نقش با شش
بخط کمر و لب و شش به جبین را	بصراع ز خاطر جسته ماند سر و موز شش
ز وصل عریان دل غیر نوبه می بیند	بود آغوشش این گلگون با شش
ما و ج غنیمت حاجت افتادگی دارم	که با است بر بای خانه از کما شش
بجاست چندی از ابد از دجایان کید	چو بوی با ده از میخانه باید که وید شش
ز مغرب به شبهار و غن کل می شوم	که از دزم چراغ دل سایه لعل شش

مصرع مدح مست قد موز و شش	سایه بوسه بود و خط لب شش
کس بیخیز از احوال جهان غافل نیست	می توان دید چو سینه زور و نه بر شش
لیلی از حسن بر نمی که حیران آید	عشق روغن کشد از مغز محبت شش
کو چه صحرای از جلوه شیه بن بکین	چاود را که ده رک لعل کی گلگون شش
میند و در دماک چشمه شراب آید	خوشه ماک بود در بش رک کار و شش
چون بدست نور سده نامه رسد آید	میشود همیشه از لفظ عیا شش
قتل شوکت نشود باعث دلگیری	ز زلب تیغ ترا زینت بسته شش

به نه ز کند ز کس بد جویش	نمی بود زبان نام و سه ابرویش
بهر کسی که در دجا هوای لاف ترا	نمود قتیله غنیمت سینه مویش
بسوی شهر زنجیر اندر و مجنون	سایه خیمه لیلیت چشمه آب و شش
بقبه جانت عریان تنی بود عاشق	بست بند قبا استخوان پیکر شش

لب میگویند بود از می بیاض چشم جادو	نخط بست لب فاذ زنگ و سبز گشت
برویش رخ بریتان نکات آفتاب	که عکس روی کل بیداست از آینه روی
بوی او گرفت جیون کشته شد استم	که راسی بوده سوی خانه ریخته از گوی
میست یکنه فانی صورت بروی او	اگر از جوهر شمشیر باشد خانه مویش
چنان دیوار و در است خشن گشت	که شد متاب سیلان کینه است سر کوه
بصحرای بیاد چشم او بار یک رفاه	که باشد جادو از ندنجا چشم آهوش
ریش کشتن بوی اوشت با آلودگی	نفس بیرون بجای شیراید از جوش
که می سجد در دندان یا قوت لب او	که از شبنم بود سنگش ز یک کل تراش
رکشتن مو کشتنم می بود سر که افتاد	بگردن قمر یاز سایه از حلقه مویش
تماشای ریاض تیره بختی کرده دگریم	که است سوی دگر کشت کما می بود
بصحرای جیون از غمت خودی گشت	سایان مرکب کرد که در چشم آهوش

و دام در شست و ال و در و نه چش	بریدنهای زخم سود مسازد بر شش
بر چشم بریزد آرم نقش کف پاش	بود و لبرون صد مهر یک اندازد بر شش
بدین خوبی میسر زاده هرگز نمی باشد	حکم کردن جبریل باشد طرز تعریفش
قلم در دست شوکت مینو خواب	نمیدانم چگونه خط او سازد بر شش

از بی نام معنی کل کف دارد گوش	بمنی سامعه و در نجف دارد گوش
آن بی کوس جیات این بی طبل	آدمی بدین اندو طرف دارد گوش

لوئیس بی و در کج کمت بر در کج	خر برای سخن آب و علف دارد گوش
ای که جند سخایت ز کفر کج چوین	کنز که شکوه که دیوار صد دارد گوش
خافست آن شرو از زرد دل مکت	کرچه سوفا بر کفر قمار داشت دارد گوش

زادیک خویش کردم اشب در آغو	طفلی که مازده می از راه دور آغو
شمع قد تو از بس بالید از لطف	فانیس دارد و ارم کرد آغو
ز سر است امر و ز فلک زان کرد	خیانت مان خود را بخت از تو آغو
و غم از آن بختی که شوق رویت	صد موسی کشتیش بد بطور آغو

شوکت باد است با شاد جو خنجه
خیال زه ریز غم بزم حضور آغو

باز دارد و در تخم هر سوی چون پروانه	می کند در کف خاکم صد آغوشی نه
کود سبک کرد دیدم چون حلقه بیرون	می کند پروانه ام است بر و آن نه
بهر روزی بی قرار نهایی ما امروز	سرخ و در بینه می کرد از برای دایه

عشق در هر جا که باشد کما خود را
زباقتش در سنگ دارد بال این پروانه

سهم که می دهم غنیمت بسند رض	کند ز خاستم نقد ناله میل رض
ز بس صحبت رخ جمن گرفت بر	می خردن بسیل کمر زان کل رض

جوان گشته خود را بدو بکیم بن
اگر آتشی کم از برق نعل دل از رض

نغان نرگس نو کینه جان گشت
که می دشت گهای بصد تنافل در

بنای حسن تو ویران است خط	بود بریدن رنگ تو کرد شک خط
بود رنگم مدام بهار از غمش	بشک ریش دوازده سبزه خط
بیاد ساه و نزاران جهان خود فتم	که شد ز دور نمایان سواد خط
زمانه بازی دیگر بروی کار آورد	فلک موزه خال تراشت خط
ز رنگ زلف تو طومار خود بهم محم	که روزگار بر ویت کاهه خط
رخسین می کشی آزار و خج می خور	که خون رنگ ترا کم کند بشه خط
بگرد لعل تو بر آتشین دارد	رذیله یا قوت بر سمنه خط
ست و بال و پر خود تذرو عسرت	که رنگ می برد از روی و شهنش خط
ز آب چشمه خورشید صاف کرد	چه نقص آینه حسن را به هر خط

نخ و سبز درین نو بهار کن گشت

و کربانت حسنت و جوش عسرت

جوست خوب مراد تو از رنگ خط	بود رضای تو کرد و رخ از جبه خط
مر آن آینه جوش بهار زنگار است	رنگ سبزه جبه فیض رنگار گشت خط
میان دیر و حرم کرده مر می	مر آن کعبه جبه فیضت و اگر گشت خط

جوز غمت رنگ حسنور ریو بنور	میست و داغ نمک و انجمن از شو شمع
جلوه گاه حسن عاشق مکان خط	می کند روانه سیر و کتاب از شو شمع
بسکه می گاه ز رنگ شعله خرا	گشت یکوی سفید آفرین بخور شمع
انجمن از بس زیر کرایه روانه ماند	چون هوا بیرون ز زیر آب از شو شمع
چون پر پروانه خشم من نمی آید	می نهم مرهم داغ خویش از کافور شمع
شیرم از ناله کی مرنگ هر کس می	نعله میگرد و هوای خانه ام از نور شمع
می کنند از خویش بنیاد تجلی عازمان	شوکت از برق وجود خود که از نور

یک داغ می نماید از دل سزار داغ	آینه خانه است جرات از کجراغ
عبدست جستجوی رباب شوق	پارا زنده آینه بر سه کل سراغ
به نظارت رخ خوش آب و رنگ	همچون که خشم بر آید می از ایاغ
بر روانه داو جان خود از حسرت وصال	بندید نخل ماتم و از کل حب داغ
از بس بزم داده ملولم ز دوریت	جام سیم بدیده سیاه است محمود

کندم ز ضعف تا دل خود شوکت از

سده باده گشت سحر کلام برده داغ

مدر باید نمودن از شکایت کردن	که آتش می جید از لب بهم آوردن
حق از و بیان ز یک لب جوانی	بهار حسن کرد و غنچه از بزم و ن

قلب معشوق می گوشت از خونش پخت	قدح زکین بود زبانی که زرق پاک می کرد
سینه پوشست حسن نوخطان از مرد	نی داد کسی جزیره روزان قدر هم

سیرم میکند از شیرش دیو عشق	دیده دیو بود شمع پر بنای عشق
بجز دیو جادو کنت زرش کوه است	آسودار بود لغزشش تپه عشق
لفزد اسلام درین راه دوغش	کعبه سبکیت زد دیوار صحنه عشق
بنه شیت مانع سر حاجت	سر توحید بود شاه پناه عشق
میکند شمع خود آتش ز غبارم روشن	شعله و زشت بنجا کستر عشق
بجز دیو خیر نیست بجز ای هم	سایه ابر بهارست سیه غایت عشق

بی کم کردن ره خانه بدوشه کیت
سبب خبر بر دم آتاد رخای عشق

اشک بی تاب نمی کرد خشک	مغز سیاه نمی کرد خشک
آهوار نمی از شکم است	آبر بی آب نمی کرد خشک
صاف دل نبود زنگ زوال	کل مهتاب نمی کرد خشک
ناله ز آب رخ خویش ترا	محو کرد آب نمی کرد خشک
دوری ز اهل وطن کرد غایت	آب در آب نمی کرد خشک

می کشی ز راه نکر دو کیت
عالم آب نمی کرد خشک

شعله آواز من روشن شود بعد از پخت	آله کریم بجای شمع می سوزد بجاک
دور می کرد ز غفلت روز زرق جان	شیر را باشت در خوابید طفل خان
راه بهنا نیست از هزاره منخانه ام	جاده راهم بود نابزم می رکهای تاک

زان بینه که خلق کند آشیان بجاک	ز سم فرور و نذر خواب کران بجاک
زرق از فلک بهار ز آب می رسد	اندیشه بسته اند جز غافلان بجاک
از رنگ دیو می رفته کل با می سست	سببم که نشسته از فلک دامان بجاک
کردم جود رنگ می بود از چهره زمین	از بس که برده ام بکار خون بجاک
از بس که بی تو نیست کلمه غبار دل	خود را همان شمع چون بنفوس بجاک
چشم زبکی تو بخش غبار دشت	در که جور بسته کل منان بجاک
از بس که دیو بنیاز توحید خوا	کرد به متصل جود هوا آسمان بجاک
حاکم غیر زایه آواز غلبت	از بس که کم زدوری آن کل فغان بجاک

زور کسی بر زور محبت میرسد	مالیدن دست عشق سر آسمان بجاک
تا جاده کشته شمشیر کل از رنگ جلوه	بیل بند جو غش قدم آتش بجاک
بوی گشت بر شمع مزاج	از بس که برده ایم غم کلر خان بجاک
از باغ می رسی و بر پوزه بهار	دست طلب فاده جو برک بخاک
روی شکفته است جو کند و آهست	سازد کلید باغ همان باغبان بجاک
از جاده جهو ما که تراود و برون بهار	افتد قدح اگر ز کف می کش بجاک
گرم طبع نیست دلم بعد مرگ	بگذشت تا بجو بر و مگر بجاک

هر کس شسته است بکج درین جا	کوبی شد دست تا که خود همان خاک
شوکت بجست که برابر دوی خود	افتاده آفتاب جو برک خزان کجا

میرد و باد و بصد جلوه ستاره زک	زنده رود دست و کرم و بجان زک
سته خرم همه جا از موج ستر	رک این ابر کشد تا کل بیانه زک
فارغ از قید تعلق شدن آسان شد	دختر زرد و دانه نمت مردانه زک
خاک صحرای حسون چرخ می گشت	به بود سایه ز بخرید بوانه زک
شعشع میبار یعنی که فروزان کرد	جای بر کست نمایان برود زک
است در شیشه هر برک بریزاد	معین کلزار بود در سنگ بر چانه زک

توبه تا کرده ام از باد و کلکون گشت	
جای انکور دد سبج صد دانه زک	

انجمن محو کل افسانه باز شدیم	که کلاب از که کرم خردار شدیم
مانش بدیم سر ز حبیب حسون چون	از زکست ابر ز بخرید گرفتار شدیم
خلعت نیست سبک و حتر از عیانی	جای پوشیده ز خارا و کراپنا شدیم
بینه بود از سخن خطی مانک شکر	نست از آینه این دم که بفتا شدیم
نست اقبال جهان با فتن آسان گشت	اکب شستم ز فکر و در شهوار شدیم

امشب که یادش می افتد گشتیم	تصویر لب و لب جام کشیدیم

مغمم ز جنون خشک از آب کد بود	از جسم پری روغن بادام کشیدیم
چون ساعه خود کشید مرا ساقی کرد	جای که سحر داد بکف شام کشیدیم
عزیت که چون رنگ حنای سزا	زین غلده خود را لب بادام کشیدیم
کرد است سر انگشت را غنچه خوشبو	ماد است بران لطف سپه کام کشیدیم
صد بود سه ز گلکونی آن چشم گرفتیم	بند که کلاب از کل بادام کشیدیم
شوکت پرو با است مرا موج ضعیف	از دام حرامت آرام کشیدیم

براه عشق لب خود جو از فغان کشیدیم	کره ز آله کردیم و بر زبان کشیدیم
کل زو امن دست حسون می شکفت	که نخل مانده بود اکی زبان کشیدیم
بیا بر سبک بر زبوی گشت	چو غنچه چند دل خود بکشتان کشیدیم
بناخ کل نشود چو شکفته کرد	نخل شعیخس آورده است میان کشیدیم
خاک کرد کرم شوکت آن قدر فوسفت	که جسم خویش نظاره تبار کشیدیم

باز خاک ره کد ز کردیدم	نفس پا کرد و سر کردیدم
روزان شب کرد کوی و سنان	چون دغای بی اثر کردیدم
عالمین جاری بشیخ و می گشت	باد شاه بجز و بر کردیدم
دیدم ام نامری رفتار او	خسک چون آب کد کردیدم
چون سر کرد اب و پای کرد	بی سر و پا بجز و بر کردیدم
در سراغ یار پیش ازین خور	بیشتر از پیشتر کردیدم

حلقه بر دست خلو تک داد	بکه او کرد و سر کرد و دیدم
فتم سوی تو با آمدن	و آمد از بکه بر کرد و دیدم
کرد بودم شوکت ایاد کت	شعله نور نظر کرد و دیدم

از بخت ان خاوی دل با کجاست بزم	رشته قطره خود را بسیل بزم
تا دماغ او بفراید جسون مار	آه خود را با بال کت کل بست بزم
سر کشان را ز دست خود به زرمی	بار از نوم بحر شعله را بیل بست بزم
کاشتن توحید را کلین ماما راج کرد	رشته های غنچه از منقار بیل بست بزم
از برای تحفه رکنین خب لان جمن	شوکت از منقار رکنین بست بزم

سینه خارا سلا بد از سنان بزم	ریزه تر شد نور مناسب از کت ان بزم
بهر مردم کشته ام چون آسنا خرم	ورنه همچون موجود قانع بان بزم
بکه جرب از زمی طبعم بس از مرگم	می خورد چون مغر با دام استخوان بزم
گفتش کم کن نجاشی بشوکت کفتار	گفت بشنوا بقدر حرف از دهان بزم

اهل حیرت را کل این نمی آید چشم	کل چشم افتاد و را کاشتن نمی آید چشم
دانه تواند سبب آتش حضم بود	موج صحرای مرا خسته من نمی آید چشم
از فروغ حسن خط او می کرد و عیان	جوهر از آینه روشن نمی آید چشم
حلقه آغوش با یوسف شکار افتاد	سوق مارا بوی پیر این نمی آید چشم

میل منساری بنا شوکت از خود	سیر کشش کرده را کلین نمی آید چشم

از فلک شرمند به روزی هر روزم	آب می کرد و درین میای آتش کوزه ام
چند باشد بهر مرگ خود درین مسم	نیل بر جارض بزم مرد و فیر و زده ام
ای غرث کفش تی ای که کجاست	کرچه کله و دست از غار غیلان بزم
میزد موج رطوبت از غزال خشک	چون که وی سبز باشد سبز خاک بزم

از لامکان به نیم زمین کدشتام	یعنی بجای ناله رسیدن کدشتام
دیگر نه نشسته و نه وار میبدم	از بس دید و دیدم زد و دیدن کدشتام
بالم کشته است و بجای میبدم	چون رنگ عاشقان بپریدن کدشتام
بیاب بیل چمن نتوانیم	بفصل که حکم طب بدین کدشتام
کل از نسیم دست رد با غنجان	من اقبوال خلق ندیدن کدشتام

بکه اش زده جنت بسرایم	مژه دو دست که سجد بهوای کم
بکه از روی تو دارم نظر میکنی	می توان نسبت بدست تو خای کم
چشم کوته نظران آبدار شست بین	بکه خالیت بر خا تو جای کم
حلقه چشم بود حلقه ماتم بزم	مژه پوشیده سیه بود غرای کم
ه نظاره ز شرمت بیاس افتاد	مژه دوین بود بند قبا ی کم
بفصل که کجاست غنچه که توان نمید	از ادای که یار ادای کم

بیر و جفت مرا مانع دیدن نکوت
باز از سر بسک آید بای کتم

بود سواد چمن سایه معیارم
سید بهار چمنون دیده غزالانم
ز غفران تبسم دامن بکسرت
چو عقد کاهرا زرد گشته دلم
کلاب ناز به پیراهن نگاه کس
چنان فشانده که در شب کربانم
ده و کعبه را نیست که می کرد
چراغ بکند روشن ز نور انعام

شبهای فراق ازین جوتن بستانم
کند بیدار آواز گشت نک از غم
طیبت عشق زغال دلم غافل می باشد
و با بهر علاج بقیاری حبس بایم
رقم امشب بس از غفلت سرشاید
بجای تو بنوک غامه می آمد رک خوام
مرا امشب بزور می نکه داریدی ترا
که موج ماه تاب از جابر دماند بایم
مردم امتیاز نیک و بد از ده لویها
بود شمشیر دشمن در نظر ابروی مجرم
هو امشب جویش می کشان موج
قد صراکنده از دست شوخهای متیام
چه سود از آوده ام شوکت که همچون بزم
مزد و دست مغر خشک از عالم بزم

بی نشانه جبروت نبود عالم آیم
صاف از مندا آینه گردیده شرم
خوابم برد از دین ببال و بریل
بالین بود ازین به نیای کلام
از نشاند می دوستیم زکند ناز
از بایس نمک سر که شده دانا بزم
امشب که بیا درخ او سوخته بودم
بر و این سیه مست شد از دود کلام

نقش برک باد بود کرم طبع بد
از یک به راه طبعیت کرم شتابم
بی آب هر سو بردم جذبه و حشمت
کونی بکلو از رم آهوست طنبام
شوکت چه سبک بود تو منضم
کردیدین رگمت مکر جسم کاهم

بد تو جو غبار بهر کوه دویدم
آواز تو از خانه آینه نشنیدم
نیکر ده ز صد برده حسن بکندم
بر این سوی خورشید دریدم
بی جسم نوتد بک دماغ خودم
از مغز قلم روغن بادام کشیدم
از دست کسی قوت بر و از دلم
چون نبض شستم بهان ناکه بریدم
چند امیکشادم بهوایت پر پرواز
از خود نمک شستم به قافی رسیدم
دفع جگر تشنه پیشانی ماکرد
بود از لب افوس عشق کیم
بستم ز بر بر قلمون غامه مولی
نخود ریخته تو بعد ز کاشیدم
شوکت که از دیدن من سر کنده
خونابه زکم زک لعل ملکیدم

از کل دماغ دل شب بوی بان
نقوت بر این انجاک کربان می کشم
از بهارستان عدت امر فیضی
میت کل زبال غدا یسبان می کشم
چون خیال خواب می کرد مرا شب بزم
چشم خود را سرور از گردن کشم
بک شب با آرزوی شش حیرت غم
صفحه نظاره را مظهر زمرگان می کشم

شوکت از کوششش هرگز که آید شاد
ز استنشکش که گفت را بدامان می کشم

بیار خودی عاشقی شب با سحر بام	برو چند آنکه نقد دل من چینه بام
جوش خ کل که از باد سحر بر کل نشا	ز هر عصفور و از هر ف را و زنگ و کز بام
مرا حسی بل و آن ترا شوقی بجان	بر می جفت آنکه نقد دل من چینه بام
نی بخت امانم سینه کینه	که در راهش یک عجب کل مشیت بام

میا دینم او صحرای شبی شبی بام	نی رسد سوختن نام شبی بام
بدایسندم روی عروس فکر تبار	ز بخت جزون آینه اندیشه بام
مزار و باز کارم جفا های توانی ست	ز بیکانی که از سوی نواید شبی بام
نمی نوشی می سرشک کن بر خیز از بر سه	که من سنگ فاخته می کند از شبی بام
مزار و دهم زین خانه ستان کز گشت	بنای می برم رکهای جان از شبی بام

جود کردی ز دورش توام	خامش از سره سو توام
می توان از طبع دل با	چه قدر مضطرب زیاد توام
احتیاری هیچ کارم نیست	بر او توانا مراد توام
می دمی جلوه ام بهر صورت	بتش آب و خاک و باد توام
رنگم از کف تو بخت اند	چمن از توی اتحا توام
گفت شوکت بمن سینه	از غلامان خانه زاد توام

بی توام خون بودی کفام	جوهر تنم با شد خط بام

دل سودا برست من بام	شکر آبی بروغن بادام
از برت ان نوا می بلبل	دست بلمست دست بام
پیش آن چشم سره دار بام	چشم آهوست سایه بام
کار است خانه با دوس	در کفستان نمی کند آرام
ز کم گوشت که رطامع را	جرب دار و زبان مغرورم
شوکت از شب غم جو	سے آغاز و نشاء بام

لی خود از مجلس بخت بدین شور و غوغا بام	می روم از خویش باری و زیاده بام
رکعتان می شوم شفته از زخم	بدی کربال خود داشتند از بام
تا نباشد خطر قطع را و گردان	چون روم از خویش برادر بام
آشیا نمیشد و پوشیده از یک برک	زین چمن آخر ز دوست تنگی بام
نوبها نیست شوکت با بخت بد	بوی داغ لاله می آید بام

با یک هوا صدای جرسه شنیدم	آواز آفت زلف داشت بام
ذوق از صدای مرغ اسیری گزیدم	با یک شکست چو قفسه شنیدم
دور شرب نافه پیش رفتن	از خام می صدای جرسه شنیدم
شوکت بناله پیش فانی رسد	اول طبعین که شنیدم

مغز از اینکه سر جوشن بودم گشتم	نمی دانم چرا بودم نمی دانم چنانستم

لباس نازکی میفکس کردم بر آب	ز سر تا پای خود جو ز شمع خندیدم فکتم
جان و کرده ماند از طلا جلد بستم	که بعد از مردن خود خاک شستم فکتم

باز که خاکسای ترا تو تیا کسستم	ز بختی ز بخت ریزم و جان فدایم
چون خاک زده کرد و از نقش عیان	کرای خود نهی بسم چشم دایم
کرم کوی که چاه عریان بسته بود	خورشید را تصویر بند فکتم
شوکت نهاده ام سو مدان عشق	کز آب تیغ شعله خود را مویم

تا آهوانه شوخی چشم تو دیدم	دام غزال شد و ال کمان سده
شرم بدون کرد و به بزم تو از حجاب	از بخت رفته بخت رنگ بریدم
اول بری که آخته ام شیشه کردم	روزی که می باد و بانگ کشیدم
آب از سیه بهار نگاه تو خوردم	از سر به مجو سبزه مرغان دیدم
نقش قدم جو شهرت و سبک	چون شعله بکرم کوبت طبعدم
شد چون باض چشم به استخوان	از جگر بکمنت دولت کشیدم
افکندم ام بسینه باختر خورشیدها	بیراهن بر منبک خود دریدم
ایران برشته بکمر او اوچ و تا	خود را بهند سایه کوهر کشیدم
شوکت جو من بهاد کسی کرم خطره	خون مشه درم از دل آتشین حکیدم

تصرف چون کند دشمن با بیکم	نکاتین کرد و گشته که بگذار و بکھنم

بچشم منتهی کرد و کند آب آینه بایم	شود یا قوت خاک تر که میبایدیم
بوجوان لطف تو بمانش بگویم	شود موج هوا بکشد سبیل ز بایم
بروز خاکساری زیر دستم میشود	زخون سبیل می کرد و بخارین بایم
خبر کلفتم آینه پر از سخن باشد	معتور صورت طوطی کند از رنگ بایم
بسر داغ جستم آفتاب حشر را	بود از جنبه صبح قیامت آستانم
من و بزمی که بهر کرد و سر او دیدم	کند بره از خون پروانه شوکت بایم

آلب نانی شود از خون کرد و بستم	آسیبای رنگ می کرد و خون بستم
جمع می کرد و جو اس از ناتوانیها	کردن نکست بنداری کند و بستم
کر برون آیم جستم می بود از بخت	بیک از جوش بری نکست بستم
ناتوانیهای غلت دارد از من قوی	می بود رنگ از رخ غفایا بستم

تا آب شد از شعله دیدار رخسار	چون اسکن در بخت ز رخسار
از خانه ام آن شوخ چنان رفت که بکشد	چون بر تو فائوس دیوار بکشم
کردید بر از حیرت من کوه و بیابان	بجیند جو فریاد بکسار بکشم
جایی که نباشد کل رخسار تو در چشم	در بر من دین شود کار بکشم
نظاره ام ز بس عرق آلود و نکست	بچون رک ابرست که بار بکشم
چندان پریم از آنکه از جنبش رنگارنگ	آید بقصد امجو برک تار بکشم
آید که آلود نسیم از سر زلفت	شد بک درین دام گرفتار بکشم

چون که خود گشت به بزم از ضعف	چون که گشت کل رفته ز کار کجاست
چون از بهاری بزم سیه شد	شکست شد از آنکه گرانبار گشت

دل مهر ترا ستور کردم	غبار خویش ترا نور کردم
بیا دانه لب شیرین پس کرد	ناله شد خاک از پس شو کردم
زین سیده چهره آسان	خیال خانه زینو کردم

غبار خاطر از کون و مکان برداشتم	بار سبزه زرد و سس آسمان برداشتم
جا که شد گردون بس بالید استغفار	ز آسمان بگذشت دست که جهان برداشتم
داشتند اهل جهان یک کوبه زرد و سس	جسم خاکی بود و دیوار از میان برداشتم
بیش ازین عالم سراسر یک لب غبار	شد هواها ناله تا مهر از زبان برداشتم
باز سنی کشیدن سخت کاری بوده است	یکدور روزی شد که بهر استخوان برداشتم
خلق و از از صفای وقت سیر است	غبار از خاطر خود از میان برداشتم
رختم از رنگ خود رنگ ساس نوها	طرح صد گلشن یک برگ خزان برداشتم
بر دای کوشش بال مرغ آتش نشاند	هر کجا شکست از سوز دل فغان برداشتم

جو سوی آن شفتی ز کلبه روزگار گفتم	چه خون که در جگر جسم پرستار گفتم
دامن گل خورشید کی رسد و ستم	اگر دود دست که بر پا چشبه بار گفتم
زنا قبول محبت اگر نشا طین بسند	بسوی خویش ترا دست و نشان گفتم

ز نامه عشوه کرد و بار شوخ و مسن بیدل	بغیر ازین که تحمل کنم چه چاره کنم
بجزم راه طلب نیست حاجت فلام	مگر آیه پای ستاره کنم
کجای یار بود صد که بهر مژه ام	بهر که نکه انجی است از باره کنم
بخون خاک رفت باطل شستم	گر شش زینچه خورشید کا هوای کنم
در آتش نه و در محبسم بحر و دل کنم	در آن زمین که بود بحر از و کنار کنم
بیاره کردن جیب افند زار و دست	که داغهای تو از سینه آشکار کنم
حساب داغ جویون تو چون کنم گشت	مگر که در هزاره ترا شماره کنم

جو شمع شسته بسرو آه می چسبم	بیا تم که خود سیاه می چسبم
جهان بدین رخساره نوشت تا تم	که نامه را بجز بر کجای می چسبم
خیال بچشم زلف و میان یکم	جو رشتنه بسر انکشت آه می چسبم
سیم سبز فردوس بی داغم کرد	بی جوشانه زلف سبزه می چسبم
رحمت که آفتاب خود نکست	چو رشتنه نفس صبح می چسبم

به از آتش یان خود بس آشفته احوال	نکرد و دام هم شیر از به مجنون علم
بکف سر رشتنه غنبت بدل ای دلخواه	بود همچون که چشمی بر چشمی در بنال
کسی جز از تو حال چشم که اینم نداند	بیاد و خانه آینه از خود پرست احوال
چه سود از بخت سبزم چون نادر و خال	زین کیرست همچون سبزه خوانید احوال
شدم در ای رحمت آخر از شرم می خورم	خجالت آب چشم شسته شد مکتوب علم

مزار و شاه پیر شکستگاه حیات	چو پرگار است از خیمه زده پای پیغمبر
تذرو خامه ام بروی صفحه جوگانه	و در مصرع نقش می بندد جوان سار
بود شکست محاج از بادیه شیرازم	که ساقی دید و از دیوان حافظ ابرار

چنان ز شوق طرب کرم رفتن ام	که آشیان سمنه بود قدح کام
بوصل دست رسیدن بود بهار	ز آب که هر باس بهر میشود کام
زبک گشته بکوی تو خاک نظر	بجای کرد که خیزد از سر کام
کیم دید بیضا در آستین دارم	پرازیتم یوسف بود لب کام
چو مردک زوم از سیاه خانه تو	بیاض دین کند کار تو کام
نمشت روشن کس سوزینده ام	جراغ روز بود مال حس کام

غالب چه دم جاید اخوام من باشد	در آغوش حرم با خوشن تجا داک
درین میخانه چون کس جریص می	که چون ز کس بهر انجمن خود پندارم
بر درنگنای جسم خاکی دل صدم	درین راه پراز کل لغزش ستانم
جراغ کرد سرگردین این میشود	به بر می پرازد خوشن پروانه داک
نقیض اتوانی محنت غمت نمی	به جای می رسم چون تار کو هر خانه داک
کف خاک تنی از قطره اشکم نمی	درین صبح بهر مشت غباری دانه داک
رموز دوستی را بیکس چو من نمی	لفظ آشنائی معنی بیکانه داک
برنگ لاله بوی کلام کاری نمی	دل خود را به کس کی دم جانانه داک

درین میخانه چون کس جریص می
بر درنگنای جسم خاکی دل صدم
جراغ کرد سرگردین این میشود
نقیض اتوانی محنت غمت نمی
کف خاک تنی از قطره اشکم نمی
رموز دوستی را بیکس چو من نمی
برنگ لاله بوی کلام کاری نمی

درین صحرای بر کفست آن بویاکم	که از سر کردادی کردش جانانه داک
سند ریبال کرم من پروانه داک	بهر مشت غبار خوش آتشی داک
کره شکست نمی باشد سر زلف جنونم	زیر کان غزالان آبنوس شانه داک

چون فکند عید مستانه خیرم	از شعله آواز جرس سینه کیم
آرام ندایم بصحرای محبت	از خلق بحر حسنون بار کیم
سیلاب بود موج بهر کلبه دار	ز آب که خود چو صدف غایبم
ما را بگوشه میراث رسید	ما شک لبان سلسله موج سیم
بی خود شود اگر می کیفیت ما	در ساغر غور رسید ما سیم
ما زنگ بهر ریخت هوای کل داک	از مغر سر خود کف دریای کلام
باشد دل شیرین سخنان نیک داک	شکست به بی خامه خود در شکرام

چنان گمن که به بندم در محبت	ز انظار کشم سر به سفید چشم
دوانده ریشه بسباب غل غل	ز اشتیاق تو ز بس که طبع چشم
مرد که در دست می دهد خار نگاه	بیا که با ده نظاره ام رسید چشم
سرنگ از نردام می چکد نگاه آلود	خیال روی تو از بس که رسید چشم
دگر ز دین روی شرم می دارم	که طفل اشک مرغان من دید چشم

ز بس گفت و شنود جنم دگر شکست	
نظاره کرد و بگوشت و سخن شنید چشم	

جو شمع به سخن خوشه را که خفته ام	دماغ سوخت ام فکر خفته خفته ام
بسته که سر و قد سر را خواب می دهم	چراغ بود به بالین چشم خفته ام
بیک نگاه که افکند ایم و وسوسه	مراست ناخته من مراست خفته ام
برای زنگ در کمر می کلکون	بزد عشق از بس که زنگ خفته ام
ز ناز اهل طمع جاک جیب دوخته ام	برای سوزنی آهنی دبا که خفته ام
دیده از چمن ناز سه و ناله	چشم به کشتیدست طوق خفته ام
بودت ده کیم بسته زمین گشت	دو اسبه بر سر لیل و نهار خفته ام

چون بخت در کین که جستن نشسته ام	چون زنگ و طسم شکستن نشسته ام
در جبهه ساریم و امیدست سوختن	در برین شکستن و بستن نشسته ام
خشم سینه تشنه بر کوی سده است	در جگر فکرت رخا که جستن نشسته ام
من کرد باد وادی صبر و خنجر	چون خاک و غلام شکن نشسته ام
چندین کند طول مل پاره کرده ام	شوکت بدامگاه کستن نشسته ام

حام بی روی تو دماغ لاله می آید چشم	فطره می بی لبست تجاله می آید چشم
بسکه دور از شکوایت کشته بر دیوار	گریه می آید کوشش و ناله می آید چشم
حاک آتش خنجر و امن و سنت جبین	کرد باد و شعله جواله می آید چشم

چون دیده را هم لغت خواب می کنم	در کوشش بهر حلقه ز گرداب می کنم

بالین نهم ز دسته ریختن بر سر	مر که که در خیال خطت خواب می کنم
بروانه از کجایان پروانی بهم رسان	که مستب چراغ خانه ز منتاب می کنم
از بس که شده است بقدرت جبین	ز بجزر خیال یک خواب می کنم
شوکت رخ بتان بود و دین از غنا	نظاره را دیده و خود آب می کنم

و این ز شکو بسم شکایت محقر کردم	لب لب همچون صدف مد خوشی نکردم
به جامی روم آیشم منیت بندار	که غیبت را بخود کردم طین و دینار
بوقت بخودی آمد خیال او بیا دین	ز شوخی زودم از دل فتن خود را
مذارم طالع او جی بطلان سنگ می نامم	که افتادم ز پا اگر گریبان سه بر کرم
سختن را قطع کن تا قطع را دل توئی	که من از فرصت مد غاشی را و سفر کردم
بوفت که به کردم باد او دایم این	که دامن جیانت را آب دادم
بخود کردم کوار فخری ایام را گشت	بشیرینی دهن مار را شک نکردم

دین که در خودم غار کردین خودم	جیب بکار خودم دامن بکجای خودم
خفقت من با بس با خفقت بر خفته	بسکه کردم خوابت تم شمع بالین خودم
ببینون برق آب فینه چون شکر گدا	من زوشن غار که کردم خواب شیر خودم
از ک خوابت تا بود در شمع	بستر خاری خود را خواب سنگین خودم
شاد آرام خود را چون کردم کرد	من که همچون آسمان میایک بکین خودم
قدمان عشق را غموش شد بزم صفا	من همان شمع و چراغ خانه زین خودم

استخوان بکمر من بیه سر شد	زدم از بس زیر بار خواب سنگینم
کی بود شعری از حسن مردمم	بخند شد فکر از بس کردم تحسینم
کرده ام از نقش اجل لوح نیست	حقیقت آینه چشمم خرابم
کل فک شد کت بچشم از دین کهنم	بیل باغ و با طبع رنگینم

دائم از سر سرگشته ام	شده خون نگذاشت دماغ سینم
خانه ناز سیه چشمان بود آغوشم	سر جوشم غزالا نیست دماغ سینم
چون سواد مردم که چشمم می کرد	روشن از چاک کربانست دماغ سینم
صد چمن کل در دلم از یاد او بگفته	آشیان غنایانست دماغ سینم
ماضی بد خراش او ست آید بجا	تازه از تحریک مرگ است دماغ سینم
می زند دل از خیال روی او سحر	خانه مهر سلیمانست دماغ سینم
ریش من می خور و شوکت رجوی	لاله کوه دشت است دماغ سینم

دیگر جزم تو به میان درست کردم	بیان را بستم میان درست کردم
آسان گفت نیاید رفتم که بهیچ	بستم کبر و عالم بکینان درست کردم
جیدم برای تیرش از غفلت استخوان	از بهر زخم خورون دندان درست کردم
شوکت ز بند و اعطی شکل قدح	آخر ز دست ساقی ایمان درست کردم

آرزوی بند سبابت در خاطر	کرد و در کف خاشاکم از خودم

تیره بخت بهای مرا کند باشد از کسی	سایه گرفت از خاشاکم از خودم
در طعنه زده که فی جان حب برم غیس	کرد و کرد و در هواش منم از خودم

دایم با چشم نوازش می دهم	دایم بار سر و دماغم می دهم
ما خوش بود بجان لعل زمانه سیر	از خوش می رویم ند پوش می دهم
از کوههای دور بس و لکوان شدم	خبر و صدای پای که از منده شدم
شوکت سفر که شمع ایجا نه شدم	از خرم جو بوی با و بعد جوشم

رسانیدم و وضع ابرم تن و دهم	خی میغی که همچون فی دستم
عجب بنود مجورم بس بجایه خود	ترا خود و دم و از دشت بسیارم
حقارت می کشم از این دنیا چه بای	بچشم غلغله خود را چون می ششم
بنود از قفسی تمام غیر شیرین و نام	لطفاً بیا منم جوی شهر آخرم
جفا کاری نمود کرده بودم به بان	در دست دایم از بهرستم دلستم
ندیدم شوکت آزار از سواد خشم	جرا خود را بیا بان مرگ محاسنم

رندان که می خورند می لعل کونم	مستند سیر ساسا موج خونم
فانج زوال بودن عاشق نمیدم	خوبان چگونه برده قرار و سکونم

احوال حسن عشق منم می توان شست	عس و آینه است عیان از درونم

رو نور و کعبت فخر و فک کردیدم	عابد حرام این شب بیدارم
آتش تب بک از اعضای هر بدن	پایندار و قبا لاله کون بوسیدم
تا و باغ او بفر با حسن و نیت	نام خود در سر بر روی کعبه بیدم
انجمن ختم ماستیم که کوئی درین	از کل دستار تا غارت م غیبم

خود تا فخر از ضعیف بدن بیدم	زرنگی تا برنگی آدم ش بیدم
ز چشم چشم غزالان استند از تو	بهم این طعنه میوسم و زنجیر بیدم
نه از کفر و نه از اسلام شد مقصدم	خاطر کردم که دیر و کعبه را تغییر بیدم
در انجمن شهادت آن سر سر کردیدم	که تا رخساره خود از دم شمشیر بیدم
بیا این جستن و مپا لای می بیدم	که تا شمع از شرکان چشیده بیدم
فکر صد بار ز بال تذر و رنگ کل بیدم	بهر جا شد که رفتن خست و خیر بیدم

زبان سحر که ز فیه یا و غیب بیدم	بنام مهد خوشی طلسم لب بیدم
رنگ از کلام زرم حسن و کینیت	چو چشم خود بهم آرام در طرب بیدم
سندت و شنه خام زبانی و کینیت	بکام می خلدم کرب از طلب بیدم
کیست ناخن سمت که عقن و وجها	دست راست کشایم دست بیدم
ز بندگی بکشتیم بجمع حشر بیدم	بهر دو دست حیا کی که از او بیدم
دلیر کردم مشتاق پنداری	بر روی روز دل خود زلف شیدم
ز خنده زنگی ز خراش از غاری	چو دل بکشتن ایام بی سبب بیدم

خیال ز سر نسبت کلم شکست	چه دست و دست کل یک شش بیدم

ز جود رنگ بکوی تو بختم رفتم	غبار خویش بعبه برده بختم رفتم
سجده بکوی تو از خویش آدم نهانم	ترا ز خویش کر فتم کر عزم رفتم
زلف از کلام بسته بود تا رسید	به نیم جنبش ز کان کس ختم رفتم
سحر زرم جهان مست آدم شکست	شراب غر خورشید بختم رفتم

رخود کرد و دام تنها بادش غافل	من آمیخته برالین و خواب غافل
غفل از دوش و از تجر و حرف میگویم	بزیارت عالم عالم منته دارم
عنایت پیشامد راحت از خوش رفتن	منی آیم بهوش حشمت تا فتنی دارم
رم آید بجای کرد بر خیز و ز رفتن	بیا و چشم خوشش که از خود خوشی دارم
بهم کاری خود از انصاف با او دین	بست ای خراج کردیدن کین من دارم
درین غیبت که کردید آشنایان جزو غیبت	دین دارم هوس کویک با غیبت دارم
طنز در مذاکرات از دروان غریب با	چرا کیرم ز ماصح بختم چون من دارم
بود آید بند این خانه را و پادشاه	زبان روی خود کرد اذنه با خودی دارم

ز قبض طبع روشن و بخود افروختن	چراغ کوهرم روغن آب خوشن دارم
عجب جسم از خاکستر روانه است	ز تار شمع پنداری که تار پیرین دارم
بود از کوه باغ موج کل خاک وجود	بهر دشت غبار خویش صد زنگین دارم

بردن بخندان کارم شیدا ز صفت	که از موی سفید خویش تن پاکش دارم
مزار دیاو میدان شکایت محو مر شمع	که بچ می بند و آیم از دم سر دمی سن
چو دو دوازده زن من شام غریب آید	بجودت شمع که نوری در صبح وطن دارم
ربس او غریبان از دم برون نمی آید	به نغمه که ریزم ز یک غلوت انجمن دارم
بشک آید سر نیاید به شمع خود بخود	لب شیرین شراب از شکست خون
خویش از گفتگوی او می گزید و می گزید	و آنم زبانی تا بود ز یک سخن دارم

فغان سمانه جوشد از دل تنگی که من	ز مار سوج می برخیزد آتش که من
جراغم داده است از فکر رنج که من	زغبانی قبا می جوی که من دارم
زاکت از خشن آتش مغز لاله من	چمن را سوخت بهمان برف که من دارم
بماند دل شکستن که من از بس که من	حرکت می بینم که من که من دارم
ز تاب گرمی نظاره خونم است هوا	بنور سیم مانند اسک که من دارم

تفلسی نه بخود عیش احرام کنم	اگر شراب نباشد ناکت بجام کنم
رسید فصل بهار و زنگد سیه	برای باوه درم از شکوفه دارم کنم
بال فاخته پرواز می کند جسم	ربس نظاره آن سرو خوشتر از من کنم
نفاک که جرج بر شمع شعله مرا	امان ندا که نظاره را تمام کنم

شیشه را مشاطه رخسار نقوی می کنم	از زرد و سیه ابروی انقی می کنم

خوابگاه ناز می خوابد چون سرمه	پربالین خود از مرگان لیلی می کنم
سربد آتش نمی آرد فرو پروانه ام	رشته شمع از یک برق تجلی می کنم
بعد مردن شعله آواز من خاموش است	از کف خاکستر خود خاک جینی می کنم
چشم بینای مرا طاق نمی آرد	ماوک خود را پراز مرگان انقی می کنم
سرد آسم خورده آب از جویا کیکشان	دور کردند را خیاطان قمری می کنم
کوچه مصرع ز غوغای حسودم بر می آید	خویش را دیوانه صفای من می کنم

معنی بلفظ نازکی می نمود می کنم	بوی گلن سرک گلن بند می کنم
ریزد کاک ز خانه کماند شمع که	از بخت شور خود رست قند می کنم
بیرون کند جویمت اوست ستن	در پای شیر را بشکر بند می کنم
از جوش کف مانند کفان مسکانه	از بس که با جفاوت فرزند می کنم
شوکت جبروت پاره ب فنی	کاشی که آرزوی شکر خند می کنم

بس کرم شهاب از خوشش بر می آید	بنفزال زنگ داغ ریزد که بشکیم
نخاه شوخشان بس کرم خون دار	رم آموست دود شعله آواز بهیرم
برنگی از تنافلهای خوابان آب کردیم	که میریزد زمرگان قلم چون اسک نصیم
بگرد خانه ام سیل فاکر و وطن دارد	مانا کرده اند از خاک داسکیر بعیرم
نشان ماوک خود کشته ام اطلاع دارد	بود از آب بیکان خلقه کرد آب بکیرم
زینش از شکایت میزد جویش	رک تخمیت موج ناله را از باد زنجیرم

درین صحرای غمگین می نشینم	بودم آستان شهر غمناکم
بهاش از غفلت من بینهار سواد	که خور ز دست جو خواریدن شمع خیم
چه باک از کرد و باد و جگر شمع خیم	بود فانیوس بزم زرد پای و خیم
چنان باید از تحسین آصف شعر شنید	که از آینه بتوان دید کس حسن تقیم

سوی دایم اجل از شوق سیه می فتم	بال ویرسا ختم ز غم بری فتم
در شبها کند که ره غلطی خویش	سبب بسوی در سن از فضا صبر می فتم
این که بسیار جوانم ز کم سالی است	سوتی کردم و از رخ طری بری فتم
باده راه نشا جو ره فیز دست	بک شکست بسد خاک نظیری فتم

بارست بهر منجه و میخانه که فتم	شعرت ز کت بند بدین که فتم
بود از کل و کت کرد نق بهار	چون رسته سیج بهر دانه که فتم
صد نیکد و کیفیت از آن جیم شکست	چون باد بهر شیشه و جان که فتم
در و حرم آینه توجیب بود	جز خویش ندیدیم بهر خانه که فتم
تاب که کردم زاریم جو شکست	خوش باشش بشمع ای بر او که فتم

ساقی به رخت زکوی تو می کشم	دامان خود ز دست بسوی تو می کشم
حلقه کشیده سبز منور از بهار سن	بوی بخت از گل روی تو می کشم
لی خود نهاد و بکنارم سب می کشم	دست نگاه خویش ز روی تو می کشم

تو ز من ز سیر گلستان با می کشم	صد رنگ ناز باغ زبوی تو می کشم
شکست سلام خشک دلم زار بهار سن	چون سبزه آب از لب جوی تو می کشم

سواد ساید پردانه است و در چرا	خیمه مایه بوی گشت مغر و غما
کسی بوی نو کند اشتیاقی فتم	بود آید این ره سبزه بهر غما
ریک نظاره سیه گشت بهر غما	ز فیه سه سبزه بود و فیه دما
ز آستین کیم آب خور و است	بیاض صبح تکل بود شکوه با
بوی دوست شمر که یکانه فتم	بما روغن گل می شد ز غما
برل فیه ام از غنچه سوخت محبت	سواد وید و بیل و سبزه با
نکره فتن من لاله زار گشت با	ز جوش آب گل کرده و بهار با
دلم ز غنچه فردوس دانست سو	چو بوسه کج دکان سیت کج با

شد بوسل نور و شن جان کسم	فتیله عین زرم کوشت طومار
دصال روی ترا تا بخواب در یار	بخواب زفته تا شایختم سدار
که داد جلوه کلاه نمد که از شد قش	بیال ناکه از سر بریده و سدار
سخن رحوطی من افتد و جو دار	که دیده اند از آینه ملک کفدار
ز نمره بختی من نور می جلد کسم	کشتند رسته شمع از سر سب دار

آب آینه دامن بید از نمره غم	آب آینه دامن بید از نمره غم

نیت کورم افزون زکرمی کرد	کردن حسرت ز کرمی کرد
بخط ایر سببست روحانی من	آن سال که ز خاک قدم بچشم
سخت گریبان مرا باد من	رسم از خاک که کیر و طرف نام
بکه از مدخشانست که گشت	سایه بخت نظر ره بود و غم
تم از مصعب عجب به زخم بود	یوسف غم و غم بود و غم
شوکت از حسرت بود بیدار	می بکشد آب طلع از کرم و غم

سواد من را میخیزد از غم	حنای پای سبزه می نشیند
کس تصویر شیرین را بوی سنگ	نخاک کرم را برق بان تیش می نام
میگویم کس حریف شراب خود نم	شاد دهنای به این شیشه می نام
زاده دوشان موار صفی تصویر من	زیم غزان جهان یک بستان می نام
ازین بستان مراقب تنق حزم نم	نخل عر خود طول مل ریشه می نام

زبس آگهی غفلت فلک کرد	چو چشم صورت محل بخور کرم
مواظ و کس کرد از جلال نک	غسل و زدم کرد و بام خوش نام
چشم به دهن درم نهان عرق	بود در آستین از برین کرم نام
چنان کردید چشم من از زلف	که خرد مال ز بخت چون نهان به نام

شب باد ویتا زبس کرم خوب	بر بایلین است زبال تدر و نام

همچو سحر شک مغرور عادی کجاست	تر و مانع از یکصد ف می بستم
برق آسم چون کجا کرم به بند	همچو مکن تیر بی بیکان بود در
چون قدح بوی می آید از گل و این	بکه از کفست چشم فوست و نام
منظر بگردنگاه و ارشوی چون	حلقه چشم غزل نرسد نعل بر نام
چهره ز دوان تو بس و این کرم	می نماید باد و بار قنای ز چشم
ما در دهر بسیل مزاجان چون	من که شوکت چون شراب و کل نام

نقد جوانه ز غم خاک است	چشم سبب مغرور می قرار گشت
برده بادام با لذت بر نام	بک چشم سفید در اسرار گشت
از لطف کس کجا خود نمی بیند	با میدم از تو تا امید و ار گشت
جای بگویند حال از کجا و عاف	روز کاری همچو خط کرد و ار گشت
دسته بجان کرم و بر می نام	تا خط سبز مشک است گشت
بزم معنویت شوکت صحبت بود	گشته ام خود شنید تا آینه و ار گشت

شک از روشن بخت نور شد	چون غم زلف می آمد به نام
دارد ز بوی خط مشب سفک نام	نوع که نور از کف سبب در نام
بکه شد قناعت و نش و کاش	بکه کرد اگر چه حسیه خایم
گشت من سبب است از روی عاف	رشته از دهن و مورد و دانه نام
غش آریس فرود نشین غایت	سره نقاش صورت می رود نام

بکده جوسیدست خون غصه غم	گرفت از دست جو کل شکستد حاتم
خسکه می رگ در آب و کل فرج	سپیل مجور کرد بر می جزو از ویرانه
بک از بوی سر زلفی سخن بس	کوشش مردم نافه شکست از فام
است از دست مرشد	دارد این صحرای در شین زو
چار دیوار سرایم قالی است	بک پر کردید و از کرد و درت خانه
از خیال شمع خرابی بس کردید	شعله جواله باث کردش روانه
شعله حل کرده ساز و کمت	غنجی غار سر دیوار آتشی ایم
شاد اقبال مرشد ناقبولیهای	باشد از کرد و اندن کردش تیار
حسن می لرزد و بخشش	شمع می میرد و باد و امن بر دانه
ذکر نفس را نخواهم کرد کوه تا	مست شوکت از تسلسل جو

می خورد و سیر قماش کو در نظار	باشد از حرکت مرکبان جنبش کهور
آسمان را غیب بار کینه ام دارد	گرد باد آمد بر قص از کردش سیار
بیکجه از دیده ام خون سراب لاله	ریشه تگست بند از رک نثار
فاغشت از وقت بر این عرایم	چون دارد و فوار خوش حبیب
آفتاب نسویم از غفا که غفا در جهان	اوج کنای گرفت از بس دل آزار
نیست از روزی ز طالع ناقبولیهای	بود دست و طفل جنبش کهور
بزم امشب بارش سنگ طوفان	رشته شمع است از رکهای سنگ
بک که می آهین مل کرده از بیکان	آهین چون چشم سوزن گشت جنب

بک شوکت دور کردن تا توانم کرد	سر کرد آمد مدام اگر کردش سیار
نویج خلعت میزد از نقشب کلعت	سر می کرد و بخار از صحبت آینه ام
از باسن اهل عالم کرده ام قطع	چون کند باشد ز شرکان فرقه نشینم
نیستم از معرفت عالی که مانده	زین کده لبریز باشد استخوان
خاطرش از یاد خود بکشد	در دل او بوی گل کرد و غبار
می کشد شوکت فدای یک و نیم	پنبه مینا بود و ابر شب آینه ام

منا کشید و شد از دست	دام بر می زنبه این شیشه رشید
مار نهال تا کس است	از دست شکوفه خورشید رشید
آورده ایم پنبه از فقر کوهن	خون خورده ایم و مار زنده رشید
زنبه سفیدی صبح خیال خوش	تاری برای کوه مرز رشید
صیدی دام خویش ندیدیم و زنده	تاریخچه شیه به رشید
شوکت زنبه کف صهبای	دامی برای عقل خرد رشید

چو به شکست کند بنده جایت	جو کرد از رخ باد و امن نهان
سحر کرده ام افلاک را از تحت	طاب کردن مینا بود آوار
غبار کلفت من میکند معشوق	بر یک بل طوطی میشد و آینه
سرایای قرارم چون بر زم	فدای جنبش یک حسامی اند

نکا و حیرت مخم از نظر روشن	که زنگ کل موی و بزرگ اندازم
بعد افتان بر شرف خاک کردیم	که می آرد بکوشش آواز نارنج
محبت کرده از بس حوش جین	برآمد چون نگاه از چشم مو آرد
بکس بود خیال شمع آراوه مرد	کشم شمشیر بر خود چون نگاه کند
بگوید قطره آیم بیا فو تم ک آتش	بکس اتفاق شرم آفاوه بگویم
کز قمار سودا شد به ششم تا یکی	بدو چون ناله بخیر بخیر سر بگویم

کردش زنگ کرد خشم	خیش خیش و بد و دادیم
چون فلک سیر زشت	بس که بچه بخویش کردیم
نماید و طبع من در کس	مبوه سر و دم و کلام

کرد باد داشت کردی سر رسا ما هم	مصرع بر بسته دیوان سر کردیم
یا داری از غفلت نیست غیر ازین	یرین داری بجای ماند دست از غما
کشت کج جمع موج جبر تم ارج و	جو هر آینه شد شیرازه حیرانیم
کو مر م از نا قبولها خاک افاده	ورنه زنگ شتری می کرد و غلام
یا دان شبها که از شیر غم تماشا می	آب می شد جوهر عرق می ریخت اینیم

ما تو انم از بی اومی روم	زین جن جن بر می روم
رو بختن ذره از بگذرد	کردم یک سو بهر سو می روم

بود بیداشت تار جاده	سکه از دست بهر سو می روم
خانه بسط طلب دیوانه	در سودا چشم آهوی روم
مجموع صورت کز فم آید بر د	سوی جانان بر سر سو می روم
ناخ از معنی شوم شاد	عوان سوی تبت از آن سو می روم

مجمع نوزت جرس صاف که هر با هم	نیت و خورست به جز بویذ و انحراف
بر تیز نشاء باشد با دوی دبی زدن	عالم آست جوهر پوست ساغ و با هم
اختلاف اهل مذهب از برای	بد میر افتت جنگ این برادر با هم
یا کن از آتش بخیر و آتش	جند بویذ جوهر بخیر طهار با هم
آهن زنجیر بر بس اصحا آست	جاد و محبت بخون موج جوهر با هم
ز بیابان محبت کس سری بر د	لرده اند اینجا کرده دلمان محشر با هم
معنی بسیار از کم گفتیم و از غلام	یشت که کو تا مست چون بخت با هم
جز شبهانی نذر و دعوی ویرود	چون کف افسوس آید آخر با هم
ناش خا که در آخر از ما و آسمان	حرف را آسته نتواند زده که با هم
شک می داد آسمان رسته با هم	بود چون عقد که میوسته انحراف
آهن بیکش ز بس سر با هم	در نیم حجب و که با هم جوهر با هم
کو جامی مند میدان صنوبر است	بس که می بالند سبز این صنوبر
شرف از آن یکدیگر نباشد اختلا	می زند از دوا باشی جنگ احرام
کشتی از نقطه بر که رعد سر بکشت	بس که بیست است این که دبا سر با هم

دیده گشت ایجاب سیر سیر سوزی
گر شود شوکت کرده دامن جگر

نوبت است که زانکجا بیاید
خوی خوشمشتوق من باشد دماغ نام
بی قرار یهای عشقم کرده شد
سبزه مرغان از آب زردوست
گویند از شک سر رشته کارم
دیده ام انجام خود را آغاز کار چوین

هر چه بستم بی وجودم سبزه برگ
نیست کم ازین کجای موج بوی نام
سکند پرواز رنگ کل بیال بسار
سکه موج خطان چه سبزه کارم
سبزه تابی کفایت می کند کارم
بیشتر شوکت ز جیدن دستگیر کارم

کلزار حستم زالم آب می خورم
چون کرد سبزه چمن خاک را می
منت بجز نیست مرا سر و سر
لب تشنه سحابم و دل بسته سزا

نخل وجودم وز عدم آب می خورم
از چشمه ساقش نه آب می خورم
از جویبار چاک قلم آب می خورم
سبزه می خورم می و کم آب می خورم

آرد نهال من ترا نشین کفر

شوکت ز برق سنگ صنم آب می خورم

موم سفید شده صبح و میزدن
از بس هجوم غفلت خواب مرا کرد
بگذشت مغربیل نشست آتش گل
آتش دل من از آب دیده

خیال زو شب است قد خمد من
خواب چو موی جیس مرغان دیده
آتش دل من از آب دیده

ای دشمن قوی دست از ضعف بردار
عاشق شست و بدخوی کی می شود
شوکت بر یک غنچه آفرین کجاست

شمشیر خون چکانست یک پرده
گر سبزه اکر از خون چکانست
جمعیت دلم شد دامن جبهه من

خونم از تو بود دماغ و لبانی من
جرا بجز تو ناله که فلک رخسارت
بر کعبه از توان خاک رود

شکستم تو بنده است مومیا من
شد است صورت آینه خدای من
دست نقش قدم کاسه کدایی من

دلم ز زبک کل و آفتاب من
بهت چشم خود پوشید و نه نام
محبت داده آب از شعله آواز نام
زگر و غفلت من سره دار چشم نام

زکام است بمرور آمد آفتاب من
عجب بود که غلش لبوش آب جگر
پر بلبل بود موجی که خیزد از کجای من
توان تصویر بیداری کشید از کجای من

نکند من غبه از دماغ دلم عالم چراغان
چراغ محبت پهلوشین از منج در کیم
بحرایی دلم یارب که زکات جلوه می زود
بگفت سر رشته کار مرا بیتی دارد

زکام است بمرور آمد آفتاب من
عجب بود که غلش لبوش آب جگر
پر بلبل بود موجی که خیزد از کجای من
توان تصویر بیداری کشید از کجای من

نکرد ز کل امید ز کین شاخار
که نخل ماتم باشد بصیبت نوبها

زین معجزه دار و اسک بیل موج مست	چو کل رنگ حنا خیزد و دست زین
بر استب که برق خرمین آرام خواب	که رنگ چشم سبب میرزا غبار
بسوی تربت من ای سر پاشا و کل	که دم لبان کرد و رنگ سبب
خاتم از صفی عارضیت سبب نور	کل متاب می ریزد چشم سبب
نیز آنم که مصل واده نرات ضمیمه	که رنگ خانه سبب میرزا غبار
محاسن است اینک از تبریکت دیدم	که از اخن کره چون غنمی افتد بکار

بکشین بی تو باشد شبنم سبب	ز به جنبش برکت میزد چرخین
الم از یاد لعل او برکتی تنگ سبب	که کجا جمع شد چون کهای غنمی
بکنج آن و چون بن بوسه ام از توفی	بود موج تبسم جاده راه سبب
بنای طاقت ویران ز موج رنگ می	فقد از خنده کل چشم در دیوار سبب
زودمان موادمان جسم سبب	از هر یک ککلی باله خور و ناخن بدام
سند شوکت مسکین خانی سبب	که ریزد خون بیل از رنگ مقدار سبب

ز طلب باز ماند کس از صاحب سبب	که کرد و دستک راه خوشتن آب سبب
بود اهل جهان دشمنی از دوستی سبب	که می خیزد غبار اینجا کرد و یک سبب
بد کاش نه موسیقار نفسی سبب	که کرد و کیفش عمر تو صرف سبب
بودند زبان مردم پیغمبر سبب	که فی را سینه آواز باشد بر سبب
بنزدل نمیدانم و از سر سبب	بر رنگ چو خود مبتوانم سبب

سبب کوی او هموار افتاد سبب	بر چون کوه غلطان با جشم سبب
ز شوق بخودی می خور که جز موج سبب	مزار و جاده حواری از خود سبب
تماشایی به از کرد و تو کردین سبب	بجای کردش حسرت مارا کرد سبب
ز کراسه خود سر به بوار آمد سبب	مزارم وسعت میدان از خود سبب

بوج اشک از پیش سینه سبب	که کرد و آب من کرد و زکری سبب
بال اتو افی قوت پروازها و ارد	قف را می کند از جابر بدنامی سبب
بود خاک وجودم از زمین غایت سبب	صدای شیشه آید از شکست سبب
بهم بوی کل ضعف فرحت رنگ و ارد	صدای شیشه حیرت از برید نامی سبب
بوی کل سبب ضعف فرحت رنگ و ارد	بود غالی باغ از خنده کل سبب
بجسم من که اینها جان از ضعف جاده	که می آید بوسه فر صدای بی رنگ
ز کسشم ضعیف نسایهای کرد سبب	چو موج می سگست افتد بر تپای سبب
نزداد چون کنم شوکت نمایان سبب	که رنگ و بوی می زوایسای رنگ

سرخ و به باد و جسم مرا از خاک سبب	بر می گلگون بودین خون سبب
بکشم سیم حبه از آب و شمشیر سبب	ناله ز بخر خرد از شکست رنگ سبب
شبنم خود را که از از آتش ال دادم	بوی کل و وی بود از شعله سبب
بعدرون شعله آواز من خاموش سبب	خیزد از تار رنگ سبب
از تن من برین بک برود با و سبب	سیکند بند قبا بملو تنی از رنگ سبب

می توانم از کدورت رنگ ضد یخچال	نصف آینه کرد و برک ناک از رنگ من
بی تو شبها سخن از بس غنید نهایی	غنیه هفتاب علاج باشد رنگ من
مفاسم شکسته شکست دل کل می	جام می چون غنچه ز کس ز دست نهد

آسمان دارد خطر چون کرم کرد و خفت	شسته کردون که از دست راست نهد
نیست از آمد شدن غالی ره سر شکنی	جاده همچون شعله جوله دارد رنگ من
مجموعه از من چسبان ما توانی رو	روغن از مغز سرم دارد چراغ رنگ من

نختره قطع کردن آید از این زبان من	زبان چرب با سرم زخم دمان من
ز بس سختی بخت چشم ناتوان	بشیر آب اخل کرده اند استخوان
نهالم از نسیم دل طبعین با می زود	برید نهایی رنگ من بود بر که خزان
بود مهربان من کمره پیرامن سنب	نسیم مصر باشد با دمان زبان من
ز راه رفته خود چون دهم شمشیر کرد	ز سس آن قاتل برجم اگر بر خندان
ولم در سینه رو کرد و آن بود از هر	بود و بر قفا آینه و آمیت دامن
چنان سویم سکا و بی شکاف در می	که از بالیدن استقبال سیکر استخوان
برم بشکسته زبسان تو اینها مگر کاس	کند پرواز رنگ چه دامن از آتشیدان
جنان زودین بهای او گریه ام کنین	که آب لعل میجو شد ز چشم خفتان
رسم بست و بلند آمد و رفت غرض	غفر سیکر و کاش از دست تن بکند
بسوی من نمی آید کما از بیم جان کیت	بیاض سینه بازست کویا استخوان

مخور دیگر غمسه روزی نماند خفت	چو کندم نان خود را از آب یخه خود
بروز خسته بروای کسی که نیست	چه اندیش برای دیگران اندیشه خود
کسی ای سه و چند از نشانه زنا زد	شراب جلود ز کین نوم و دین خود

عباد از محبت گشت آفرین من	سد از زهر نهان خیش خج آب کین
بود ست اهل مایه می گریز از خناتم	که از رنگ خامی گیر آتش آسین
بخونم نه همین برق بختی تشنه می کرد	که دایم ظهور هم بند و کرا زهر کین

رسا تر باشد از سر و کستان دوا	زخوق فردان گشته زنجیر سیاه
بمانش ما توان زریلی از من می	نوازد شبی دیوار آهن سبزه
بیخود کشیدم سکه های جان	هو اگر دو غبار آلود از کدنگاه من
بسوی کل رود و نور نظر آینه بندار	کست از خون لیل در خنای کمان
زهرشت غبارم خون آفتاب میجو	چراغ برق می سوزد بغا نوسر کمان
مبادا دورم از سر سایه بخت شکست	که وقف امن کس شب بود و طر فکانه

بود از آرزو خالی دل بی مدعی من	نزد و سیر است سخنان چینه های
چو کندم استخوان توشه راه فانی من	یک ایوان اردو باشد را و راه است
بود کشتن کیمای من از کیفیت دیگر	بروز با دومی کرد و جو ساغر است
کویش بکشد شب گرد و شوم گرم قیام	ره خوابیده راست شمع با بخت

ز بس آریست تن جانکده زان ده برین	خورد چون شمع گشت مرا ز کجاست
جو معنی از تو رخامش بر این دارم	دولت را چون بنم از بد بندگان
عبار خاطر مدام از زنگ تعلقات	چنین خاک چین از در نقش پوریا
مرا شیا عیان باشد ز فیض سادو	چو بر گل گل نماید کمت کل در هوا
بیوی آن گل غرض بر کنی مبروم از تو	که در ناله بسیل کند آواز پارس
عجب بنوا که بیکان ترا آرام بسوی	که آتش کشت به دهن زنگنه آهنگ
بیاد لعل او از خوشن قنارین	که از گرمی شود با قوت خاکستر چاهی
نمی آید بر دهن از کلب من بر زمین	اگر خبج میریزد فلک زنگنه
ز جودان حوادث کو چه نام نمی کرد	زیلای است خرم جادو بار بار
چنان دورست بر اهل جهان از تو	که است معنی بیکانه حرف است
شدم شوکت محیط عالم دل از تو	ازین ویرانه کنی سنگم از دکان

مکر و مکر از جان عریان تنی برین	نیاید یوسفم از چاه تنی بر این
بر کنی خجست آلودست از نور تو	که کردید آب آمد از حور بر روشنی
مکر و دست موسی من سفید از خجست	که آمد به بام از جاده عریان تنی برین
ز بهر بری نجیب مکل کلچین	تنی کف برد ازین کاشن بی دینی

زان صنف مرده کردست روغن	که باشد شعله ام را باد دامن زنگنه
بهرم با دهن من جلوه جامی نمی باشد	ز ساقی کردش خجست از زنگنه

مفی دانم که این عجز را که خند می برد	که کل را می برد حسن بختن که کرد
به دور لعل نهالی نه من سرشک می دهم	کند با نوت را سنگ فوجن زنگنه
را گشت باغ ز کفن سبک و دانه می	بود کشتش از کیشش که کرد
درین میدان ضعف خجست آهنگ	که می باشد عیان کردادن من زنگنه
دست کس بود بر روضه فیض خود	که شمشیر کشتن زنگنه کرد

فره ز کشت زان حسن بخت	فره زانند زان شوق در کینه
ز دل آینه در می بدست خود ماک	در و باشد قندی خوش و در سیر
بر دهر روی کردن شمع غیب زنگنه	بود آینه را دهن شبیه تو سیر

بی رخ باد سپور نتوان دیدن	مفر چون نیست که در آموخم دیدن
رفت تا چون که از دید بام از نور دیدن	جایی نابودن او را نتوان دیدن
تا باشد لب جام و رخ ساقی مطهر	ز روی کشت و لب جور نتوان دیدن
چشم منم زان وقت حور نشین	شوکت آن روی کور نتوان دیدن

سنگ چشم را در دیدارم ز موج خجست	سینم سر را زنگنه در ساقی
کاسه در روز بسند نهیدان	سنگ می باید بختی خانه کردون
جوی سبز ز دماغی کرده فسر دانه	با دهن زبانه نقش سر کلون
بوی گل کستیم از زنجیرت سر دانه	جوشی است بود و خود را زنجیر

با در می باید بیا آن لب بگو زرد	اخبارت سده و قوت کرد و بعد
لعل دار و دست می زین ساغر از دوزخ	دل بگردون دوان بارت چندین
حرف بد توان بدون مردم نوزد	وخل کج اشعار از یک را کم از پیشتر
خشت خم باد بغیر کرا دل طوطی	نت کلام و اگر شکست بگویند

جام من دار و زنگ کل شراب خوشین	چشم غمبارم بود و بخوان بایز خوشین
حضر مار چون زمره و باید آب خوشین	یاقینم از فیض صافی خستنی غم
کوز و مار جاب است آب خوشین	نبت تم از شک کی شرمند و جاب
غنیه سان منبای دار و کلاب خوشین	جیب ماشوکت معطر نیست از عطر

آب بیرون می نیاید از فضا می خوشین	سر و در عارفان باشد بجای خوشین
آتش با قوت سوز و در می خوشین	در غمسم رسیدن شعاع ام افتاد و است
مرده خود می بردن خن حسای خوشین	نغمه از دست و بخود هر دم خیال کاف

درام شعاع صد صید سمندرمی توان کرد	بر کرمی چهارم سحر می توان کرد
کاخ خشک خود را بوسه ترمی توان کرد	من و روی عرقا کی که از فیض بماند
شراب جوده یوسف بسا غمی توان	بجای نمارت چون فراید در دهر

کر دید و ایم محو تماشا می خوشین	نور تو دید و ایم بی می خوشین

از راه فضا می هست با چون کباب	لنگر کفند و ایم بد روی خوشین
جسم از لب سحر عاریه پوست حرم	ساز و قیامی و امن صحرای خوشین
شوکت هم با برین خویش می	از غنجهای آید با سه خوشین

دل از یاد لعل دستمان بس	بود چون شمع سرگرم و جان بس
حدیثی گفته زلس تو و چون غنچه لبها	بهم می آورم به زبان خویش بس
غبار آستان خیر چون بوسم که کوی	لب من تر خاک است تا به خوشین
ز دست بوستان ویم بهارستان	بایست بی دشمنان خوشین
بیان صفار است بوی من می	بخ آینه بوسه بدن و جان بس
جرا شوکت می بوسی میان آن و دوزخ	که رخت داد ترک من کج خوشین

ز سواد آید مدغم خنجر می خوشین	جرا غم در و سر دارد زنده ای بس
ز کثرت می کنم روشن چراغ و حدیث	با دام و دفر چشم احوال می بس
رک جواب خیر فقر روشن می خوشین	حرا بهیو و از کجای می خنجر می بس
زمره دام جسم حلقه زنجیر در بس	بیا و آن سر زلف سلسل می بس
ز شوق داغ او شوکت مدغم می بس	جرا غمی را که می افروزد ادا می بس

بماند اظهار سخن و وز آداب سخن	لب خاموس بود حلقه آداب سخن
شاید نطق زمین است بطنی	شیرا در لیم بود سفید آب سخن

تجربه در یافته
است

ناخوشی مذبح جو خمارت آزار	بشیر حین غایب سیه مست می سخن
خامه با جز نشو و جوان بدو انکشت	بمن افتاده بسی عالم اسباب سخن
نی از خوشی هم گفتن و ناکفتن	مل بود سره خاموشیم از سخن
شمع گفتار و اخلاصت باوس سیه	کردم چمن ریس کرد خود اسباب سخن
کل این قام معنی رنگین شده	ز می افط بود لب تر سنج سخن
شهر بود قلمون گشت مراد و کوس	سرحوزه نغمه صد نکت زلفه سخن
بد کن مود خوشی که ز غلطانی خود	تا اگر کوشش رود کو هر سیه سخن
زنگ شکایه سخن ریز که لهر ز بند	کو به شق قلم از کل متاب سخن
ز سیه مذبح و خوشی از بس	کوشش مردم شد و لهر ز سیه سخن
سره راشعه آواز گشت دکن	توان بست بخار و به قیاب سخن
مدتی شد که گرفتست سر خود دست	صدف اندر طلب کو هر نایب سخن
موج اندیشه بود جوهر سر کرد	کر با سس فکر بود غلط کرد اسب سخن
اشب از فکر لب یارنی کلان	مرده حبسیده هم از شکر خواب سخن
چون قام هر گشت سر ز خط خاموش	زخم کاری خور و از رخ سیه سخن
بنود شق قلم تیره که کردیده سیه	شوکت از شعله گفتار نو حجاب سخن

خویشتن را بر از خوشی و بدو	دوری از صحبت اجاب کجی و بدو
کردش حشیم و سبکو و حی نر کجا	سوخ من مشق نگاه از قلم کس
کرغباری رس از منت کسیر	شت خاکش سیر افشانه ز خود

بدر جسد بود نقش منبرت کشت | ساده تر خاطر خود و ز کشت مناس

نشینی باین غافل ز بار و قضا	بی شبه زده واری تا توفی روز خود
رکاب کن لباس عاریت دارد	بهر مذبح که خواهی جلوه کن با من
لب محتاج راه خانه حاجه دانست	به نبال و غای خود بود و اطمینان
بود پنهان بدشت عمارت چشمه بود	کردون کرد دست را رسا و نام

نیمه کلین کسشم را بر انداز سخن	نیاید نورم از خط جو بطریرین
کند با سنی تالم زرق خود از سخن	جو دندان استخوان این کس با سخن
مبتای قیام برده از رخسار خود سخن	که جان بچون نگاه آید از راه سخن
نی گویم بس چون باشد از معنی سخن	بالد تا حدیث من نیاید از سخن
مرد از قصر همراه نسیم ای بوی سخن	که یوسف را جدا افتاد چون کس سخن
حدیثی کرد که ستا خایه سراز قلم سخن	بغیر چوب سیر و شش باغبان سخن
بغیرت میکند کرداب خون جگر سخن	سر زلی که دل را می برد از دست سخن
منی دانم که و اگر در خرم نقش برده	ر سبیل و شش می بدخامه چشم سخن
ز اسوکت نخوده دانست کرد و افشا	کلن ای غنچه زینهار این سخن از سخن

ریمن ز دل بیاب می آید بر	سپس من از چشمه سیاه می آید بر
دست افکند از بشیامی دومی	چون دامن خرم از دونا می آید بر

جسم چون گشت از ریاضت بخت کرد	کوزه موین آتش آب می آید بر د
خانه ام بارق حسن نیر کی خفت	جای دو در و درم مناب می آید
کرده شوکت بحر احوال سیل	شیرین بخت شش از کرد آب می آید

دوم از سر بک زان تشکک آید	مجدود و از شعله آسمان کاه آید بر د
کی دلیل نهال طایان تواند شد	آتش منزل کی از سبک راه آید
بکه سه تایی من شمع سر تایی او	سجود فانیسم ز پیر این کاه آید بر د
یک غایب از مضر سر تایی بر تو	یوسفیستی که از فقر جاده آید بر د

ارک من کی فغان دلخواه می آید	ناله ام از انوفانی آدمی آید بر د
سدره راه سبک روحان غیاثیست	یوسف چون صید از چاه می آید
نظر می شک مار از ناکه می آید	دانه می کاریم ز ناکه کاه می آید بر د

حوت ال از ایام سنان می آید	سیل از دانه ام دیوانه می آید بر د
غفران حنظل برست گشت طعم	خل موم من از ششانه می آید بر د
دختر ز جوی زلیخا آید از دنیال او	یوسف مستم جوار میخانه می آید بر د
اردو است از کد کار با ده اند	لاله از بیستون سنان می آید بر د

لنت امید شوکت رفیق عشق	حده جایی برک سبز از دانه می آید بر د

از حوت آن گل بگشت چمن آید بر د	بوی گل باغچه جویان و از دمن آید
بسکه دارم شوق دیدار چشم بزم	چون نخل و خبث دوم از کفن آید
دامن ماسه آلود بخار غایت	کی صدای چاک ما از برهن آید بر د
حرف کم بشنو که کرد و گفت	مرجه آید از دانه کوشش از دهن آید
سر که عشرت میکند جیح انتقام از دهن	می خور و پیرس که آب از ختم آید بر د
کی کند عاف بر سر جهان جیح	عوطه و عیالوت از دانه از جمن آید بر د
مر که و طاعت سری خانه است	چون برون آید مناب کفن آید بر د
از نخل و کرم و از بس سر با کرم	چون نفس از بر با کرم جان من آید بر د
که زد آن دهن پوشش از سر خاکم	تا قامت از نزارم یا سمن آید بر د
و بخار خاخره دیکه شوکت شد	کرد بر خیزد از دانه خوشن آید بر د

بسکه بی است از مجرای آب آید بر د	نشانه ام از نیش چو زنگ سرب آید
بخت از نیشکی نه زنده و حسان بحر	شعله ز می افشرد جید ناکه آب آید بر د
غنچه را شرم دهان نیک و از بس کد	بوی گل سمج و نفس از زیر آب آید بر د
خانه رو شده از احب حاجت	کر ز دهن بچه می آفتاب آید بر د
از بسکه و می تو شوکت بر دهن آید	این کد از زیر و در با جوی حساب آید بر د

زواغت لاله راول و بیابان	سبزه باند از جسم غزلان
یا خوشش از بس کریم کردم	بود و دید دمن سبز نرکان

نصیب من شد که شش است

نختم رک سبزی زین کمان

می دیند سبزی سبزی خدای تو	خاک خورشید ز دوسه بهشتانی تو
باکی رود و دست زین زادانی تو	بشد افلاک خود سر که بیانی تو
آمدی دایم و لم اشک از چشم نخت	آن من آید از جنت مهانی تو
ای که داری بی قید جهان کل و راس	خانی سید شد آید و زویرانی تو
شکست آن عجب جند کنی و شمر	دولت داده شد و تهنیت

ای کتاب خوش کنی بر خورفت تو	سردیسم غزالان سر به راز تو
رنگ گل آتش است از شعله جنت تو	بوی مشک آهوی کیسوی کن از تو
از حیاط به خموشی پیش من مایل	می دهم و شام می آید بکوش تو
می کنی شکری و بخورشید رخسار تو	از جویر صبح اندازد ای انداز تو
چون حریف چشم گیر است منت پر	چون کرم صد سمنده می خورد سبزه تو
بیکر دیدیم دست عهد جوانها ترا	کشته است ایام مادی شود آغاز تو
ممدت چون کشت معنی کج فکر بر تو	بس بود شکستنی گلک از بهار تو

ای کوشش و عالم بعدای جرس تو	ای بلبل و پروانه اسیر نفس تو
بروان شمع تو کند باز بخورشید	برشید و جانها نشیند مکتوب تو

قران وجود توجه خوانست که دارد

زیر و زبر از آمد و رفت نفس تو

ای حیات حقه خود سبزی زویرانی تو	خویشاوندی فداک از بستان تو
دامن خود را کشیدی از کف نجات تو	صد کریه جان پاک شد از سر تان تو
رفت صد شتر با چشم همه رست تو	عاقه دار چون درگاه سیدان تو
چوب تیر خویش کوئی کرده از جویر تو	ماله چون منتظر بلبل میکند بستان تو
بارد غیب زده از سوی میانه تو	یک سر و لب تم شرمند از جفا تو

رایض حسن آمد دست قد خویش تو	بود بادام سبز این چنین چشم تو
بجواب خم ابروی او رو کرد و تاز تو	بعلالم زرافش از جواه نوسج تو
ببال طوطیان پرواز بی تابانه تو	ز دیم رنگ از سودای خط سحر تو
بچشم کردش رنگ رخ فیروزه می تو	بهم پیوسته سر چون شعله جلال تو
بجز من تشم افتاده است از تن تو	بمقیف از بس کردش چشم تو
زدست شکست برده دل اشو تو	که چون صورت بدست او بود تو

چشمی که خرد آب ز رخسار تو	خورشید شود خیزه ز نور نظر تو
خاک درش از غلوه جانهاست تو	رغبت هوایش که نفس است تو
عریانم از آن در نظر خلق که دارد تو	پیراهن من تار موی که دارد تو
نخلی که طعمش نبرد و الله ذوق تو	جزینم کی نیست بعالم تو

سخت شد از نقطه داشت دل گسسته	چون دانه پدید آمد و باو سدا

از کف دست بکه نورانی بود و خیمه او	پرتو فانیوس باشد کرده تصویر او
با کیم شکران چشم داغ باشد تیر او	دین رخسار او بود و شمشیر او
خانه مانی زبورش کز آخر برش	کرد مویش با سفید اندیشه تصویر او
ناوک شکرش از زخمی مرا خاشاک گشت	آهن بهمان سنگ سره دار و دیر او
عقد دانه خاطر به صحرای ریزم خیمه او	رشته کوه بر شود آوارم نجبر او
خانه عاشق خراب از سیر و دستیت	می توان کرد از بخار خاطر می تعبیه او
از اسیر بهای ما آن سرود که تیر او	کرده اند از طوق قدری حلقه بیکار او
کرده کار دروغن محل خون گرم شکر او	میشه در روشن چراغ شد آتش او
آب در کفش از شرف غیبت بکجاست او	خانه ابری کند آینه را تصویر او
از هوا کبر ویری را جذب شود شکر او	می کند کیرانی آغوشش من تسخیر او
شعله شود قلم بزندان که رز و زکات	شعله جو آله کرد و حلقه زنجیر او
سایه خیش بر کمان سره خوش او	باشش محل بود و خوابش شیر او
نیت شوکت را بر شش از جبار او	می بکشد خون خموشی از رک تفر او

سوی من گاهی که می آرد سیم آواز او	انگشتم از پرد های کوشش های انداز او
ناله مجنون من ز دل نمی آید بر او	باشد چشم غزالان سره آواز او
مرحبا بی سرمدانی گشت بندازی او	کرد بر دریا نگاهی ز کس غماز او

سبزه از شمع جایی دو و آید بر او	مر که کرد دشته چشم کند انداز او

بامی نیاید سندس رکین ال او	از خط سبز تخم نهفته است حال او
از چشمش چشمه فدج آب خور او	می می چکد ز جلد و سوزان نهال او
ریحان عشق کیمت و بو انگی او	باشد ز کاس سر مجنون سفال او

برآمد قناب از جیب اف غنچه او	بود سجده قامت عابدان و استن او
تراکت تعلقه او را دامن یک ساز او	مده غور شد بدست بر روی استن او
بکاشک جویان بود صبح خرام او	بجای کرد خیر و کیمت کل از تین او
جنان ز شکوه خود یار را است او	که جوان موج غرقین رخت از تین او

بجای از سرمدان منت چشمه سیاه او	سواد سرمدان منت چشمه موج کلاه او
سواد نظم میخانه خوشنمادی او	که میدان ز خود رفتن بود یک کوچه او
ز طفل کوه کردی چون توان قطع نظر او	که نقش های کردش محو چشم او
عبار راه آن گلگون قبا زنگ در او	بجای کرد بر خیزد بری از جلوه کلاه او
غلاف محاسن بود در کمان طیار او	بد آمدن افتد هکس از خط سیاه او
نار و احتیاج باش برست او	بود بال تذر و نشای می تکیه کلاه او

کندای صبر از تقصیر بی آرامی گسست	
بود موج خوی محبت زبان عذر خواهد	

بجای از سرمدان منت چشمه سیاه او
سواد نظم میخانه خوشنمادی او
ز طفل کوه کردی چون توان قطع نظر او
عبار راه آن گلگون قبا زنگ در او
غلاف محاسن بود در کمان طیار او
نار و احتیاج باش برست او

بری روی که پیوسته است به جوی	بر مرغ دلم از خود بال آرزوی او
بهم داریم الفت نقد همچون گل حنا	که زکات سبزه نیست بویم ز بوی
بها عشق آب زکات بخش حنا	مرامی که او رخ می برد آید بروی او
به بیم جوهر تیغ نگاه یاد دارد و نیست	که یاد آید جوهر سبز نه ام از خاک کوی
نصیب کن خدایا نازک اندامی مرا	کند قالب تنی غوش من از آرزوی او
نمی تیغ زباز داده شوکت آب بند	که گوشم رفت از خود تیراب گشوی

خانم سحردهای کوشش صابر	که چون آید بخاطر بشوم آواز پای او
زمن از تند جو که نشست واقفادم پای	برویم زو جان دست که شد ز کم خای
نفس از حسن روز افزون به بیرون	زبایدن بود چون خیمه و بند قای او
دل نادم دست تند خوی مست است	که از شوخ موج آید جوی زکات حنای
چنان در لطافت یار روحه سر	که طایر می شود از پست این نقش پای او
زار و از نهادت کوشه کبر عشق بر او	بود از جوهر شیر نقش بوریای او
ازین مجلس که این نشین خراب	که از گرمی سم در آتشیان سازد پای او
ز فیض صبح آن بن وقت	کل خورشید کرد و غنچه بند قای او

زبک نوزاد است بود بدید از او	بنوا صبح بود محل سفید از او
شود و دیدن نقش و آن جگر خور	زبک نوزاد می شود و تنهیب از او
مراغ که به مقصود من که می آرد	که گشت چون صد فم استخوان از او

اشت کز ت چون شدم تنها جان	عقد زبست غارت بکشتم کرد او
تشابه سحر امیر ای امروزیست	باده می کردید هر آبی که می خوردین
دلشکن آخر مینای شکستن میشود	سوده چون کردید غار میشو و خاک
بسکه می بد بخود از نسبت خویش	آتش خای بر دین بکشت می آید برو
میشود کثرت بیکانی بدل بعد از	میشود جز دین بکشت بکشت از او
ناشوی شوکت سحر لب سر و بند	کفین زبست که ز غاشی بکشت

من گویم که سفر کن ز خود و نهما	دست جانی که بگرد و دل و لب رو
کوشه که می کند غارت از حق کور	می کشد جانی بخت زلب در یاد
می کند شوخی موج رم آه و رک	می بیند و بر شور سوی صحرارو
خنده شیشه به از گردن آریا	زاهد از کوشه سجد برینارو
ای که از هسته نام نشان می	پی کشت می بگرد سوی غفارو
بنود افق از مرکز سبک و عازرا	کس گفتت هواد که تواند دینارو
باکی بند بران تو شب و روز و یک	سبک از خود شود چون بوی گلزارو
نشان از فرم منع نمودن که گفت	سبک بخورشید که امروزی و فردا

بهر آنجست سیدیت تنای کشت	لف او خد سیدت سوی سودا

از لاله شیر کم بکوک جنگ شسته	محو از سایه ابر نفع بماند شسته

ساقی رشک میانش برت گشت	اسلام سوز گشته برق فرات گشته
ابر و نماد و دمه بکاشیده	شو خرم زنده و مسکین نه گشته
تا زخم بکشن رنگ گشته گل	عالمی آفتابی مناب رنگ گشته
برداست طالع سخت از کار من دو	چون آسباب بجوم کرد است گشته
شوکت رن و بی من کجا چو رست	عالم جویشم سوزن زبک گشته

نی باشد جز او غمت چون گشته	مواجوی زار و بک و دارم ز گشته
نه بید نقش نام کسی از بس کار گشته	برون چون لاله و گل مهر دم گشته
ز غمائی نه بید زبیر آن سر و می گشته	که قمری طوق خود بیرون کند از گشته
بگویم از عیان گشتی نه ز گشته	ز زیر موج خاموشی کشیدم ش گشته
خوشم شوکت نفیض نو بمانا گشته	ز گشت سینه گل می درم بر گشته

کی زنده خود را بپیش مرز خود گشته	چون غم این دریا دارا دست گشته
بسکه بکین و حیمای او ز گشته	چون لب تصور دارد خنده گشته
خاک این صحرای موج لاله و گل خورده گشته	می نماید کرد بادش در نظر کاه گشته
زنده می کند زبون فراموشی گشته	معنی رسته حرف خاموش گشته
شاه دنیا که باشد ز غش از طول گشته	از کف افسوس دارد روی گشته
سربست از خون سیاهی خورد و مار گشته	جسم رکازی که دارد و محو گشته
آفتاب من حرخ و جای من گشته	می فرستم همچو شب بنم ناه گشته

ترا که گفت که خود را بیار خوشیده	چو غنچه دل بهای بهار خوشیده
دل ترا بنود تاب بجز و طاقت صل	دل که می بری از من بیار خوشیده
قبول اگر کنی در و انتظار مرا	براد تو خودی انتظار خوشیده

جامم باید آن که بر عتاب ده	ساقی رنگ سر تراش گشته
از بختاری دل ما چون سخن گشته	تغ زبان بختی سیاه گشته
ای تاک بن سیر خمار و تو گشته	آبی که بخوری عوض آن شراب گشته
ممت طالب عشق و در کجوه مراد	از مود ساز و جبه خورست گشته
جیب دماغ زخم من از غم ز گشته	شسته خوش آب بوی کاه گشته
فرا می شد و سه بر سخن بر من ترا	یکدمت جو رسته بعد چو تاب گشته

ترا بگفته عشاق راه افتاده	ترا و برق دام کیه افتاده
بیا که بیند جگر ز غنچه سوسن	زنده و چون سیاه سیاه افتاده
زمن رخ از چه نهان میکنی که نه گشته	سیاه پوش بر که کجاف گشته
چه کوزه چشم خردار از من آخه و	که در صدف کوه من بجاف گشته

گرفت روح جهان موج کر نه گشت	
که گل بریده خورشید و ماه افتاده	

بکنج سجده خواهم که نوشم با و نه	غم منیای می را دسمه بروی محراب

بجایم دشمن جان بست بیداری و سستی	رک تان دست خویش آور بار گشتی
ز گردون کو کب طالع مرا کردی طوفانی	بر روی سبک داب کرد و فطره
بر ویش خال مشکین را بود گفت و کرد	سبستی بود خوابیده بیداری بهی
بهار است منع رفتن و شتم کشتی	که میکردم بوج ابر راه عالم گشتی

بده جای که جز هستی ندارم میشه ای	بنغمم سبزه دار و سروینار ای
و ماغت گشته چون بلند از نشا میسر	بخوران خود کردی تغافل میشه ای
دور وزی شد که محرومند محمودان	جراکم میشه ای چون می توشه ای

باز می نیوشم می از جام محوین	می کشم غریب طاق بروی بخت
سال و ماه کشور ایران در خوابان	هزاره رنند و ستان رنگ خنار
ساغر عیشی که دارم ز بس تنگی بزم	نیست چندانی که کرد و داده زنگ
تا به نوز باشد طلب از ایجا و ما	فی نفس شفا آواز باشد
کو دلی شوکت بطور خود نیاید سوزی	باز می باد که بشنم راه سکتی

به در این سخن سنان بهر سوی گم	که گشت زخمی سازد چون قلم و دست
چراغ از خلوت فتنه وار کج ای	کمن از استین بیرون سوی کی گم
فی زکس ناخن بشکند کلام ز شویها	کمن از آتش نا با جوشش با فم و دست
سیم عتبه بر می جان در ای فیه	که می دارد زینس جمع خود از لب و دست

باید نسب با بند ششم اشک	بزم لاله و گل بود بشکن بشکن
در کارزار بستند تا در باغ مست آمد	برای رفتن او غنچه باغ رخنه گشت
شنیدم نوکین یک تدم کند خارا	برون جوسید تا که چشم شیرینی از
خواری که آن گلگون غراین کند خود	گل از بالیدن خود باره ساز و جام

بکاستان جوشم می کس خسارت تو	بر خمر غنچه سوسن کش گشت سبک
می کند دید و خود را بتماشای کشتا	بنود چشم مرا بده زود و ده کشتا
لک در کو در فراید و دانه جسته	که بخوشش و از سرخی منقار کوا

بکدم حسن او صد جای دار و خوش	تا بدین که بخت کرد از خوش عطا
نه ام وزیت ذکر نام او در زبانه	بطغی و اشتم از خاک بازی سحر
درین صحرایم چون جسم آهوی گدا	مکشوق کنای کعبه را و آسمان
خط را از سرشت خویش باشد جسم	ز آب ریشه خود جوی این کشتی طوفان

بناشد سیر و دور عاشقان جز ناله	ز وعت باز و عدت بود و کلاه
قبای سبز کرد و غم بیرنگی بود سوز	که جندین برین بالید نام از سوز

بزم مردم کم حرف یا دست خاموش	خوشی چون شود بسیار گفتار خاموش
بود تحریک لب بست و لب عالم	برای دور کاری راه موزارت خاموش

در آن محفل که دل مایل از کف بر دارد	سخن کردن بود آسان و سوار است
ز بس زهر سنگیت میرند چو نازک	بود و بود و ناممده و مایست عاقل است
زبانم برده پای کوشش از شوق	زبان حیرت دارد و نرم گفتار است
کل مضنون کین ز خان باشد بگرود	اگر بندی دهن چون عین کز شوق است
مدیت مردم غایتش را کس نگوید	سخن خجسته که دارد غرق خوار است خاموش
ز آسب این خویش شوک محال	بیا همراه ما صحرای بی رست خاموش

جراغ اخن زندگیت بیداری	می ببارد و شنید است بیداری
نسیم بک ز شوق تو فانی است	زبان کمت کل را بود بیداری
نشست کردک دی رخ مرا جوید	میکند که م را کس خبر بیداری
فغان بیل مار نفس شنو کست	که این بود جرس محفل گرفتاری

جود از خویش زبونی دار	کمی از نقص فزون دار
خورد و نعمت توان بر سر	جلوه بود قلمونی دار
ای قبا سرخ زه نهانی	عادت مردم خوئی دار
بزی راه به چون کست	تا غم جذبی و جونی دار

چو کرد داده آخر صبح فریاد	می ریش خورشید لب بیدار
ز بس شب قهقار سواد جسم او	زبان خامه من مغر باد است بخار

نخود آگاه بودن با بود کیفیت دیگر	بگرد خویش کشتن کشتن حاشیت
ز غیب کس گفتن شد میسر کعبه	خطا پوشی بس وقت آخر است
مدامی بر نمی باشد تغافلای خواب	زما کردن روزه و ریا است
بودی نشستن برده رخسار	ز بس چشم حمو آراست
باشد خی می کند صیاد صید خود مرا	ز چشم آمو آنم حلقه دامت بندار

زلفش دیده من حلقه کیست بندار	بجسم مردان تخم کشتن است بندار
نخاه کرم او از بس تم اغوشش	ضیقه نهایی من بغیرم آهوست بندار
نسیم از جلوه متاب موج تازی دارد	لب لبم از بود اشک کنایه جوست بندار
باقی نیست عهد شراد و امی نیست	بکشتن ناله و گل محض رنگ و بوست بندار
ز وحشت بازی کرد و جدا هم گریانم	زوی با که حبیب من بی آهوست بندار
بایدش نداشت زبانش ام و دیگر صفا	حصیرم جرم آینه زانوست بندار
ز بس کشنده جمع از اشتیاق خرم نیست	مده موی سرم شکر است سر کجاست بندار

می ترازد که و خود را جسم ز کرد آوری	بجز اگر خود را کت به چون که کرد آوری
حیرت من کرده که داب بعیرت چو کت	بجو عینک میکنم نور نظر کرد آوری
در تنم خون حلقه که داب جوی شیر است	استخوان شوق آن شیرین بر آوری
بجو رنگ خانه نداشت شبهای تو	اشک خونین میکند مکان تر کرد آوری
می کت چون شعله جلال کشته شد	آه خود را شکر نشن جگر کرد آوری

زخم دارند و انهم مردم خاموش و سار	دوستک سره چون بر خیزد و آواز
بکف یارب که سنگ شیشه تقوی کن داد	که می آید بکوشم از سنگت تو به آواز
گرفت و گیر داد و مضطرب یارب	که دخل کج بود مرغ سخن با سخن باز
مستور گرگشت تصویر چشم عشوه برد	هر از آواز دست می کشاید چه در باز
نیش از کز شش تپ ز من آب کرد	نیفتاد دست کار او بهر کان نظر باز
ز موج جوهر خویش تا آبر و صیقل	دارد دست این آینه از آینه بر باز
نمی بندد و بر بدن صورت اغنای	نظم بیدار عالم برای نفس بر باز
ز خیم باد می جوشد ز کرم و رمه می رود	نخاکم تا که نمی خورد بخت زکات جود بر باز
صدای نغمه معنی بکوشم میرسد	بود شیر از ده دیوان من بر شمع باز

سپه چشمی که مشهورم لعل او بکنای	بکوی او نشیند نقش مهر بوسه باد
ز بس دوزخ لبش من او غم کجاست	و بان ما باشد ساغر غم از زهر نای
مرا که دید از موج تهراب نیرس	که خون بختیامی زنده جوشم از رک نای
تم از لای می بر این جسم کرد دارد	درین میخانه از بوسه مستم شد در نای
و کز سخت ز احوال گرفت را که می	بحال خود گرفتارند صیادان بی نای

نه فدا دست ترا که بر جور فلک	نه رسیدت طلای تو بکس فلک
نهادی به بخوان شیفانی بای	نخست بهر انگشت نهامت فلک
بهر عشقت که افاده جهان بهر	هست در عالم هر قطره بهر سنگ

خوشتن بخواند که دو بهید احوال	توان کرد بیکتالی ذات تو سنگ
نفس می برد از سختی روزی که	استخوان زیر بود لقمه سنگ
بای من آید در آرزو دل کس	بعد ازین دست من و دامن جگر

مکن از سینه ام دورای کار بویاد	خی سوز و زین چون نشسته زک جواد
ز لای کوه بر آفرود با قوت می جواد	نمک از استخوان چون آن گل جواد
خاک از کف ارشادی بهر این	برون از سینه ام می آید کجاست
بدست خود کریان تب بیکانی	که دامن خیانت را نکرد و آشت جواد
خی آید ز سوی آسمان کای بسوی من	کمر و زنی که کرد و نمرد از کوه جواد
نظر از خاک و اسکندر یوسف پیش او	می دد که می کرد و کریان از قفا جواد
برای راه بیرون بکد از دست بای	ز شوق دامن صحرا و دوازده پای جواد
ای از از می بندد کای می کشاید	بود شوکت مرا مطلق بند قفا جواد

مندی کوشه چشمی لب را زمر است	بسبک سر نه راه سیل آواز مر است
حنان کردانی ز کرم بدست جواد	بازی راه کلون سبک زمر است
بنای زلف کف اضطراب کرم مر	بدام و دوزال شعیه پرواز مر است
بوج خند سیل نابی ناله ام گشته	کشای لب زبان شکوه پرواز مر است

کشای لب بحرف و شد خوشی مر	سهادی بسحر و دست اعجاز مر است

حق شوی باز از خود غدار انداختی	طرف آشوبت بفر نوها را انداختی
عالم از حسرتی سوزند که گشت	برق مکن بفر لاله زار انداختی
بی تو خفته دوست ابل عالم سیکش	رفتی و مارا بدست دوز کار انداختی
ساختی روشن بختن ای ضعیف را	برده من بود رنگ از روی کار انداختی

خط بر رخ خود از شوخی و شکی گشتی	بر رخ روز و شب نیل و درخی گشتی
کفر و اسلام بچکله ندمت گشتی	سر و کعبه بآن چشبه دخی گشتی
ساده کن لوح دل از رنگ کدورت گشتی	سره و درده و آینه رخ گشتی

خط رزمین بر رخ چون مدافور گشتی	بهر قتل خاک رانت خط از زرمی گشتی
صل و جو کرد بالین ترا خور زرت	میکشی چون بد فدا تیغ خنجر گشتی
جنش لب وقت می خوردن ضرورت گشتی	ز کس نقان بهم آرامی ساغر گشتی
شرح سوز سینه ام را یکنی شکوت گشتی	نامه ام را مظهر ارباب سند گشتی

به شایبک بکوی بکوت گشتی	کف چراغ سیرغ فیا و گشتی
سبکه زلف بروی تو دیدم گشتی	قناده است رخ کل بر زان گشتی
بزار رنگت قل فکر از تو جان گشتی	بود دین ما خانه خشت گشتی

لب خود را گمان از پادیه خشتی	رخ در آینه بین کر کل زرمین گشتی

گویم آت به بان محبت شورت	بی سوزا کمن از خیمه شرمین گشتی
تاج راحت بنود خون ترا و بر د	جاک زن سیه اگر معنی رکین گشتی

روا زشت و بالای موز و فیس گشتی	که خواند دختر ز جوده اورا فقر گشتی
ز دوست قهر می اسکت گلگون گشتی	ز هم چون دانه های مار ریز و استخوان گشتی

برخی بر کس مانی زخوفت ده ام گشتی	که آرد میهانم رزق خود چون نخل میزد گشتی

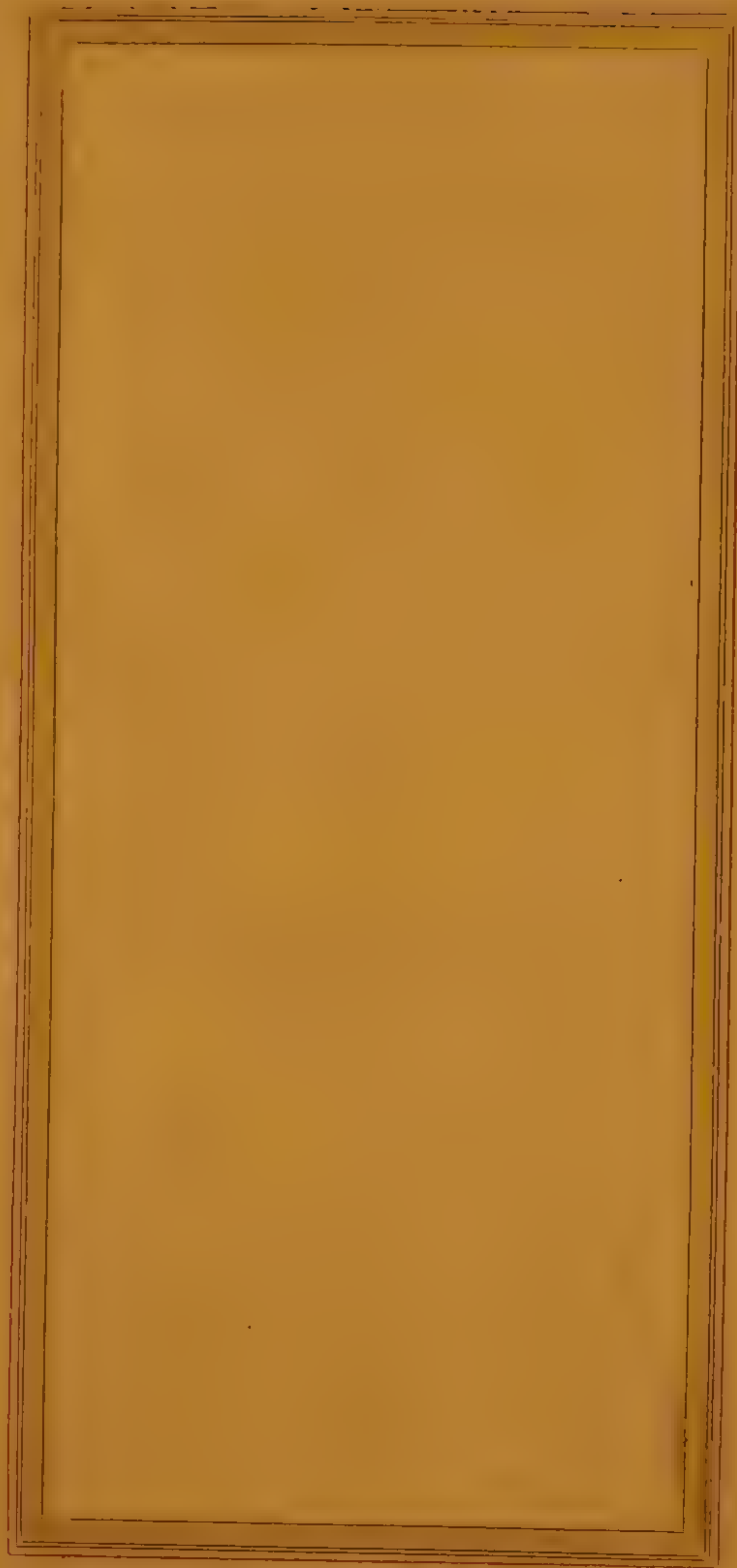
قرآن و جود توجه خوانست که دارد
زیر و زبر از آمد و رفت نفس تو

از حیات خفته خود سبزی زد و پخت	نخچه نیکو فراغ یک از بستان تو
و امن خود یک سینه از کف افکند	صد کریهان پاک شد از حسرت و نماند
رفت صد چشمه و بیا چشم مجنون	عاققه دارد چون مرغان سیه مان
حیوب تیر خویش کو بی کرده از جوب	نار چون منقار بلبل میکند بجان تو
بارها خیاره از موی میانیت	یک سر نموب شد نمون از احسان تو

ریا من حسن با سر دست قدح شنود	بود با دام سبز این چنین چشم کمبود
بجواب خم ابروی او رو کرد تا زاده	بعالم نور افشاند چه ماه نو سجود او
بال طوطیان پرواز بی تابانه دارد	ز دیم زنگ از سودای خفته شکود او
بچشم کرد سن نماند خیز و نه می	بهم میوت سر چون شعله جواله داد او
بخون چشم افکند است از نزدیکی	بمقیف از بس گشت چشم کمبود او
ز دست شوکت مابوده دل شاد	که چون صورت بدست او بود بود او

چشمی که خور د آب ز رخسار تو	خز سیه شود خیره ز نور انوار تو
خاک درفش از جلوه جانها سبک کرد	ز غیبت هوایش که نفسها سبک او
عریانم از آن در نظره خلق که دارد	پیر این من تار ز موی کفن و
نخلی که بطعمش بزد و الله دوتی	جز نیم رگی نیست بعالم نزار تو

ای زندگی از شوق تو افزای جهان	بنا نف از یاد تو ذرات جهان
بنا ساز زل قیامت معشوق	بکش کرد و سیک کن دو جهان

ای کرده یاد تو بیتیاب سرور	چشم زغم حرام تو بر خون مذرور
ایا چه قامت که یاد تو باد	چون کرد باد سخته گشته سرور

بروز خشمم گذارم ز کف جام عشق	تقدیر میکنم مناب خورشید قیامت
باشد که در آمدنهای از عصبانیت	بود بر من لعل حق شناسی

باز عشق آمدنم از دست سیم	از سر دنیا و دین بخوشتن تقسیم
نصفت آگاهی سال ماه است	خواب و بیداری بود و زوایا

بعد مرون استخوان جسم غم رو	ماه دیوار هوا باشد ز روی زرد
طینت بعد مرون شعله حل کرده	آتش چوین سعد یافت چیز کرد

باز عشق آمدنم از دست سیم
از سر دنیا و دین بخوشتن تقسیم
نصفت آگاهی سال ماه است
خواب و بیداری بود و زوایا

فانال سودای تو سوز ز کین	سند زنگ بر رخ روکها نخل
چون غنچه که آست ز کین بد	سموار برون می رود از دست دل

تادم مرگست کبر بنه ماقوت	بعد مرون معشوقین کل است
صاف کوه را که ز سر مرون	سوده کرد و آتش است یک خود را تو

چون مدفن فیض اقبال جان حسنا	دارد آتیب که مغر استخوان حسنا
از قنعت طینت را ز محتر کرده اند	تر آتیب دانه خوشیست نان حسنا

دور کردید از کین سالی ره کوتاه	رعش پیری بود دست و بند راه
خوب را بنامید از اف سیه روی	می زند زین استی طاعت سید راه

رسیده است بواج در دنا کی	زکامات گذشت سیه چکی
رسیدن صفت بجای که از سبک	ادامی خانه کورست جسم خاکی

ساقیا تا به ده کته او و نفریم	آب کم بزی بکاک ما که می لغویم
حسن بنید نور عشق ما در اینجور	رو به باد اوجمسم بار با نفریم

شدت برکت ما حسن خنده	بنا شد از سنگ منم شمع دیر

دایم باد من و از خویش می روم	چون آسیا در دست شست سیه
کرد و بگردی ما جزوتن ما	از پرده مهتاب بود بر من
وصل تو بصد خون جگر داد بهشت	کوی لب جمست بهم آمدن
میرسد از فطرت رکنین آزار ما	کل چون نش می کند از خویش چاره
ز آتش با قوت سوز و خاک هست	شعله می کرد و هوا از کرمه بازار
می دهد دست بصد خون جگر طلوع	لب جمست بهم آمدن صبح
بزم با چون نه از غیرت او را	نسب شنید مهتاب کعبه مجمع
وانشد همچو گل از باد و دل شکست	کشت
سند حجاب رخ رکنینی با بخت سیاه	نماید چو گل لاله شب آتش
مست می شود بعد از قافا معلوم	سبزی کرد و از آب خوش نخل موم
شیشه مردم بدون زینت می آید	رام با جان بگریزد و بخت شوم
از بستان تب کشت جدا چون	آتش نک صنم شد نه رنم
ماله با خیال تو بخور و مغروریت	بوی گل نبود رنگ بد و دول

بی بکی تو بوس طبع خفیت ما	معجبت کلام قدیمت حدیث
فرزند قبل عشقیم و ام عقل	میراث میرد زو و عالم و ریش
هر ز شکوفه ز ناله امید	آخر کی سفت شد از نخل بید
بریم و بخور شیر و شکر خوش نیش	شیرینی حیات بودی سفید
چشم رلب دل لب بر سکن دایم	در خطا مشک عقیقی درین دایم
لی گذاردت لب با نام و یخ	ز زبان خود عقیقی در دهن دایم
بی تو پناه می چشمه خوشت مرا	شمع مجلس قلم مشق خبوت مرا
خوشدم از شکم و پشت جگر سید	که بهم آمدن زخم در و نشت مرا
لب آید جو باد رخ او ناله مرا	دل غم رسید شود غمچه ناله مرا
وانه چون لاله شود تازه با نور دم	کر دشت شال بود شعله جواله مرا
بعد از قافا جو بگری از مر حمت مرا	رکنین شود و بجا بکستمان صفت مرا
یکمشت استخوان شد مرا بر کس کشت	چون کعبه تن و انوار شمشیرت
بسکه دار و خاکساری تیره آید مرا	همچو کرد و از دامن آتش نه کنین مرا

بانه از دست بگریز که میباید
بفتن کاش که کف بود جام مرا

تاز قفا بود که سر بود مرا
عاین تنهست برین زلف مرا
فصل بیا که در بار و زوانه
باشد تنهست که در شش این بیا

خوشم بود و نباشد سر علاج مرا
بست صحت دل صحت علاج مرا
شدم جهان و مرا نیست چنان
بکس مانده بخیر خویش نیست علاج مرا

زندگانی با عزیزان کی بوس شد
دید و دید آمد و رفت غم شد
از بس مردم عالم نظر پوشیده
جانم عیان نمی گمزد بس شد

قد و ظف تو بعد زنگ گرفت
حسب با صبح تو در جنگ گرفت
نقطه دانه حلقه دوری شد
سعت فرب بس تنگ گرفت

کی دل از کردش ایم شود باز
که شب و روز بود سینه شهاب باز
همه شب بی توقفان می گفتم و خاموش
بر تو شمع بود شعله آواز مرا

دل بود شب عدم روز وجود او را
آینه دور بود و نبود او را
زنگ زجده و بر دست نیل رخ
عشوه لا جوری چشم که بود او را

نسخه
در
کتاب
مطبوعه
کتابخانه
ملک
تبریز
۱۳۰۵

نسخه
در
کتاب
مطبوعه
کتابخانه
ملک
تبریز
۱۳۰۵

تا قبولیهای خنجر فاصد سبوی هست
هر که رو کرد انداز من بود کتب مرا
ماه را بدم دست خویش تنه
تا بر دیشب بکشد کتب مرا

خسروم خنده شیرین بود از هوش مرا
زخم فراد بود و با دهن خویش مرا
دوش از جام و لب در گنج غلام
ساقیا پیش بود با دهن زهر خویش مرا

باید او کشیدم سدره دعا
بستم تنهست عمل آخر و صبار
بانه ظهور کثرت وجه جفا
جواسر بود انفسها آینه موار

پیش از هر یک حسد و بین یک خود
بروی خوشتر کای نزل دست خود
در شد عدم با خاک کسان بود
بی داخل شدن چون شمع از دیدم خود

بود و ام بسوی خلق استقبال روز
زین مرغ گفتم بود غم آن روز
ظفنی آدمی مباب رزق خوشتر
زما بدین کند دانش استقبال روز

میل بکوی حال دل تنگ خویش را
آینه کس جو بوی حال تنگ خویش را
کره حال دوست بهاد شود و صبر
دزدیده ایم همچو غش رنگ خویش را

مانجی بود تن خاکی رخ کار ترا
آب زیر کا باشد سیر و یار ترا

باقی ستیت باشد. دریم رشتۀ ما
چون نفس از بند زخم موافق ترا

تکسیر کند جوهر چشمت ترانه مرا
چون نیت از خود گشته جو میمانم
ست از جوهر آموشوخ اشیا نام
تیسند رخت باست. دیوار خانه ام

طالب راحت بودی از باور بخرا
طالب راحت گشته شو میا بخرا
جای مارفت باشد جادو ره کجرا
جادو راهی نباشد غیبه مارین کجرا

چون با کوشش تو بناید صفای خاص را
طالب او را بخرد باشد سبب
صبح محشر چون ز سفره اخلاص را
جاده حرام عرونی بود غواص را

جندی سانی بد و زانی ابرام جا
مسیحی سمون کین خالی برای نام جا
ماسیه بختان بد و کوشش هم کسی
علقه بر دایم چون در کمان کبک با جا

سکندری جریخ و کل صبح طربش را
بیکر نیاید بخیال آن دهن تکش را
مانند سیاهی فلک از داغ شبش را
چون معنی رکبن نتوان دیدش را

جسته که خاک فلک کم گشته است
کجاستی ز گرفتاری لباس آرد
رکاب گردش با کم گشته است ترا
که تارای قیام دایم گشته است ترا

جای از خویش نتوانم نمودن زیر
سازگار فتن مردم موجب گشت
بهر جامی بوم سر و برم چون سبک
علامت شک و از آتش نه سبک

چون دل به داغ محبت داغ خود را
تا بر سر دستا جوهر حای دهنت
روشن کن این نیمه کس محل خود را
چون غنچه کی ساز زبان و دل خود را

خوش آتشی که بر آورم نهال ترا
شدت جادو روشن بخود فروز
ز آب بوسه کنم سبز تخم خال ترا
چو شمع کرم روان شد در خیال ترا

عقل اگر روشن حال خود است بطور
دارو احتیاج قاصدی مکنوشت تا
سگست رنگ ز سر نکلد دستار عا
بجان میرساند و اشک فلک مار عا

خوش نام کردان بهرون خود تو
آب در کمان لعل در کرده رفته است
سبز ز آب زنده گاهی کن کل قوت
آب باشد روغن گل شد قوت

ولم نهالم بالا بروان زده خود را
فسد رخ آن لب میگون ناید زده
چو ماست که ز اوریا بروان زده خود را
چو رنگ می که زمین بروان زده خود را

در تب عسم چون کرم کرم اثر نامه
جلوه شبهنم و هم جیبی بجمله را

در ره گشتن با برکاتیم
نفس آتش بود شعله جلاله

دار و از چاه خطروشت ز خود رفتند
نیست هموارن و ررک گردن
عشق ز آتش مریک سخن
شعله نطق برون آمد این رزق

لوگت مارا بود سیر سبک و حق غذا
از لطف طفل ما باشد مو اکواریه
تا نور فنی مجواب زندگی نطق را
برده چشم سفیدی ست کف نطق

خساره نمود همچو ماهی مسر را
ز دوزخم بر کان سیاه می
آمد مست و در مجلس گریست
نی و او بگردش نگاه می

ز بند بند گشت شیون پای را
حریر ناله معاشرت مانی را
خروج از تن خاکی بود خروج کمال
خست منزل اول رسیدن

ز جوشش نگر بود دل حفاه شوق را
همین ز کتب عالم بود سبق ما را
نداشت در عالم بیاض و دیو
جو برک کل بغل بود یکورق

ره نیست بخور که واحدت ما را
کثرت بود از وحدت غفلت ما را
نزدیک بکوی توحید نیمر که اینجا
مانی نکشت دور نما صورت ما را

جنون از رخت دیوانگی نماند بود ما
شرار سنگ طفلان تش منزل بود
بود طول ره ما چون شرر مد خاها
به جاشم پوشیم از خودی منزل بود

رنجست تیره خود و دوشنه بود ما را
بخانه نور زبانی روزنه بود ما را
پس از وفات نذر و خلل تجربه ما
کفن ز غلغله عریان تنه بود ما

لی در محبت او بختی رسید ما را
بخش غصه ما را رسک پرده ما را
شد مکر رزق ما را ز بهر طفل
اروه شیر مادر جو سفید ما را

سکوت از فریشتن دل محبت ما را
بود خاکستر خود سر آوار سیندم
جراح مایه بر وای بد آستین ما را
که شب چون سایه زیر پا بود شیندم

عشاق بگردن حسن جمیل ما را
مزکان کنند بال و حیرت ما را
جام دسوی لشکر فرعون آگدا
کردست کرم آتش حذر بیت ما را

غمخیزان بستم دهان گفتگوی شیرا
پر شراب خامشی کردم سبوی شیرا
جنس پاکت کند از کس نهان
کوهر غصه ان کند یک پشت و شیرا

بی ست و که کنم صاف سینه خود را
برم ز خاطر ایام کینه خود را

کر زینت رینخانه سبزه برون آرم | بجز تاک گفت مر سقینه خود را

رچه ز خود بود گفت برک سفر سقینه | ز آمد و رفت خویش تن نیست نه سقینه
عشق جو در آور دینب بوسه خود | می برد از جبین برون آب نرسد سقینه

کند ز در شراب از زمره برون بی تحمل | ز سیه ای روی آب رنگستان بکامل
نترکها فغانم از ترقیف می آورداد | بود کرد و دست بالیدن کل سر میل

شانه کردی جوی زلف و کاکل را | تافت همه شاخ گل را
کرد یک موج خنق اش در بیان | جادویار عشق گل را

ای مرغ بشکن دام بدن را | چاک نفس کن تا کفن را
ای دل ز جانان گفت که کن | آخر نه کوششت دیوار تن را

فخر بر کجاست که ز درونش برون | خواهد این سک خور و آخر استخوان
بی تابانه بر کمال از غنچه برون آمد | همچو داری کو کند بیرون زبان خوش

بهریز کرد اشکم و امان روز و شب | بایست که شامی این طفل بی آب
مست بلند آهنگ نامد بکار طالع | شمع من از غنچه می روشن بکرباب

لب تو ساخته جام شراب آینه را | حرارت کلمت کرد و آب آینه را
مرا کینه بازی بود نقش بازی | که می کند ورق آفتاب آینه را

من کجا خانه و با دو فروشی اینجا | می کنم همچو سبزه با دو فروشی اینجا
بودم زبون کم ز سخن نشیند | پنبه گوش بود و مهر خوشی اینجا

میرسد از گریه روزی عاشق منیاب | باشد آتش آبان نخته کرد آب
بی قراری شد و دل منیاب | موج دریا آتش نزل بود آب

میداد ساقی قریب بود مست خوشتر | میکند تکلیف کل آتش پست خوشتر
جبهه روش غمخیزان جبین یکایک خود | شد نامحرمی ساز و شکر خوشتر

نمید و من آمد و بستر شایسته لب | نقل ایچیز و آخر در این کتب
ایمن از آفت نسج نباید بود ز | زاهد از دست میداد و دم عقرب

ای عاشق کو یا ز تو جو چشم دانا | مرغان سخنگوی ز مدح تو زبانها

از اتفاق تو در رزق تر با دست | شد زبان و کرات از دوزبان

از به دروغ حاصل رفت بخت
تسبیح صوفی بود و حسرت

میخواهد یکی سوی کی ده ستاره
بطفلی گفت الف فرزند خویش را

آتش رویش مرشد دل روشن
اردهل آینه کند و ندان

آمده است از ملک روزی بخوان
آتش سنگ کوه که آن بخت بدست

باشد از موج خط کوچک ویرانه
از کف سیل سفیدست ره خانه

بسیار گشته اند از کت شکار
سگین بدست تافه شیشه بار

باده دگمه بود بخت سیه ز دگمه
شمع نکلون سحر کاست تیسهای

بوی خون می دهد از شکوه ماه
خنده شیر بود چاک فی خانه

بدوم رزق کم پرمی نماید آسان
بروی سیاه کند نماید شکل جان

بهم آورده غفلت حسد دل گفته خود
شکم پر کرده است نان جان کشته خود

به تحریک نقش از کله صورت کرد
بود در زیر و عاشق کینه در یاد

بیشک کرد اندیش روزی بخوان
چو کند مردمان بخت از خاک و بار

جرقه یک گرمی نیست دل نیمه
سبز از خط شعاعی بود این بنم

دیده امید چو آن دیگر است
شبها کوه نور پردار رنگ

جراغ نافه یوسفست دیده کرب
دلیل منزل عزت بود خطر مار

لذت نشسته از دیوار و در میخانه
سیاهی گل شب بود و پیمان

چرب و نرمی تازه می زد دل
آب حیوان نیست جز در غنجان

جرقه آمد باری شده آرام دوان
که چون از سحاب بود و لیلی قرب

جام بی لعل تو بودست لب بار
رنگ می سره نکلون بود آواز

بر چشم تو خود تا بدرد دل
کله کرم تو شد آتش منزل

جسم ز خود نماند تا زوی بزرگی
سطح جوی بود ترا آینه بدن نما

خیمه ز نخست دیوانگی کامل بود
شرار سنگ طغیان تشنه از خود

خیال دوست برد از سینه کار و بار
فروغ شمع چار و برست که در شب

غفلتم و در جهانست بستر است
بود وجود و عدم محمل و خواب

خانه ز ندیم گشت بخت ویران
شیر و کف سدا اجل بود

دار و این بزم فسرده غار شربت
نور فانوس بود گرمی گستره

حش گرمی شوی بگلگون خود در
زنی بنک بیابانی سبز بگلزار کنی خود

خاموشی را باب سخن قطع چنان
مقراض بود بستر لب نافه

بنود آفتی از کربک بکرو حان
کی تو ند برد از جاسه صبا بر تور

مهر شوم بچرخ کر آید بستان
چون نقش پاکبوی تو یک کف

دل از یکر کرد و آن بکدار سازد خود
جو نفس ز زیر و زبیا جوی سازد خود

در آغوشه ام از بس رویم نیست
کنز از روزان عینک تماشا ز غفلت

ره روان شست غفلت دل بیدار
با دبار کهای خوابست این زو حوا

رو بزم ریس بطنی پنهان بگردم بود
استیجت دارم من با خاک شیر خود

سینه صافان را عبا بکینست
طلع باشد چشمه آینه را

ز می ز نام تو غلبه اسیر نمیدار
الف بینه ز غفلت قلعه

دندان خویشید ما حال من مجرب
سر به از قطره شب بزم کمر کتب

آسمان مانع رفتار بکرو حان
دست بستن نشود سحر و جادو

درین محیط که جای نقشیدن
نفس شعله زون عقد کوپست

بزم بک غلظ کرد و اند بستان
کدوی سبز بود و می پرستان

اشتب که می جهانم بالا زدیم ما | چون تار سبزه نقب بدله زدیم ما

ز می زمین حفا و نظر کوی حیا | زنت همان بقیاب بر مندیها

بنور شسته اگر بری تو روی ترا | شفق ز یک خفا بست صبح روی

بودی که بود حسن او بیا و مرا | سیاه خانه بلمیت کرد با و مرا

بگیر دامن اقبال لایزاله را | که غزال زود بود منصب حاسله را

بود از نغمه تر شهید بر دواز غار ما | صدای آب باشت سعه آواز غار ما

بحرمت فی مقام حاجت فریاد ما | که بانه سبه از خود جویدار جانکده ما

بود در پرده سنگ آهین آینه ما | که صفا داشت عکس رخ او سینه ما

بود شیرازه عمره ترفیع من | اگر قسمت کنی آسم نقش کرد و جهان من

بیخون ما نیست مکان شریف ما | جیزی نخورد نیست نان لطیف ما

تقوت بک بایش تماشای ما | زهرست حسن سبز بجام نگاه ما

کمرت و مدت غنچه که کاش طوی | دشت بر سبه که خانه برایش را

جز دامت نبود قسمت ما از حلقی | کف افسوس بود جنبش کوه داری

نکبت خواب نماند کل سبزه را | در دشت بنود با وده بسیار را

نماید گوشه میخانه تسلیم سبزه را | دهان خم بود در وازه شهد زبان را

قطع از در رس و سبزه که در پیشش | خامش از حرف ابله در کتبش

افت شد ز غمتن ما شعور ما | طوفان کف ز آب تل خود سوره

زین بزم چون کنم طبع می که بار بار | مستان فشرده از جگر کوه شش بار

گلنده و حرص ز با جسم در دکان ترا | چو مار طول اس خورده است خاک ترا

لطافت تو بجاست جلوه کاه ترا | بود حریر هوا پرده بارگاه ترا

بر روی چمن سبزه زان یک چشمم | کردم یک مرد و نگاه خود را

توان بیل ره دوست کرد و دشمن را | بجاده صف دوست را در خانه

توان از خون فانی استیلاست بر سر | بود موی سیه سنا که محک سبزه

تا یکی افکند جان برده از غافل که | چون نگاه از چشم جان آید بر دشت

جدا موت و جیات را هم جاسد است ^{فکرم} | شفق بند دل را بخت صبح شیرین

جز دامت بود حاصل ما از بیری | کف افسوس بود چشش که دانه

چون وقت رفتن تو کرد از بزم ^{مست} | چون شمع جمع کردن و امان غم دور

ز شر و آیه کرد دست روز مرگ ^{روشن} | بود بستان ما در مشرق صبح عدم

ز همان غم ز آرایش خون ^{افروز} | بود شیرینی فرزند سکر شیرین

ز جان مهرانی بشمارم کینه حوی | که ز آب حیات این برک ما هر سبزه

ز شور دل بود هیچ کا خام مرا | بر دشتش سنگ تک طعام

ز نهی نوبه پیوده داد اند مرا | ز امری به لب سوده داد داد

ز سک وضع طایر به یک دشت | جو موم زیر کین زیر سنگ دشت

مردی که شد سوار برای سگینا | دایم ز حقوق غمت ساز و رکاب

سین عمر سه دوست از غطره ^{درد} | آمد و رفت غم ز بر و بر و در

مردمان است که بر سر است ^{سودانی} | همین کرد به سنگی که کمر خود

سوزدمی و مرا که هم مغرور ^{دور} | از رنگ کف آینه ام سبزه

مرد کوشش که کرد از آوا ^{ما شد} | برده نهی رنگ با موج آید و دشت

ساقی برون کن زخم آن ^{سنگ} | مالی کن مفت آن سطل افغان

نه دست مجلس ما روشن ^{از بیابان} | شب فروغ دهد چون چرخ آفتاب

ت از کوار موج خویش گشت بحر خوش
چو کزانی و چو گشتی در زکی می شود

مزد نیست که کار دگر بود مارا
بعب خویش سیدان نبرد

صفت چو در تبه موسی بود
لوحه دایم آب کدر شسته را

فراید از نرسه گشتی که به مهر مارا
کند سنگ لاف خویش غلیظی را

غیر بری ز جوان چه امید ست ترا
چون من به نرسه موسی سفید ست

عیان جو چمن هندوستان است
سیاه رویی از سفید روی را

کردست بریشان دوزبانی رسم ترا
نقش موسی سفید ست زبان مهم ترا

که از طغیان نیاز بندگی باشد ترا
قد کشید نه نماز بندگی باشد ترا

کردم از یکی نشستن قطع راه پیوسته
چنین دامن جاده از خویش زینت ترا

می بیا دمی کند آن شوخ شکر خدا
آب باشد آتش دگر که از قند ترا

مرا بخانه توید مرد و بار کرد شمع
بریده شد می تیغ تو زنگ خونم را

ما بر نور نقه از جبین مقدس حبه
شد کند و عدت معلق زبکی را

میروی کویا بیامی خویشین است
بک میکده هوا زنگ سربازی را

بست مشوقی بحر افادان افتاده
نقش باشد بر پرده شمع جاده

انتظار و عده جان می بی شسته
باشد از جسمه سفید مانک این دوه

حرب و نرمی از دهن زود از لقمه
آب جویان نیست جز در غن جوع

بردار از مرد و جان ننگ و ریب
در یکت بیاله ریز می ش تب

بست از غفلت جوش خواب مسینه
منه از نور ست چون نورس العین

نزار و جان سختی داده پرواز از قفس
می باشد بر آبر و اسکت تب

نزار و تن سختی داده برد از غم در
نمی باشد بر آبر و نقصان سنگ

بنزد بوی دیگر محبت چو مجمع | باشد فسیله عجز و سجع

نقش دورانی کجاست عالم نوید | سایه دیو رفیت خانه خورشید

نیاید میزبان با چشم از سبک روی | هوای خانه می آید صاحب خانه خود

نیمه لاله را جز مثل حسن حرم ساکت | بود غنچه لب لعل کعبه زین اینها

دختر عشق آشنای خود سازد دامن | جنبش سبزه دست و آرام

مسایه معشوقی مرا کرد اسیر | آدینچه صیاد بکاشن قفس را

نحوه آتش شب خون را بر کف دست | سوز و از گرمی بجه نخل که می بزم

حدیث زلف سیاه چون کبوترم | بود زلف غزالان و دای حی

زبان چشم سیاه است سواد قلم | بادام و مغزست زبان قلم

خنوز بک و کرم بد هر دو یک | بود سواد و صن در نظر غریب مرا

ما بر و شکله آن نسبت دیگر داریم | در نسب بر کل فرشتیدر شد بنم

چون وقت رفتن تو کرد و ز بزم هست | چون شمع جمع کردن و آهون شین

از زرد و زردی عاصی رفت بقار | بسیج صف مور بود در حرم ما را

ز آن سخن مغرست عیان شویش مرا | اوراق شکفته است کفایت مرا

بند از گرم روی را و دل آگاه | بخت است از نفس سوختن مان

بی خنده بود غنچه باغ حرم ما | سند خوان سیه شیر و شد صبح

سعدا آخر دل عالم خوب | شبنم ما مرکز کار شد خورشید

کریمه با عیسیست ما را نسبت نمی کشد | خانه از چشم سوزن مگر داریم

کوشه تنگی درین مدام سرد داریم

خانه چشمتی جو یک بادام جا داریم

دین که دیده دل نور خدا را در یاب
جاک زان برین خویش و موار و نیا

بیا و بگر محفل مال و بر ریزی کفر و شب
بصبح نهد که نوری سحر خیزی کفر

اگر اینهای خاطر چون بزر آب خضر
سایه من میشود و بنهان بوز آب

وقت آن شد که سبک و حیم از دست
چون خای سرفراخ شد دم بار کعب

آسمان موج قلم دل داشت
ماهر کس سیر و ایم دله

از رنگ اهل درویشان می توان گفت
از زلف اوسم بدست که بگذرد

برای عشق وجود تو سکن در گشت
بهم خاکی خود تا کی زمین گیر

بای طبع من وضع مردم عالم بدست
از میان خلق بر دهم چشم بدست

سرفرازیهای عسکری بود از فیض من
به دامن بار و در قالب بال می خورد

چو دانه ای که ز بخیل تسخیر نیست
می کرد آب از آن تشنگی در دعا

بدین سبب که آن ترک شمع و شمع
زخم جان آینه رنگ به دست

چشم زخم و گشتان از شوخی و دلش
از لب لعلت سخن آب و رنگ دیگر

جلوه سوخته جانان بفضای در گشت
خی زنده جاده این راه مستقیم بگشت

چون با بخت می کرد در بهار از دست
ز اسطی بر من ز کین چشم کل قیاد

جز چشم دل به دور طلبت نگشت
بی تفاوت به سدفیض سبک و دعا

این شعر در کتاب
عشق و محبت
در باب
عشق و محبت
در باب
عشق و محبت

جسم پوشیده از اوضاع دو عالم	خواب است
می توانی بدین یکدل گفت چه بد	نقشه رنگی خمیه می خیزد صد صورت
خون دل حلت چشیده سیه تو	چوب بادام شهیدان ترا باو است
قسم از معنی رنگین جسم دارد	دمن تنگ تو شوق قلب باو است
رو ز رفتار تو کلزار تبیین شده است	جاود از جلوه رنگین تو کلین شده است
برخت بزم طرب را بنزد رنگ بهتا	می آید شیشه حای سر ما حسن شده است
سبیل از رنگ مرزاف نوبت است	سبز و از نه درخت بر بخت است
سوج می بکشد بود عجب آن حیات	طوف بگردن و حلقه کرد آب است
شاخ گل نازی و وفا از تو جدا است	بوی که در تک جیا از تو جدا است
برازه در آغوش ترا تنگ گرفت	مرکس که بود از تو جدا از تو جدا است
فصل گلست و صحبت اجماع است	جام شراب از گل سیراب خوشتر است
موت اگر سفید شود ترک می کن	نوشیدن شراب بهتاب خوشتر است
کجا کشاد دلم از نظاره باغ است	که غنچه در نظر من نیستید دانت

سبک جز قد خون باک نداشت	که بال فاخته در دیده دام بر داشت
سبک جز قد خون باک نداشت	زیر میکده و جام شراب را گرفت
رسید و کینه بجای که قطره شبنم	ز دشمنی طرف آفتاب را گرفت
کشته عشق را قی مطوب جلوه یافت	خانه وار بهر دو آینه بدن سفت
دانه من شکستد منت رهنمای خود	در نه چراغ منزل آتش شک است
نه من را با باز محبت نایب است	عقل اول هم ازین معراج اول است
جلوه کثرت کجا و عالم وحدت کجا	هر کجا از شش جهت فرشته آمد است
نصیبه از سفر مستند غیر محنت است	اکی ز ما ز سباه پیش سبایت
به بورایی وطن می گنم شراب است	بجای سیه نه خواب است
نور من نشسته شراب است	ساق مایه اقیانوس است
نقطه شک بین بدو است	عرق صحت قناب است
صبح صانع شام به کار است	ماه نو انکشت دست کوتاه است
کار را انجام می رسد است	بخند مایه قطع راه است

صبح ز روی تو خورشید بزم برده است	کل چراغ از شر زنگ تو روشن گردیده است
دید و اوید بود مایه سرگردانی	کرد سه عید بر استنکاف از خلق گردیده است

کسی بکعبه عاشق کجا نشسته است	همین بهلوی مایه یار نشسته است
بکج بخت بهلوی خویش نشسته است	بیک حصیه زمین نشسته است

زما عیان شد حال دین ننگ است	منوذه تیشه از نصاب ننگ است
بنا توان خود قوت و کردارم	نشسته است برویم ننگ ننگ است

عارف که جان او بخرد و مکل است	آخر خود هست او عقل اذل است
آسوده کی حسد او بود و مرد عشق	کم ریز رنگ خواب غرض که مکل است

آنکه کبیل کل و انغم سمند رست	برک شکوه جهم صبح محبت است
مبعوم به بزم برین از اشک بیل است	شام می و دواشته خور سمند رست

دید دام امشب که کین رخسار که است	صد چمن کل و امن چشم ز کار که است
بره ناخوش امشب که دو تصویر بود	مردم جمع بزم یارب نقش رخسار که است

صید تو شدن ره بسوی غلدرین است	مراک نوا میست که تا خانه زین است

دار و مزد روی تری سالی مجلس	کرد خمر ز سر که جبین میکن است

سده می بر ریختن و از جوانی رشتی است	که دار و جلوه و یوسفی در سر است
نید از بزم آتش پاره یارب که میکند	جوشم افکشت مهرش است جوشم است

نفس آخر از شراب گذشت	سک اما قبت آب گذشت
از لب اهل او بجا رفت	از ناک آنچه بر کباب گذشت

سوز دل ز آفت یاض جفاست	آتش من آبروی باد خفاست
طفل منم مکتب و بار حسنوزا	سینه و آینه ام بار و خفاست

نمود بگریه فخر و دوت و گریست	رخساره و همیشه بن کباب گریست
فکاره گیر مرد و بدیه پاکت است	ز دور شعله جواله نقطه شمر است

لفظ روشن آفتاب شرف طالع است	نور معنی ماساب که چه قطع بین است
برده ز بنوری خورشید از نور خود است	بی نقابی حسن ز آلود ابرو بین است

مدت بر اینست مرده عیدی که است	جسم سفید نیست صبح امید می که است
صحبت اهل جهان رنسی دیگر است	نیست بجز آدمی و بر سفید که است

غیب یار از غفای من ز حال غیب است	سرخ چشمه اوز می ملک گل گزیده است
اشته جو منور آدمی صورت دیو بر کنده	لب جو بخنده و آینه قهقهه سر خنده است
خانه چشمه دار و کشته از خون است	کف سیاه دور من متعاقب است
بکده سینه اصل من دفعه ترسه	ریش نخل من آتش ترسه است
سهر و ز خاک دل از جان گشتم	دردش از شوخی جودن گشتم
اجزای تنم بکجهم آهین میکنند	آتش بزم آن خمر و در حست
زبان باد سزاغف که بر تن من سوزد	شام غم آسفته ز زطره دوست
ماند کمین خانه دلم گشت ز تنگی	میر و زده باد امیش تن چشمه گبود
سوخست کل بار و گرمی ترش بوی	بخند شد آتش شرش بوی
باغ نظاره بنیان سوی ببل دارد	غیر چشمه است که نور نظاره بوی
دید بکش بجرم نکنت در پیش است	آب بردار ز زخم که رگمت در پیش است
بجرمت عرق خجالت عصیانها	دل قوی دار که کار گننت در پیش است
با یال بقیاری کشته از دست است	میخوای غبارم از خاک دست است
غیر آید چشم بدی بخند نبات	مردف جبین ره و راه نجات ما
صبح سیهایی متعاقب شام است	سازم صبح عالم موت و حیات ما
خوشا شب که دل ما کار می	سیاه خانه مویلی جواسه است
خوش آن زده که کجا هر محو عازب	بر چه هست عجز عشرت نهانی است
سیتو مارا به دمد سر ریخت	در نظاره شعاعی شده غایت
مست و زده من منظره نقش و کر	مردم بوقین من نسیم غایت
انجن باور جان خلوت گشته است	عاقه محاس کند وحدت گشته است
اماس بر هم دل غم بر دست	معدن تمهاده و در دست
بک بکش بد بخندین باز مکتوب	نامه ام و شدن بیدین رگ
بی قبح نه بر زمی ناب گشته است	زک ناسته است که کرد آب گشته است

غیب یار از غفای من ز حال غیب است	سرخ چشمه اوز می ملک گل گزیده است
اشته جو منور آدمی صورت دیو بر کنده	لب جو بخنده و آینه قهقهه سر خنده است
خانه چشمه دار و کشته از خون است	کف سیاه دور من متعاقب است
بکده سینه اصل من دفعه ترسه	ریش نخل من آتش ترسه است
سهر و ز خاک دل از جان گشتم	دردش از شوخی جودن گشتم
اجزای تنم بکجهم آهین میکنند	آتش بزم آن خمر و در حست
زبان باد سزاغف که بر تن من سوزد	شام غم آسفته ز زطره دوست
ماند کمین خانه دلم گشت ز تنگی	میر و زده باد امیش تن چشمه گبود
سوخست کل بار و گرمی ترش بوی	بخند شد آتش شرش بوی
باغ نظاره بنیان سوی ببل دارد	غیر چشمه است که نور نظاره بوی
دید بکش بجرم نکنت در پیش است	آب بردار ز زخم که رگمت در پیش است
بجرمت عرق خجالت عصیانها	دل قوی دار که کار گننت در پیش است
با یال بقیاری کشته از دست است	میخوای غبارم از خاک دست است

بچه از نادیدن مردم نباشد تعب	جامه حرام بنیان از قهرم بودست
بقدریهای دل فریاد جانگهاست	از سر دنیا و دین بر خاستن است
بیاد ز کس خواب سر سنگین است	از نسبت لب و آب معشیه است
برون خانه شدن خود نمانی	بگوش فلان رسیدن است
بر روی صفحه مصور جو نقش بارنگ است	بسیار چون میانش در فضا است
چون سمع درین بزم زانی که تودار است	از یک دراز است ریو از دهن است
جود یک دروکل از زانست می	سایه او برین رنگ قیامت می
ز شهر مصحف می توکل در قوت	حجبت لب لعلت پیاله بر غوت
زینت نمی هر درشت را که زود برده است	حس ناموار از رنگ خاموار است
ز دست دشمن چنانچه کی تواند چوین	که کر به راز شک نفس خود گریز است

خفت کمال قدم پیش از روی بود است	جاده یکم می خواب از پای خواب است
کوشه گیرم کرده سودای سر زف کسی	می توان غنیمت موج بر روی من گرفت
منم که داغ جبین صند لاله زار است	سواد غنیمت لبی سید بهار است
می شد غمت به رنگ بارم آخر	خانه مورسین صورت تصویر است
به افکند به کسنگی تن خاک	حرکت و به آب آبی است
بود خندان اهل فن را	عدم صفای دور و او وجود است
رونگه نباشد محتاج مائز افروز	فیروزه چون به غش آب چوین است
نفس به مر خریدار بزه بخت است	دکان سره فردشی به کور این است
نقش چاپست از چشم غزل نخوان	یوسفی کو با بصر رنگ جلالان است
تا بصورت کده نقش زرخ یار زده است	کلک نقاش سرخیش یار زده است

کنده و دست با جسم و کوشش است | بهشت عاقبت با خود نشسته است

خانه که در خستش زبون نیامده و غم | بشک سر نهانست آتش که در است

دروغ دور ساغر ندر است | چراغ آسیر دشمن زبست

در انتفا رخن جبه من بگوش است | کلمه معنی وحدت لب خروش است

بیا که لب اعدا یغ حسن است | جو غنچه دل کاغذ و باغ حسن است

بش از من تو عالم دوران خرمی است | دیوار خانه و در تصویر آدمی است

کر چنین سودای لفتش تا در بر سجا | میتوان غنچه ز موی عیش به بی گرفت

اف بقیه تیغ سر کفایت است | وزن بر این شقایق اشعار است

بلند خودی مایل سیاست است | راه خوابیدن ما دیده میدار است

باشد ز موی کثرت در برده حشمت | هر عقده جیبانی بند نقاب در است

سوا هم از برده ناموس گشت | این شعله لب از سر ناموس گشت

بکشتن بود عالم دوش با دشت | که دیده ای قناره تو و کرده است

صحت به از نیایدی حال نیست | استخوان بندی تن قرع احوال نیست

سرمشق بیدان کاست است | کتب خرسین وان سودا است

ای بر در که مشت زلفت است | لوجه نهد لب ارد است

بجوهر نقد تجو در از بهمان نیست | سمع عیانی حسی باغ زرد امان نیست

دلیل راه ز خود رفیقان ندر است | چراغ قافه شبهنم آفتاب است

بستر بی خواب به هم بیکر خویش است | مزدوی را فرشت فکستر خویش است

کردش حبه بود کردش غم بود | دید و دادید چرا آمدن ز کاست

روزی من میشود حاصل بعد سر | بخت نام تو شد چرا است

دیگر دلم با و خرامی گشته است | یک از خمیده بنام کسی گشته است

نگرت ز به حیات زینیه سبزی | مجروحان برون آرزو بشه آرزوست

تذخیری است بر اینهمه سیاه تو گشت | هر جوان سوخته آتش نگاه تو گشت

ترک هستی نمودن عیار سازم دست | از دشمن هم کافور خرم دست

شاید که شود سید تو شبها حقیقت | از تار نفس دام بجاک تو نه است

بدو کون و مکان شعله خشم گشت | رشته عمر ابد بد نفس شیش گشت

اگر می نظاره خود زنده ایم ما | در نگاه رشته عمر حیات است

اگر چنین بتایب دار و شوق مجنون گشت | غایب ای زینم آهوان غم گشت

امانتی چنین کردیم خود را سود گشت | روزن کل این گستان سود گشت

ز بس سخت جوی نایب گشت | بود میانی انسانی این گشته است

آفرید از هفت جان بر خود گشت | هفت وی من از گرمی خاکسته خود گشت

آمانی از گشت میسر من گشت | استخوانم نه گشت و رشته گشت نام گشت

چه منع میکنی از بی نوابی که گشت | که باد شاه دارد کدایی که گشت

دوست زید فخره از خون آب گشت | شیت غلیان من آب از کد از خون آب گشت

فزون کرد بد از ناله دلها بی گشت | نه آواز گشت زنگ آواز گشت

همیشه بر لب دلدار دیده را موس گشت | بشه خنده چشم بیان گشت

کی تمام شمس بود و چون گشت غل | ربهان لویوسف ایمان کر گشت

دور نبود که بری کلف از این میرد | برده چشم من مال و بر لب گشت

از رفیق بر دوست گنه کار گشت | نفس سوخته ام نه آواز گشت

بستد کم خمار ز بستن است | خنده خیانت کرستن است

سندت خیر مایه صدف است | بخت کند وحدت جمعیت است

دل جو قافله کند بگوی وستان بیست | رسید راه و نزدیک منزل است

بشو فلک جاب از نظر تاش کن | که کار روزگار غیر خود نیست

چشم پوشید من غم غمت بنهار | که گرم چراغ تو دمان نیست

صفوحه غزلان سایه کردم شوق | خیمه یی و دات شوق سوخت

نشد دلم من که بخوار گذر دشت | چون سرو و تپای ندرک سبز است

خوش وقت میکشی که زخود رفت باک | چون می سراسری بخیا بان کاف

زخود گذر که دانی کفری که مستیت | تا نفس کردن زار خود برستیت

زاهد جو سجد دانه تر و برکت است | صوفی ز صرح رسته مال نیست

بره جواب گیر که کرد از تو سوال | جواب خیس بفردها میتوان است

۲

سیر درستان با در کرد و گرانگه | درم که فوری زخم درون کودک است

تا کیست نفس من که طبعین سر است | با غیبت رنگ من که بریدن سر است

بی تعلق زود با خود بنزل میرود | از سر دنیا ی دور خواستن است

میشود از کرد و گفت دل میباید | دید چون آینه رنگ آمیزای صفا است

بکشد کانون خون شمع کوی | سایه بر و بر چون یک مناد است

باز بزم عیش باز سرود و دیگر است | صفهان از موج مردم زنده و زود است

کلزار از تر و خشک آب و هوا | نامر که در و او بزم است

کج تنالی شستن بکتب جمعیت است | چون حواس شسته زاده و طفل است

نور متاب بهار از رخ تابان کسی است | بوی گل بر تو فانی سبتان کسی است

فغانی ضحک جنون دوزخ عتاب است | سواد غم غزال آیت عتاب است

در ملک ناکه عمر با نفوس میرود | عس و د بار و آه مگر کشیدست

بود ز گوشه نشینی بخلق خواب نفس | حواس پنج گوشتی کنش نیست

جمل مایه فراغت است | رک کردن کند وحدت است

غنچه سان برک نش طم از دل نکند | کس بمایه نام رغبت ز ملک خودت

مطلب است که هر دو نظر طالب نیست | نهاد است که ازین کن غایت

نور که تخم من از گشت و ازین نیست | جو سحر دانه ام از خاک خوشتن نیست

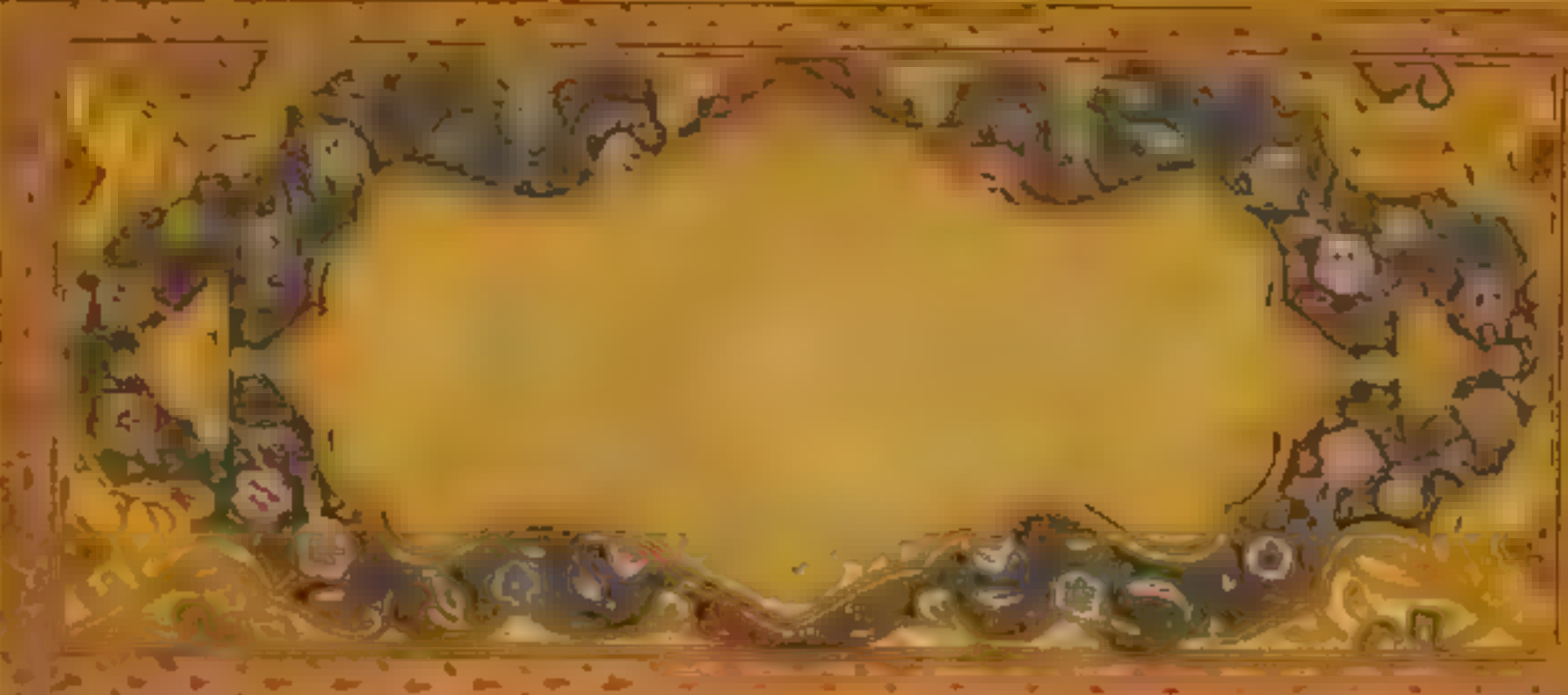
عمر از لبس جو سحر بری گذرد | بحث بری من آمد و رفت نفس است

حیث از دورانی سخن من نیست | که چنین سخن ازین خانه بود است

خبا که گشت تن آرد عاشقانه سست | فتاده خانه ز باد و هوای خانه بخت

لی یخس من خود منور و ز آفتاب است | کشتانه اره دیگر بری سم است

ای زندگی از شوق تو اجزای چهارا	باش نفس زیاد تو در است جهان
باشد ز ازل بد قامت معشوق	بخت که یار و یکی کن دو جهان

ای رده یاد قد تو بیتاب سرود	چشمه از غم حرام تو پر خون سرود
آیا چه نامتست که یاد خیرم او	چون کرد باد ساخنه کشنده سرود

بروز خشمم گذارم از کف جام غم	تقصیر میکنم متابع شید بخت
نباشد که مرا نه نخی از عصا به	بود برهان لیس حق شناس بخت

باز عشق آمد تا راوسر تسلیم	از سر دنیا و دین برخواستن بظلم
غفلت آگاس سال ماه ما بست	خواب بیداری بود روز و شب

بعد مردن ستوان جسمم برود	کاه دیوار هوا باشد ز روی زود
طینت ما بعد مردن شعله مل کرده	آتشین چون شعله یاقوت خیز کرده

خود را می گویند که
ببیند که در این عالم
چون در میان این عالم
چون در میان این عالم
چون در میان این عالم

از غم زرد معنی دیوان بجانم	کلیمین بجا جو آید بستان بجانم
باشد صبح آفت شمع ستارم	چون موسیقی کرد و دانه بجانم

زخم قامت تو تنم هر خورد	هر کس ترا به بر کشد از غم هر خورد
بیکل زمین می زند	از سبزه قد کشد بر کم نیست خورد

از نسیم غبارش من آمد	بخت چو شست بوی گل از چمن آمد
زاسک من بزمیل من نبود گلگون	که کافور دشت کجای گل از چمن آمد

از غرق کاشن روی تو به حرم کرده	کل جز سید ز شرم آب چو بنم کرده
کر بصورت گدای بختن جلوه کرد	سر و تقویر بختنم قدت خم کرده

از لبست می چون بوقت باد خوردم	خون جسم خفته قامت هم دردم
موی و دلست زنگ سفید خویش	شیه زنگ نیده از شر دن بچکید

بیای که با ده عمر ابد بجام تو شد	لبش کسدی ملک عدم بجام تو
کسی نبود سیر که سوخته بخت	باغ بود بر بنبه که دام تو

بسکه در کاشن بختن کل و بود	بختن از غم خویش سر بران بود

بکشدت یار مست و دو عالم هلاک	سجاده ناک و
برایش حریر مواد منش نفس	دایان و کس که زلف و دکل
بیار باد که فصل کوفه ریزان	و مان خست دیوار برزدان
زبکه یا نه تیز از طوبت ست	سفال مکیه و خرد سفال چکان
بود اجرت حشمت که احوال نکند	جوسیل آب که هر چه سدایم بنام
شد قد بلبل خویش آن سر زبکاو	جور که کل کل بی بد بجه مرد زکاف
بش چون گفت خندان خست بر	گفت انیس چون آید بهر سقلم با
عروس کفر باشت از اسلام	سوا که من حال غم صم باشد
چشم لبر ز نور لایزال میشود	برمی ریگانی این جام سفالی میشود
ناکی بخش بدل اگر گفت کوی خفت	سنگ قالی ششم کمانی میشود
بدن بعد رنگ آن شوخ جفاکش	صورت و درنا جند قدیش
باکی جنم ز من پوش و تاب	فیشما چون صف زکمان بهر شش
جمه بنم آن لب میگویند	کر کنم قطع نظر خوب

بکشدت یار مست و دو عالم هلاک	سجاده ناک و
برایش حریر مواد منش نفس	دایان و کس که زلف و دکل
بیار باد که فصل کوفه ریزان	و مان خست دیوار برزدان
زبکه یا نه تیز از طوبت ست	سفال مکیه و خرد سفال چکان
بود اجرت حشمت که احوال نکند	جوسیل آب که هر چه سدایم بنام
شد قد بلبل خویش آن سر زبکاو	جور که کل کل بی بد بجه مرد زکاف
بش چون گفت خندان خست بر	گفت انیس چون آید بهر سقلم با
عروس کفر باشت از اسلام	سوا که من حال غم صم باشد
چشم لبر ز نور لایزال میشود	برمی ریگانی این جام سفالی میشود
ناکی بخش بدل اگر گفت کوی خفت	سنگ قالی ششم کمانی میشود
بدن بعد رنگ آن شوخ جفاکش	صورت و درنا جند قدیش
باکی جنم ز من پوش و تاب	فیشما چون صف زکمان بهر شش
جمه بنم آن لب میگویند	کر کنم قطع نظر خوب

رقیب را بوی یار ز بکر خود می خورد	مشق قاف شیر از مغز خود می خورد
رفت ظلم بود نفس بکالت همچو شمع	چون سبک بگشت خا برین سر خود می خورد
آینا جابل سن آهت بیشتر داند	دانه گر که را این موش سوراخ و گرداند
سرم از کسی شد بدلم لاف و آنا	که ناله آه و ناله و آه با بیشتر داند
زاهد که خون مردم منی نه پاک خورد	آدم سحر بچون جبین خون پاک خورد
کردیم فکر روح و ندیدیم غیر تن	بیزی که بهر میدان گفت یک خاک خورد
زبان شیفین بعد از فایم یاد کار خود	برنگ مرد دانه و زرد ام سنگ خورد
بودم تا دم مرگ از تماشای خورشید	نفس را کردم نور نظر از روی خورد
مه در قاف بستر شیر می داد آورد	غنچه را از بوی گل لعلت بخر داد آورد
سهریز و جو رنگ خوابگاه نازاد	به بالین بر زمرگان بر زرد آورد
در دمر که نقش مصطفی دارد	بر مرجه نظر کنی مصطفی دارد
معنی کردی فدا و در دیده نظر	مرحرف که مبرلی حمتها دارد
سندس آخر ازل حوشش بهار او	لاله عالی گشت از رنگ و حسن او

دل فاکر دید یاد خویش صورت	خاک صحر اگر دی تصویر آن است
سجده که سر قدش در حرم بود	چشم فاخته تا صبح در چراغان بود
رون زردی حیرت شد درخت دم	بخار دین من رنگ این میان بود
دره کسی که ارجحت بی داد	عیش کین ارجه خود است
از بس کردی فدا و بیجا دشت	هر کس مقام خود است
صاحب بخاک که از روی لب زد	بای صاحب کرم زنی ز روی لب زد
صنط خود و لبر نو خط نموناد کردن	بای کوهر کل از کرد و سیس لغو
ماریان دل به دای عشق حرم	سایمان می بصدای حرس حرم
رحم باس که مستند در اعلم جهات	خستگانی که مو از نفخ خوش خرم
حالب که وصال را طبعش بشود	از خویش کرد و دم بار شود
کر غصه سوی داور کرد و فاعل	آید بوی و خط بر کار شود
غنچه است خون دل از رنگ بیان او	چاکمه سینه است از دست زبانه او
ناله که برون آید از مشرق خاک	آفتاب است که مغرب ز دهان او

نخوی خانه من ازنی ترسید	مگر چشم نمر امدم و نوسید
حلقه دین من حلقه محبت	بکه شوخی بسره بر شده ام جلوه کرد

ماه رمضان بکوه جان ماند	ما حضرت زولسمان ماند
ساعت کس بیرون مرد از خانه خود	ماه رمضان بروز باران ماند

قد حلاله رکین از می مقام آورد	سپه ستی نگاه آهوان را جاده آورد
بود بر این عریان تنی زینت کس	محیط نه جوی کرد هوا اندام آورد

کرم بر جسته حوی بد حکم می دهد	خوش تر بود او دانه مشب بنفشه
بخود ایش من عاقبت از کار ماند	بسکه دامان خیال از جگر می جدا

کشت کل کل ازیت بدوش	شد سخن خنده و لبهای خوش
خاصه نازکت از بار مبادا که شد	شد هوا ناله ام مست که بوس شود

کرشمه ست ز شرب مدام او باد	سواد چشمه تیان خط جام او باد
بود کلین ز ازل ناله بدین	جدانی دو جهان غای نام او باد

کجا ست دل مرا شوق سوی او	ز جای مجو خسی سیل از ویرد

مرا به غیر از نیست بی لب تو سر	خوش که آب جفاست مرد و بیو

نفس جز متصل شده خوش و نبال می کرد	هوای بی جو بیرون آید ازنی ناله می کرد
بر یکی آسمان سرشته ام دارد و درین	که بر بر سر زخم کل شکسته جواله می کرد

ناله می سالی زنده ای نوری شد	نمین جان حلقه گوست من ز نام سنی
بود سر دایه خاری تنی از سوز دل بود	جواز خون حاکم یکدور کشتی شد

مغم زان رخ آب می کرد	جنم از کل کل آب می کرد
در واری که رسم مدایت	مقلب مست خواب می کرد

ای که رسیده ان بغافل داشت	نفس از گریه
عاشق از جاده معشوق قرار می دارد	چوب کل مندل در دیر می دارد

یاد آیم که رخسار تو پیش دیده بود	از نگاه کرم نرکان موی آید
کی بودام در پهلوی مرا نقش حیدر	روز کاری جاده عریان خیر آید

اگر از بوی تو باد و سبا آوزند	میدان مجو خسم از سر کل بر خیزند
کثرت ضوفا رسیدت بجای که	تقصیر بعباب رنگ کل آوزند

ز دل بیرون نیاید فکر دنیا و دنیا دار
که خاک کیمیا گر عاقبت کسیر می کرد

افتادیم چون رود از دست نیاید
چون کوه که تا دور روی دست نیاید
کل میکند از آمدنت نشسته دیگر
از دور رسد و تو سیست نیاید

کز نفسها ایلی میل رخسها فتنه
از برای زینت کمال نفسها فتنه
خلاق چون کردند بر این جهان
برین بد خود از آن نفسها فتنه

در لودی بهم خون در و بار آتی دی
غبار از صد بیان گشت جمع در و بار
ازین دریا اگر خواهی بخت از خود
که ما را دم نموده نهای ما در و بار

آتش که تاب عتابت دارد
سبیل خلد کجا بوی عتابت دارد
شعله رنگ بریز من کل عتابت
تا که دستی به کریان عتابت دارد

ز باین زبنت من ناله روید
ز با غم غنچه بخت روید
تمام افغان ز عالم بک فتنه
بجای فی ز خاک ناله روید

سرور اقدست به شیری داد
غنچه از بوی کل لعلت به یاد داد
حسن می ریزد جو رنگ خوشگاه
به باین بر زمکان بریزد آود

حیات مردمان کوتاه از خواب گران
جویداری چه دوست خود و دانا
برو و خند و فال نفس بر آورده
که سگ را قرعه احوال مست خود دانا

بروز خیر چون سر از لحد میل بر آورد
بجای نام اعمال برکت کل بر آورد
مصور به تصویر بر زلف بر لبش
بجای خانه مودسته سبیل بر آورد

بیار باده که صحرای لاله مجرست
طباب خیمه لیبی فتنه مجرست
زبکه از بت من گشت بسترگاه
برید رنگ ز روی من و مجرست

صاحب بخت اگر نیست خود بگذرد
سایه بال تا از منت خود بگذرد
کر کریان منم خود بگشتن دانی
کل خان باله بخود کر گشت خود بگذرد

ز جگر داری من حسیخ زبانیان
زبت کرم من آتش بیستان
عقد ز دستگدان تا بهم پیوسته
بر کد رنگ ز دم رخنه بدستان

کسی که ز لبش از جام آبرو بپاشد
ز آب سحر جالب کل سبوا
کسی که گشت سرو تنی ز مغز خون
بفرق فتنه و غش کل کد و با

که دیگر نماند ناله شکسته می کرد
ز آب زغم جسم حلقه زنجیر می کرد

سجده را زاهد دوست خویش می پندارد	شست خاکی را به سر کردن کنی خفته کردی
باشد از بهلولی و مادر آسمان	شسته کردی آسمان را زرق می کردی
نظمه توحیدم در از می کردی	نیاز من ز کاه تو ناز می کردی
بهر که خواهم اشعار خود برویم زد	چوناله ز کمار باز می کردی
بازا که بی تو جانم روزم سپاس	برواز کردی رنگ ز خسارم آه
خاک رس جیغیم از برداشتم	در دشت غبار سر به دشتگاه
بی تو عشق کی دل سرد و آتش کند	این بند از شوق آتش خود کند
برق سودا چون نذر دیوانه را بر نغمه	بر طرف از دانه زنجیر صد خرم کند
جنت را بر چشم تو معمور میشود	جانت جو سوخت جال لب می شود
عمر از کیه مرص زوید خاک مرص	چون دانه رزق مور شود مور میشود
کردی بی تو جنت اشک کباب زد	شد از سنگ تنه رکنی مینا شاد زد
بریدن شدیم از خط زمین او ز خود	بستیم بار خویش درین آفتاب زد
ز ما دور اینچنین گران بت طهارت کردی	میان ما و او قاصد زبان راز می کردی

سیاهی حرف کردی قلم جوهر نغمه کردی	ز رنگان سیاه سر نقش نغمه کردی
خوش آن کرده که آینه نظر کردی	خمیر مایه دریا چشم ترک کردی
مباشش امین ازین ره که کار کردی	جوامه ز جاده خود غائب از نظر کردی
خون من موج زد و جوهر من سر کردی	استخوان من سدی ز مغز من تیر کردی
تن فنا گشت در وقت از دل نغمه کردی	سوده شد آینه در کوه تصویر کردی
کسی که به طمع کرم گفت کی شود	خراب خانه اس از سیل آب کردی
برنگ شیشه که به قلع سجده کند	کسی که کرد ترا سجده سرخ روی کردی
سواد زلف تو در دیده پراشت	برنگ جگر من دست در نفاشت
ز سادۀ لوحی ما کار با فلک دارد	ز رنگ خویش ملک دارد این تیز کردی
خورشید رخسار چیا پرده بست	از کرد رخسارش زده رگهای دین کردی
افسانه معشوق کند جابل سنگ	بر دیم ز بس نام تو کعبه یکمین کردی
خامش مرزعه حادثه را داس کردی	کفتو را که رشته انفس کردی
نه سفیدست ترا صوبی که طلیعت	از عدم قاصد حیده بکر باشت

هر کجا که حدیث رخت مذاکره شد	سواد سواد فروغ با صده
نکر سبک و حدت که بجز قطره بجز	هر ورق که نهادیم لفظه دار شد
دیدم که شیخ مجلس را بید کرد	تسبیح خود بشعله میسالت کرد
اندازه سخن بود آهسته که بجز	باید صد بقدر رسیدن بلند کرد
نهال از جشم خاکسار می روید	بجای سبزه ز خاکم غبار می روید
شید عشق میله زرد و کردار	سرم رنگ گل از خوب دار می روید
بدست عشق بود فرس نو بهار	
گل بیاده ز گرد سوار می روید	
ماله از سیند بیاد و سحر آمیز	نفس از دل تنبهای تو کلر یزد
عارف از سیر جهان عین می کرد	سمه حیرت کسی که همه چیز
نمایی که رخ آه حسرت آمیزی نمی ماند	و که خندی حد
درین خوان آنچه دارد آه اندر نیست	ز ما کند اگر و ایس ز ما چیزی نمی ماند
سور سودایم ملک در جسم زنجیر افکند	خنده زخم سگد و آب سیر افکند
کز زاب ویش زخم حرفی بشهرم زند	
در زمره کانش سخن گویم من تیر افکند	

